SAS DRAGON

SHAUN CLARKE

OPERAȚIUNEA SCUD

Shaun Clarke

OPERAȚIUNEA SCUD

Editura *Lucman* 1998

SOLDIER A: SAS – BEHIND IRAQI LINES 1995

PROLOG

Imediat după orele două dimineața, lucrătorii de la *Kuwaiti Customs and Immigration* jucau cărți la o masă în clădirea administrativă a punctului de frontieră de la Al-Abdaly când fură întrerupți de un sunet ca de tunet care venea din zona graniței cu Irakul. Lăsând jos cărțile şi dezlipindu-şi țigările de pe buze începură să se uite întrebător unul la celălalt şi mai apoi la alți angajați care moțăiseră cu capul pe birouri înainte să fie treziți de sunetul ce devenea din ce în ce mai puternic.

Podeaua începu să se cutremure sub picioarele lor. La început uimit, apoi dându-şi încet seama că ceea ce era de neînchipuit se putea totuşi întâmpla, şeful punctului de frontieră, un tip gras şi guşat îmbrăcat cu o uniformă prăfuită şi purtată mai mult decât ar fi trebuit, aruncă pe masă cărțile, se ridică şi se îndreptă spre uşă. Chiar când o deschise întreaga clădire începu să se zgâlțâie din tâțâni iar zgomotul de tunet se apropie din ce în ce mai mult.

Uitându-se prin deschizătura uşii văzu primul tanc irakian din convoiul de trei sute cincizeci care trecu prin bariera de lemn a punctului de frontieră. Mut de uimire, lăsă să-i cadă țigara din gură şi se uită nevenindu-i să creadă cum, tanc după tanc, treceau huruind şi zdrobind ce mai rămăsese din barieră şi aruncând bucăți de lemn în toate direcțiile.

Frica se instală imediat în sufletul lui când văzu figuri învăluite în umbră care apăreau în nori de praf ridicați de tancuri. Dându-şi seama că erau trupe înarmate care veneau o dată cu tancurile, închise cu putere uşa, strigă ceva la colegii lui apoi alergă spre birou pentru a da un telefon de urgență la Kuweit City pentru a-şi informa superiorii asupra a ceea ce se întâmpla.

Încă mai vorbea când încuietoarea de la uşă zbură distrusă de o rafală de puşcă de asalt, un Kalaşnikov AK-47, rafală ce dădu şi uşa de perete. Trupele irakiene năvăliră

înăuntru pentru a secera camera cu armele lor, masacrând pe toți cei care erau acolo şi, mult mai important din punctul lor de vedere, făcând bucăți telefonul.

În timp ce avangarda maşinii de război a lui Saddam Hussein înainta pe autostrada de optzeci de kilometri cu şase benzi ce ducea la Kuwait City, trupe erau lăsate în urmă la fiecare intersecție pentru a captura kuweitienii care intrau sau ieşeau de pe autostradă. Alte trupe separate de convoiul principal scoteau şoferii de camion uimiți din maşinile lor fie pentru a-i omorî pe loc, fie, dacă aveau noroc, pentru a-i lua prizonieri.

În acelaşi timp, trupe irakiene speciale erau paraşutate din elicoptere de luptă pentru a asigura intersecțiile, clădirile guvernamentale, bazele militare şi alte poziții cheie din capitala adormită.

În oraş, încă neauziți de cei care mai dormeau, intrau peste un milion de soldați irakieni echipați cu sute de piese de artilerie, lansatoare de rachete multiple şi o mulțime de tipuri de arme uşoare. Întinzându-se pe un front de peste trei sute de kilometri, ascunşi de norii de praf ridicați de cele peste patru mii cinci sute de tancuri ale lui Saddam Hussein, aceştia îndurau praful pentru că erau motivați de lunile de înfometare şi de invidia lor crescândă pe bogățiile kuweitienilor.

În hoteluri cu aer condiționat, cu băi îmbrăcate în marmură sau în clădiri luxoase, cetățenii kuweitieni erau treziți de sunetul avioanelor şi al armelor automate din suburbiile oraşului. Întrebându-se ce se întâmplă, dădură drumul la aparatele de radio şi auziră mesaje de urgență transmise de Ministerul Apărării care implora agresorii irakieni să înceteze atacul iresponsabil, avertizându-i că, în caz contrar, vor suporta consecințele. Toți cei care auziră emisiunea, kuweitieni sau străini, se duseră imediat la ferestre şi se uitară, nevenindu-le să creadă, la paraşutiştii

care pluteau uşor din cer, la exploziile argintii şi la frumoasele linii ale trasoarelor. Totul părea ca un vis.

O jumătate de oră mai târziu, când răsăritul aduse lumina unui soare sângeriu, zona palatului Dasman era supusă tirului de rachete trimis de pe avioanele irakiene MIG, de construcție rusească. Chiar în clipa în care emirul Kuweitului se îndrepta cu un elicopter spre granița cu Arabia Saudită, garda regală, copleşită ca număr, era distrusă de tancurile irakiene şi de luptătorii de elită. În plus, fratele emirului, şeicul Fahd, care a refuzat cu onoare să plece, era rănit mortal pe treptele palatului.

În timp ce tancurile lui Hussein înconjurau ambasadele americane şi britanice, avioanele bombardau aeroportul, luminând cerul de dimineață cu fulgere argintii, care într-un târziu se transformară într-o perdea de fum negru. Doi paznici îşi găsiră moartea când trupele irakiene năvăliră în *Kuwait Central Bank* pentru a începe ceea ce va deveni o orgie a furtului.

Până la răsărit irakienii puseseră stăpânire pe instalațiile militare cheie ca şi pe clădirile guvernului din capitală. Armata redusă numeric a Kuweitului a purtat o bătălie pierdută din capul locului pentru a apăra câmpurile de petrol din Rumalia, în vreme ce miile de kuweitieni bogați şi toți americanii, europenii sau ruşii care încercau să treacă în Arabia Saudită erau întorşi din drum de tancurile irakiene care înconjurau oraşul.

Întorşi la casele lor, expatriații au auzit mesajul ambasadelor care le punea în vedere să-şi facă provizii alimentare şi să rămână în case. Cei care aveau curajul de a se aventura pe străzi pentru a-şi reîmprospăta proviziile de hrană văzură generali irakieni care se plimbau în Mercedesuri rechiziționate în timp ce soldații lor, invidioşi pe prosperitatea kuweitienilor, mitraliau ferestrele magazinelor de pe Fahd Salem Street, alăturându-se hoților. După câtva timp, veşti despre violuri se răspândiră în oraş.

Înainte de apus, invadatorii dizolvaseră Adunarea Națională a Kuweitului, închiseseră porturile şi aeroporturile, impuseseră starea de asediu pe o perioadă nedeterminată şi-i decretară pe emir şi pe toți cei care-l urmaseră drept agenți trădători ai evreilor şi ai altor puteri care nu au fost numite.

Nu s-a făcut nici o referire la tancurile irakiene care ardeau în fața palatului Dasman apărat violent, nici la focurile de armă sporadice care încă se mai auzeau în oraş când kuweitienii loiali trăgeau în invadatori, sau la morții care pavau străzile.

Chiar în clipele în care soarele apunea, camerele de tortură erau amenajate în tot oraşul, iar execuțiile sumare prin împuşcare sau spânzurare deveniseră ceva obişnuit.

Până la miezul nopții, Kuweitul, aşa cum îl ştia restul lumii, încetă să mai existe; brigăzile armate ale celui mai de temut tiran din Orientul Mijlociu erau la granița Arabiei Saudite; mii de străini erau închişi în hoteluri sau în casele lor adăpostindu-se de focul neîncetat sau ascunzându-se în beciuri, mansarde, debarale sau rezervoare de apă în timp ce trupele irakiene, supuse de multă vreme în mod deliberat unor privațiuni multiple, începură o orgie de furturi, torturi, crime, violuri şi distrugeri lipsite de rațiune.

Capitolul 1

La data de 1 ianuarie 1991, aproape la patru luni de la data când Saddam Hussein îşi făcea intrarea sângeroasă în Kuweit City, un avion Hercules C-130 aparținând Forțelor Aeriene Britanice (RAF) decola în secret de la baza din Brize Norton, Oxfordshire. Transporta membri ai trupelor SAS *(Special Air Service)* şi SBS *(Special Boat Squadron)* undeva în Riyadh – oraş care, alături de Jeddah, împărțea titlul de

capitală a Arabiei Saudite – o zonă din centrul țării şi înconjurată din toate părțile de deşert.

Cu toate că trupele SAS erau bucuroase să se întoarcă din nou la treabă, faptul că au fost chemați la baza de la Hereford tocmai de *Boxing Day,*[1] când cei mai mulți erau acasă împreună cu familiile sau cu prietenii, a dat naştere la câteva proteste. Acum, când stăteau înghesuiți ca sardinele alături de arme, ranițe şi tot felul de alte echipamente în avionul Hercules întunecat şi în care trebuia să strigi pentru a te face auzit, unii dintre ei îşi petreceau timpul împărtăşindu-şi nemulțumirile.

— Fătuca mea a înnebunit de furie, spuse caporalul Roy „Geordie" Butler prietenilor săi într-o manieră care sugera că era de acord cu ea. Nici măcar nu e de mirare. Toată familia ei era acolo, toți purtau hainele cele mai bune, şi tocmai punea friptura când a sunat telefonul. Când i-am spus că trebuie să plec la Hereford, imediat a început să-şi dea drumul la gură şi toți din familia ei s-au albit la față. Aştia ai ei sunt toți creştini.

— Nu te mai da aşa lovit, Geordie, îi zise caporalul „Taff" Burges. Ne dăm seama de asta şi fără rahaturile tale. Toți ştim că ai fost nenorocit acum câțiva ani când fătuca ta, după ce te-a părăsit o lună de zile, s-a întors acasă să-ți facă viața mizerabilă. Te distrai destul de bine fără ea în cârciumile din Newcastle.

Imediat toți ceilalți începură să râdă.

— Fiți atenți aici! Ia! Ia! adăugă Jock McGregor. Probabil că Geordie a *aranjat* să fie chemat ca să poată scăpa de puicuță şi de familia ei. Haide, Geordie, dă-te în fapte!

— Auzi, ia caută-mă pe afară, sergent! Nu-i o fătucă rea. Doar pentru că a făcut o greşeală în trecut asta nu înseamnă că nu e bună. Iartă şi uită, zic eu. Tot ce vreau să spun e că puteau să aleagă o altă zi. E sărbătoare, ce naiba!

Dar adevărul era că se simțea mai uşurat. Geordie era un soldat devotat şi nu putea sta prea mult timp pe acasă. Nu-l

deranja soția lui care, de fapt, nu-l părăsise decât pentru o lună şi asta ca să se ducă la mama ei în Gateshead pentru a se plânge de el. Dar oricum nu prea era un tip sedentar, care să se dea în vânt după obiceiurile din Newcastle: grădinărit, plimbatul câinelui, somnul de după-amiază… Toate erau de fapt rahaturi plictisitoare. Nu, el simțea nevoia să fie cu regimentul, chiar dacă asta însemna să fie la Hereford numai pentru exerciții şi nesfârşite antrenamente de câmp. Acum, cu ceva real în față, se simțea mult mai fericit.

— Dar tu, Danny? îl întrebă Geordie pe caporalul „Baby Face” Porter. Nevastă-ta ce zice? Cum a primit vestea?

— Îhm, bine, răspunse Danny care era tipul de om de la care scoteai vorbele cu cleştele. Presupun că a înțeles.

— Dau pariu că a înțeles, interveni caporalul Paddy Clarke.

Sergentul major Phil Ricketts zâmbi, dar nu spuse nimic. O cunoştea pe soția lui Danny, Darlene, şi nu avea o părere prea bună despre ea. Danny se căsătorise acum opt ani, chiar după războiul din Falklands. După ce a petrecut o permisie în week-end cu Danny şi părinții lui în Midlands, cu câteva luni mai înainte ca Danny să o ceară de nevastă pe Darlene, Ricketts simțea că ştie ce e cu Danny. Era întotdeauna intrigat de contradicția dintre instinctele de ucigaş profesionist şi naivitatea lui în legătură cu problemele personale, aşa că nu a fost surprins când a aflat că tatăl Darlenei era un bețiv cu gura mare, mama ei era o scorpie, iar Darlene nu era prea departe de ea.

Oricum, orbit de dragoste, Danny se căsătorise cu Darlene şi acum era tatăl mândru a doi copii: un băiat şi o fată, de şapte şi respectiv şase ani. În timp ce Danny nu a fost niciodată un guraliv, reieşea destul de clar din stânjeneala lui că era tulburat de îndoieli secrete despre care nu putea scoate o vorbă. Căsnicia lui, aşa cum bănuia şi Ricketts, nu mergea chiar ca pe roate şi era clar că Danny nu vroia să discute despre asta.

Nu acelaşi lucru se întâmpla cu impozantul sergent de culoare Andrew Winston, venit din Barbados, care acum stătea lângă Danny, mâzgălind nişte poezii în carnețel, lucru pe care îl făcea deseori pentru a-şi mai omorî timpul. De fapt, după campania din Falklands, Andrew a devenit un fel de celebritate în Regiment, având prima carte de poezii publicată de o editură din Londra şi primind chiar aprecieri din partea criticilor respectabilei publicații *Orbit*. Când cărțile lui au început să nu se mai vândă, Andrew le-a cumpărat pe toate vânzându-le mai ieftin şi cu autograf colegilor din Regiment sau mai degrabă nevestelor lor care păreau interesate de poeți negri înalți de aproape doi metri şi destul de drăguți.

Poeziile fiind legate de aventurile lui Andrew cu Regimentul, a trimis câteva copii şi la *Imperial War Museum*. Când directorul muzeului i-a răspuns la scrisoare, mulțumindu-i pentru contribuție şi asigurându-l că cele trei exemplare cu autograf vor fi puse în biblioteca muzeului, Andrew a fost aşa de bucuros încât s-a căsătorit cu ultima lui prietenă, o frumusețe din oraşul lui natal din Barbados. Acum era şi el tatăl a trei fete şi se părea că nu are de ce să se plângă.

— Umblam prea mult timp brambura, îi explica el lui Ricketts, de asta nu prea mai aveam timp pentru poezie. Acum le înregistrez în fiecare seară şi am devenit mult mai creativ. Căsnicia are şi ea atuurile ei, sergent.

În anii următori, Ricketts a devenit sergent major, Andrew din caporal, sergent, în timp ce Jock McGregor, Paddy Clarke şi reticentul Danny au fost avansați la gradul de caporal. Geordie Buttler şi Taff Burges, chiar dacă erau soldați experimentați, au fost refuzați de cele mai multe ori, comandantul nevrând să-i ridice în grad din cauza nenumăratelor beții ale acestora. La asta se adăuga, cel puțin aşa bănuia şi Ricketts, şi faptul că pur şi simplu nu vroiau responsabilități şi *preferau* să rămână soldați.

În ceea ce-l priveşte pe Ricketts, ajuns la vârsta de 40 de ani, se ataşase de confortul căminului conjugal, începuse să-

şi aprecieze soția mai mult ca oricând şi să se intereseze de cele două fiice ale sale. Încă nu se obişnuise cu gândul că erau amândouă practic adulte: Ana avea 19 ani şi lucra la un coafor, şi Julia, doar cu un an mai mică, se pregătea să-şi ia examenele de aptitudine şi să intre la şcoala de arte plastice. Cu toate că era mândru de ele, îi aminteau de fiecare dată ce vârstă are.

Acum, gândindu-se la familia lui, şi înconjurat de soldați în carlinga înghesuită a avionului, Ricketts era forțat să se împace cu gândul că războiul din Kuweit ar putea fi ultima lui misiune în serviciul activ al Regimentului. Pe viitor, va rămâne în rândul lor, dar va fi undeva în spate, făcând mai degrabă planuri şi conducând operațiuni decât să ia parte la ele. Din acest motiv, era nerăbdător în această campanie, fiind mai entuziasmat decât de obicei. Era o anumită treaptă în viața lui, şi una importantă. După asta va fi un om la locul lui.

— Mai avem mult de mers? întrebă Andrew, suferind de o pană de creație şi simțind nevoia să vorbească cu cineva.

— Cam douăzeci de minute, replică Ricketts. Deja coborâm.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, izbucni Andrew. Nu suport zborurile astea nenorocite. Poți să mă arzi, să mă îngheți, să mă împuşti, dar nu mă duce cu avioane de-astea. Nu suport înghesuiala!

— O să te înghesuie ăştia când aterizăm, interveni Paddy. Într-un post împuțit de observație, în rahatul de deşert, ziua cald, noaptea frig. Ce zici de asta, sergent?

— Nu mă deranjează, replică Andrew. Sunt un om care ține la spațiul lui vital. Bagă-mă într-o groapă de pământ şi lasă-mă să mă descurc singur. Din moment ce sunt singurul de pe-aici cu care merită să vorbesc, atunci o să vorbesc de unul singur.

— S-ar putea să încerci să vorbeşti cu un irakian care te caută să-ți taie beregata ta de negru.

— Doamne ai milă, aleluia, eu sunt gata, şi aştept. Chiar de când Saddam Hussein s-a pişat în Kuweit City eu mor de nerăbdare să sar în ajutor. Face parte din natura mea imperialistă. Sângele meu de nobil englez, fraţilor!

În timp ce restul de soldaţi împărţeau aceleaşi feluri de amabilităţi – răhăţişuri, cum le spuneau ei – Ricketts se gândea la cursul evenimentelor ce au urmat după invazia lui Saddam. Când a apărut ştirea, Ricketts a fost sceptic în legătură cu rămânerea lui Saddam în Kuweit, presupunând că e o cacealma pentru a-i permite să facă altceva. Dar de atunci, Saddam a rămas cu mâna pe trăgaci. Din cauza intransigenţei sale, ONU a impus sancţiuni economice şi embargo asupra irakienilor; preşedintele Bush a „tras o linie pe nisip” şi a trimis mii de soldaţi în Arabia Saudită; alte 12 state arabe, la care se adaugă Anglia şi Franţa, au făcut acelaşi lucru; 100 000 de refugiaţi au trecut Iordanul; Saddam Hussein a folosit ostatici britanici ca un scut uman, ostatici cu care s-a făcut paradă la televiziune, apoi a declarat Kuweitul a nouăsprezecea provincie a Irakului şi a eliberat ostaticii ca un gest politic; dar Consiliul de Securitate al ONU a votat folosirea forţei în cazul Irakului dacă acesta nu-şi retrăgea trupele până la data de 15 ianuarie.

La 22 decembrie, la puţin timp după ce Adunarea Generală a ONU a condamnat Irakul pentru încălcarea drepturilor omului în Kuweit, Saddam a ameninţat că nu va ceda niciodată Kuweitul şi că, în cazul în care era atacat, va folosi arme chimice şi atomice. Cum nu se arăta deloc dispus să cedeze, războiul devenea din ce în ce mai sigur o alternativă.

— Scuză-mă că te întreb, şefu’, i se adresă Geordie maiorului Hailsham, dar este adevărat că nu suntem noi primii care ajungem aici?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, replică maiorul Hailsham.

Fusese avansat după ce se întorseseră din Falklands, când maiorul Parkinson se transferase la o altă unitate. Cu un simţ

al umorului cinic şi o carte de vizită excelentă, era un ofiţer destul de popular în Regiment.

— Nu ştii?

— Nu, soldat, nu ştiu. Nu am fost informat dacă au fost aduşi şi alţi membri ai Regimentului, zise Mike Hailsham cu un zâmbet răutăcios de şcolar. Dar, din moment ce eu nu sunt *decât* comandantul acestui escadron nenorocit, cred că nici nu le trece prin cap să mă informeze, nu-i aşa?

— Cred că ai dreptate, şefu', răspunse Geordie. Va trebui să ne împăcăm cu asta.

Dar adevărul îl ştiau cu toţii, şi erau invidioşi că alţi membri ai Regimentului lucrau în secret în Irak chiar cu câteva zile înainte de invazie, zburând acolo cu un avion civil de la Londra la Delhi, cu o oprire pentru alimentare în Kuweit City. Nimerind în toiul invaziei lui Saddam, care a început în mijlocul acelei dimineţi – puţin mai devreme decât o anticipase serviciul secret – soldaţii SAS s-au despărţit, unii pentru a transmite informaţii din spatele liniilor irakiene, alţii pentru a face acelaşi lucru din Kuweit, unde se vor ascunde în diferite case conspirative făcându-şi treaba chiar sub nasul irakienilor. Prezenţa lor în Kuweit nefiind bineînţeles oficială, a rămas necunoscută pentru toată lumea.

— Aterizăm, observă fără să vrea Hailsham în timp ce avionul îşi începu coborârea şovăielnică. Verificaţi-vă echipamentul şi pregătiţi-vă de debarcare. Nu vreau nici un fel de întârziere.

Cam lent şi deloc confortabil, dar de fiecare dată de încredere, avionul Hercules se zgâlţâia chiar mai mult în timp ce cobora, trosnind din toate încheieturile de parcă s-ar fi făcut bucăţi. În sfârşit atinse cu putere pista, se scutură violent şi începu să facă un zgomot de maşină pe piatră cubică, apoi scoase un scrâşnet final şi se opri.

Strigând toţi deodată, soldaţii îşi desfăcură centurile de siguranţă şi se ridicară în învălmăşeala de arme şi raniţe. După o mulţime de zgomote venite de afară, trapa din spate a avionului se lăsă în jos, permiţând luminii să pătrundă, şi

soldații ieşiră afară în soarele aeroportului din capitala saudită, Riyadh.

Dar ăsta nu era sfârşitul călătoriei soldaților SAS. Pe tot parcursul pistei erau aliniate avioanele Tornado F-3 ale RAF, avioane de apărare aeriană care fuseseră aduse aici cam cu patru luni înainte de la enorma bază aeriană de la Dhahran. Mai erau de asemenea şi vreo douăsprezece CH-47, elicoptere Chinook ale Escadrilei 7 a Forțelor Speciale. Regimentul primise acum tehnică de ultimă oră pentru războiul în deşert în materie de arme, incluzând şi aparatele Thorn EMI de 5 kg, un fel de ecrane portabile pentru vedere de noapte cu infraroşii, sisteme de orientare prin satelit Magellan – SATNAV GPS (sistem de poziționare globală) – marcatoare cu laser şi tot felul de echipamente care era descărcate de pe avionul Hercules şi transferate pe elicopterele Chinook. Când transferul se termină, oamenii, care se tot învârtiseră prin jur, întinzându-şi picioarele, respirând adânc aerul curat şi cald, se urcară şi ei în elicoptere şi fură duşi la Al Jubail, un port imens de pe coasta de est a Arabiei Saudite, undeva la şapte sute de kilometri de Riyadh şi la nouă sute de kilometri de Kuweit City. Coborâră şi din elicoptere după patru ore, fericiți că sunt din nou pe pământ. Cu toate că inițial a fost construit ca un centru pentru industria uşoară şi prelucrarea petrolului, Al Jubail nu s-a dezvoltat pe deplin, dar acum era folosit la capacitate maximă de către aliați pentru transportul de provizii şi echipament aduse de peste o sută de nave, cele mai multe venite din porturile europene, dar şi din Cipru, Liberia şi Panama. În timp ce unii soldați britanici erau în tranzit, cei mai mulți din *Queen Royal Irish Hussars* şi din Brigada a 7-a blindată, erau încartiruiți în construcții făcute pentru muncitori, iar restul stăteau în „oraşe de corturi” enorme şi în continuă creştere, aproape de zona portului, fiind deja echipate cu paturi de campanie, duşuri şi toalete, ca şi cu bucătării conduse de americani.

— Casă, dulce casă! zise sergentul Andrew Winston, aruncând ranița pe podea lângă patul de campanie aflat în

spațiul alocat Regimentului pentru şederea la Al Jubail, într-o căldură înăbuşitoare de amiază.

— Cum tocmai ai coborât din copaci, replică Geordie, o să te obişnuieşti să trăieşti sub cerul liber. Depinde de tine, sergent!

— Nu-ți place, Geordie? E prea cald pentru tine, nu-i aşa?

— Tu poți să transpiri câteva kilograme, replică Geordie trăgând de corzile cortului său pentru a vedea dacă sunt în regulă, dar eu sunt destul de slab aşa că nu am nevoie să mă topesc în arşița asta băşită.

— M-am mai liniştit, zise Taff Burges, aşezând cu grijă mitraliera M16 pe patul de campanie şi uitându-se peste mulțimea de corturi despărțite de două alei care duceau una la port, iar cealaltă Ia aeroport şi la alte facilitări cum erau zonele păzite cu blindate şi unități de transport. Sute de mii de soldați americani, francezi şi englezi, umpleau spațiile dintre corturi, mâncând, bând şi scriind scrisori, sau intrând şi ieşind de la latrine. Freamătul constant şi deşertul omniprezent creau nori de praf care îi făceau să pară ca nişte stafii în lumina strălucitoare.

— N-aş sta în rahaturile alea de cămăruțe pe căldura asta afurisită, zise Taff. E ca într-o baie turcească acolo. Cel puțin noi respirăm ca lumea aici.

— Tot ce respir eu e praf, replică Jock. Praf şi nisip jegos. Am nisip în cizme, în ochi, în gură, şi chiar şi pe mădular. Locul ăsta e ca Oman.

— Eşti mult prea bătrân ca să-ți mai aminteşti de Oman, îl întărâtă Paddy întinzându-se pe patul său de campanie, cu mâinile sub cap şi destul de calm în căldura înnebunitoare. Relaxați-vă, băieți, o s-o ducem bine aici. În comparație cu ce-o să vină, aici e ca-n paradis.

— Mă îndoiesc.

Avea dreptate. Zona lor de campanie era chiar lângă Zona de Întreținere a Unității de Transport din cadrul Corpului Regal, şi zgomotul neîncetat combinat cu căldura, le-au adus zile de nesuportat şi nopți fără somn. Fiind acolo de cinci zile,

aşteptând ca şi restul de echipament să le fie adus de pe navă, lipsa somnului era un lucru grav. Lucrurile se înrăutățiră când li se ceru să ia pastile NAP, care se foloseau la reducerea efectelor distrugătoare ale gazului în caz de război chimic, dar avea şi efecte secundare: diaree.

— Am ajuns să mă cac împrăştiat, îi informă Paddy pe ceilalți. Am auzit că pastilele astea conțin şi o grămadă de bromură, aşa că la revedere cu futaiul.

Deja făcând ture non-stop la latrină, se simțiră şi mai rău după ce fură vaccinați împotriva tusei convulsive, vaccin pe care îl primiră în acelaşi timp şi care îi doborî pe toți pentru douăzeci şi patru de ore.

— Poți să-ți iei la revedere şi de la sănătatea mintală, zise Jock amețit, în timp ce ceilalți se văicăreau în paturile lor. Dumnezeule, am amețit de tot!

De-abia recuperați, erau duşi să petreacă cea mai mare parte a zilei la Jerboa Range de pe câmpul de antrenament de la Al Fadhili, de lângă Al Jubail, unde trăgeau asupra țintelor şi le marcau în timp ce erau apostrofați sonor şi scuipați de cămilele agresive ale beduinilor care treceau.

— Nemernicii ăştia de pe cămile parcă sunt direct din filmul *Lawrence of Arabia*, anunță Geordie cu voce tare către toți care-l puteau auzi. Un film tare de tot!

— N-am vrut niciodată să joc în filme, replică Andrew, şi cămilele astea put. Ce dracu' facem aici?

— Aşteptăm restul de echipament care vine cu marina. Vrei să spun mai mult?

— Căcați de marinari! zise Taff scuipând.

Fiind curând sătui de antrenamentele pe care le făcuseră de sute de ori înainte, toți fură mulțumiți când, după cincisprezece zile, nesuferiții de la marină ajunseră în port cu echipamentul şi proviziile.

La acea dată, cam jumătate de milion de soldați ai coaliției şi cea mai mare forță aeriană din istorie era strânsă la Al Jubail, iar spațiul folosit de SAS era necesar pentru alte scopuri. Regimentul şi-a împachetat calabalâcul, şi a fost

adus la aeroport. De acolo un avion Hercules i-a dus pe oameni la baza de operațiuni avansate (FOB), undeva la un aeroport saudit din deşert, aproape de granița vestică cu Irakul.

— Vom porni operațiunea de aici, spuse maiorul Hailsham la câteva secunde după ce poposiră într-o altă mare de corturi pe un teren plat şi arid. Bun venit în iad!

Nu era chiar iad, dar nici paradis. Baza era o mare adunare de corturi despărțite de drumuri pline cu vehicule Land Rover vopsite în culori vii, de unde şi porecla de „Pink Panther”, motociclete Honda, tancuri Challenger şi alte vehicule armate şi camioane, multe din ele fiind folosite pentru a sprijini corturile şi plasa lor de camuflaj. Tabăra era înconjurată din toate părțile de deşert, care se întindea pe o rază de o mie cinci sute de kilometri de la Marea Roşie până la Kuweit şi spre sud spre Marea Arabiei dincolo de Oman – ocupând o suprafață de peste un milion de kilometri pătrați. Era o zonă destul de mare de acoperit. Şi mai era şi surprinzător de frig, mai ales noaptea.

Primul lucru pe care l-au aflat membrii trupelor SAS a fost că nu puteau suna acasă. Toate scrisorile lor erau supuse cenzurii şi transmisiile de radio normale erau bruiate. Şi, desigur, nu aveau voie să consume alcool – nici măcar aici în deşert, pentru că beduinii treceau des pe câmp cu cămilele lor. La fel, soldații trebuiau să respecte obiceiurile musulmane şi să nu-şi etaleze obiceiurile occidentale şi preferințele religioase, lucru permis totuşi în corturi.

— Dacă asta vă face să nu vă convină că îi apărați pe kuweitieni, zise Hailsham, vă aduc aminte că avem şi noi interesele noastre. De fapt suntem aici pentru a proteja petrolul arabilor, care furnizează două treimi din necesarul lumii, inclusiv al Marii Britanii. Pierderea lui ar provoca consecințe grave pentru toate țările vestice. Vreau să vă pun în vedere că sunt aici treizeci de mii de expatriați în Arabia Saudită care au nevoie de protecția noastră. Pentru a le

acorda această protecție avem nevoie de ajutorul beduinilor. Nu uitați asta.

După părerea lor, soldații nu erau recompensați pentru toate restricțiile cu vreun tratament regal. Dimpotrivă, condițiile de viață se reduceau la strictul necesar, duşuri portabile, toalete chimice, şi mesele care constau în sosuri şi fasole, şi doar câteodată primeau curry cu orez, imediat consumate pentru a nu intra praful şi nisipul în ele şi apoi udate din belşug cu ceai fierbinte.

Nopțile reci erau lungi – cam unsprezece ore de întuneric – iar soldații, întinşi în spatele tancurilor şi al vehiculelor blindate sau strânşi în corturi, nu puteau face mare lucru pentru a-şi petrece timpul decât să asculte postul de radio al forțelor armate, sau să admire stelele de pe cerul deşertului nesfârşit.

De la BBC au aflat că în Anglia un locotenent-colonel al Forțelor Aeriene britanice, David Farquhar, a pierdut documente secrete şi un laptop care conținea versiunea americană a planurilor de război. Faptul că vestea a fost transmisă la BBC înainte să se afle în mod oficial de către forțele Coaliției din Golf a cauzat o grămadă de glume printre soldați. Au aflat şi că primul ministru, Margaret Thatcher, fusese înlocuită cu John Major, despre care mulți credeau că nu o să-i sprijine aşa cum o făcuse Doamna de Fier.

— Nu prea-mi plăcea de ea, zise maiorul Hailsham, subscriind şi el la părerea generală, dar cel puțin era alături de armată. Era alături şi de Forțele Speciale. Nu ştiu ce vrea acest John Major. S-ar putea să nu fie bine pentru noi.

— O să supraviețuim, replică sergentul major Ricketts.

Pentru SAS primele cinci luni ale crizei au fost doar o perioadă de frustrări. Fiind cei mai importanți soldați ai britanicilor, specialişti în războiul în deşert, până în ianuarie erau singurul regiment care nu avea un rol bine stabilit în războiul cu Irakul, cu toate că o bază de operațiuni avansate fusese stabilită în Golf încă din august, escadroanele D şi G făcând exerciții intense într-o zonă de deşert izolată numita

Rub Al Chali, sau Sectorul Pustiu, pentru a testa noile echipamente. În acel stagiu misiunea lor se presupunea a fi recuperarea ostaticilor folosiți drept scut uman de către Saddam; dar, o dată cu eliberarea lor în cea de a doua săptămână a lunii decembrie, o asemenea misiune a dispărut şi i-a lăsat fără un rol bine definit.

— În acest moment, îi explica Hailsham lui Ricketts, în cooperare cu Centrul de Comandă al Operațiunilor Speciale ale armatei SUA, lucrăm mână în mână cu Compania a 5-a a Forțelor Speciale, unitățile SEAL, Forțele Aeriene americane şi Unitatea de Operațiuni Psihologice şi de Ajutor Civil. De asemenea, din moment ce este perfect clar că soarta oricărui război cu Saddam Hussein va fi determinată de puterea aeriană, ne antrenăm pentru folosirea laserelor la marcarea țintelor pentru avioanele Tornado şi alte bombardiere. Oricum recunoaşterea în prima linie este încă sub controlul Grupei a 5-a a Forțelor Speciale şi a puşcaşilor marini americani specialişti în recunoaştere. Asta nu le ridică deloc moralul oamenilor noştri.

— Presupun că avem nevoie de permisiunea comandantului american Norman Schwarzkopf pentru a primi un rol mai activ, zise Ricketts.

— Din păcate, da, cu toate că generalul Sir Peter de la Billière, fostul comandant al SAS şi acum al Forțelor Britanice din Arabia Saudită, pune o vorbă bună pentru noi.

— Sper şi eu, replică Ricketts.

— În afară de asta, n-avem decât să frecăm cu drag țiparu'.

— Sunt alte vicii şi mai periculoase, şefu'.

Hailsham zâmbi.

— Oricum, e foarte aproape intrarea noastră în scenă şi mă gândesc că ar trebui să cugetăm la felul nostru de a acționa. Părerea mea este că ar trebui să adoptăm o campanie asemănătoare cu cea a lui David Stirling din timpul celui de-al doilea război mondial – penetrări în zona inamică, raiduri în spatele liniilor inamice, distrugerea avioanelor când acestea

sunt încă la sol, atacarea liniilor de comunicații, ambuscarea patrulelor şi, în general, acțiuni provocatoare de panică.

— În vehiculele noastre Land Rover, nu?

— Corect! În „Pink Panther”-uri! Învăluiți în nori de praf cu toate armele trăgând simultan! Mie cel puțin mi-ar plăcea.

— Să sperăm că măcar de asta o să avem parte, zise Ricketts. Haide, şefu', să mergem să halim ceva.

Tocmai erau gata să plece din cort când telefonul sună.

Capitolul 2

— V-am chemat pe toți, se adresă maiorul Hailsham soldaților adunați sub acel acoperiş de la marginea oraşului de corturi care se întindea în deşert, pentru a vă spune că planurile de eliberare ale Kuweitului sunt deja conturate şi operațiunea va purta numele de „Furtună în deşert”.

Când soldații izbucniră în aplauze şi strigăte de bucurie, Hailsham îşi dădu seama cât de frustrați fuseseră în ultimele zile, neştiind de ce au venit aici şi fiind tot timpul agasați cu lecții repetate de supraviețuire în deşert sau cu folosirea unui echipament de ultimă oră. În timp ce acest FOB era ocupat şi gălăgios toată ziua, cu elicoptere decolând şi aterizând în permanență, cu avioane care urlau pe deasupra lor şi cu tancuri Challenger şi alte vehicule blindate care erau aranjate în dispozitiv, ei nu făceau altceva decât să încerce să-şi omoare timpul, cu toată această mascaradă în jur. În tot acest timp Land Rover-urile „Pink Panther” şi motocicletele stăteau nemişcate în fața corturilor. De abia acum îşi dădea el seama ce vroiau oamenii săi: mai multă acțiune şi un motiv bine conturat pentru staționarea lor aici. Acum vor afla.

— Planul de bază, continuă Hailsham când soldații se mai domoliră, este pentru navele ce aparțin US Navy care vor

bombarda pozițiile irakiene de pe coastă şi insulele apropiate de țărm ale kuweitienilor în timp ce infanteriştii marini americani vor debarca din amfibii prin golf. În acelaşi timp, trupele arabe ale Coaliției vor veni pe uscat spre Kuweit. US Marines Corps se vor lupta cu irakienii la nord. Egiptenii şi sirienii îi vor presa spre nord, vor face o întoarcere la dreapta şi vor veni în Kuweit City dinspre vest – asta în cazul în care lucrurile evoluează conform planului – întâlnindu-se cu forțele Coaliției Arabe acolo. Nici o forță vestică nu va intra în capitală până când nu va pleca de acolo ultimul soldat musulman.

— Foarte decent din partea noastră, spuse Geordie cu sarcasm.

— E chiar înțelept din partea noastră, interveni şi Ricketts. Asta arată că războiul este al kuweitienilor şi noi nu facem decât să-i ajutăm.

— Corect, confirmă Hailsham. Oraşul va trebui să fie eliberat de forțele musulmane pentru a evita eventualele acuzații de exploatare sau pângărire de către creştini.

— Deci, care-i mişcarea în momentul ăsta? întrebă sergentul Andrew Winston. Suntem gata de luptă?

— Nu chiar. Cum unitățile noastre de tancuri grele nu au venit, tot ce stă între cele cinci mii de tancuri ale lui Saddam şi câmpurile petroliere ale Arabiei Saudite sunt câteva mii de paraşutişti americani, şi câțiva puşcaşi marini… – urmă un potop de înjurături şi de sunete ce imitau băşinile care-l întrerupse pe Hailsham dar care continuă – … în jur de douăzeci şi patru de elicoptere Apache AH-64A, câteva sute de avioane ale coaliției, Trupele Speciale ale SUA – urmă o altă serie de înjurături şi zgomote neruşinate din partea membrilor SAS – … şi desigur noi – urmară bineînțeles aplauze şi strigăte de bucurie. Oricum, în timp ce mii de soldați ai coaliției – englezi, americani şi francezi – sunt aduşi aici cu avioanele în fiecare zi, Golful se umple cu portavioane ce aduc avioanele de vânătoare F-18 *Hornet*, F-14 *Tomcat*, bombardiere A-6E *Intruders* şi avioane de reîncărcare KA-6D.

Până în momentul împlinirii ultimatumului ONU pentru retragerea lui Saddam, cea mai mare armată din istorie va fi formată în Arabia Saudită şi va fi gata de luptă.

— Şi care e noul nostru rol, întrebă solemn Danny „Baby Face” Porter, acum când toţi ostaticii au fost eliberaţi?

— O întrebare bună, caporal! Cu siguranţă vi s-a adus la cunoştinţă că pe data de 2 decembrie Saddam Hussein a testat trei rachete balistice – similare cu Scud-urile de fabricaţie sovietică – pe o rază de şapte sute de kilometri în teritoriul irakian, îndreptate provocator spre Israel. Credem că odată începută bătălia pentru Kuweit – lucru care se va întâmpla dacă Saddam ignoră ultimatumul ONU de la cincisprezece ale lunii – va ataca deliberat Israelul pentru a-l atrage în război.

— Şi? spuse Paddy Clarke. Avem nevoie de tot ajutorul iar israelienii sunt destul de tari.

— Sunt de acord cu asta, dar în acest teatru de operaţiuni pur şi simplu nu-i putem lua ca parteneri. De fapt, intervenţia lor ar fi un dezastru absolut, pentru că am pierde aliaţii arabi ai coaliţiei şi chiar ar putea să întoarcă armele împotriva noastră. Deci, sarcina noastră este să-l împiedicăm pe Saddam să atace Israelul.

— Şi cum o să facem noi asta? întrebă Jock McGregor.

— Localizând şi distrugând buncărele Scud-urilor, lansatoarele, unităţile mobile şi sistemele lor ascunse în Irak.

— Nu le pot localiza prin satelit? întrebă Andrew Winston. Am auzit că yankeii au doi sateliţi care pot detecta cu infraroşii zonele de lansare la fiecare douăsprezece secunde.

— Nu sunt nici ele chiar aşa de tari, sublinie sergentul major Ricketts. De fapt, nici măcar nu au reuşit să detecteze aşa-zisul super tun al lui Saddam de la Jabe Hamryn, la nord de Bagdad. Ţeava avea cincizeci ce metri şi stătea îndreptată spre cer ca o sulă gigantică – şi cu toate astea sateliţii nu au detectat-o.

— Ricketts are dreptate, confirmă maiorul Hailsham. Recunoaşterea aeriană poate da greş. Exerciţiile de testare ale

Scud-urilor, venite de la o bază de lângă Basra, au fost detectate de sateliţi de-abia în ultimul stadiu al zborului şi atunci doar după flama motorului. Se pare că sateliţii nu le pot detecta decât atunci când sunt în zbor – şi atunci e de obicei prea târziu. De asemenea, irakienii nu pornesc sistemul de ghidare prin radar ceea ce ne reduce şi mai mult şansele de a le găsi – aşa că trebuie să recurgem la tradiţionala metodă de recunoaştere ochiometrică.

— De la posturile de observaţie.

— Da, caporale, asta e ideea.

— Câte Scud-uri au ăştia? întrebă Danny la fel de solemn ca întotdeauna.

— În prezent estimăm cam între patru sute şi o mie de rachete în vreo treizeci, treizeci şi şase de locuri şi cam două sute de lansatoare mobile.

Andrew fluieră încet.

— Asta înseamnă că sunt o groază, şefu'.

— Nu te contrazic aici, sergent.

— Şi ce se întâmplă dacă localizăm un buncăr sau un lansator mobil?

— Ori chemăm o unitate de luptă aeriană, ori transmitem informaţia la Riyadh, la serviciul lor de informaţii. Rachetele sol-aer Patriot vor fi alertate imediat şi se va calcula foarte repede viteza şi direcţia Scud-ului – lucru care nu ia decât câteva minute.

— Şi parametrii noştri?

— Până în momentul acesta, noi suntem singurii care avem voie să mergem înaintea altor forţe de uscat – imediat se auziră fluierături de aprobare şi câteva aplauze care îl făcură pe Hailsham să ridice mâna pentru a face linişte. Avem şi un alt motiv pentru care suntem trimişi înainte. Coaliţia este îngrijorată şi de posibilităţile de declanşare a unui război chimic de către Irak. La această dată ştim prea puţin despre ce fel de arme chimice are Saddam în arsenal. Dar *ştim* că are iperită şi un alt tip de gaz care atacă sistemul nervos. Aşa că una din misiunile noastre poate fi aceea de a intra în zonele

contaminate şi a culege probe din substanţa folosită. Probele vor fi duse cu avionul la Porton Down pentru analize şi, sperăm, pentru a găsi un antidot.

— Chestia asta nu-mi miroase deloc a bine, spuse Andrew. Nu prea-mi plac chimicalele.

— Nici mie, sergent.

— Şi cum ne infiltrăm? întrebă tot Andrew.

— Regimentul va fi împărţit în două echipe mobile: una pentru operaţiuni de penetrare în Irak iar cea de a doua pentru operaţiuni de hărţuială în deşert folosind Land Roverurile – exact cum au făcut în Africa în timpul celui de al doilea război mondial.

— Sună destul de distractiv, zise Geordie. Merg şi eu, şefu'.

— Şi eu, sări Jock. Mergem şi cu ceva motociclete?

— Da, spuse Hailsham.

— N-am mai fost pe un „Pink Panter" de la Oman, zise Andrew uitându-se peste umăr la Land Roverurile proaspăt vopsite şi la motocicletele de pe camioanele prăfuite dintre corturile aplecate. Uită-te la ele! Frumoase ca o vedere! adăugă el întorcându-se şi zâmbindu-i maiorului Hailsham. Vin şi eu, şefu'.

— Am numele şi numărul tău, sergent Winston.

— Când plecăm? întrebă Taff Burges.

— Trebuie să fim plecaţi în noaptea de douăzeci şi doi. Dacă Saddam nu se retrage din Kuweit pe cincisprezece, ostilităţile vor începe pe nouăsprezece. Asta ne dă şapte zile pentru a face cât mai multe pagube până la începerea Furtunii în Deşert.

Pentru a se face auzit, Hailsham trebuia să ţipe destul de des din cauza zgomotului făcut de avioanele aparţinând RAF, care aterizau şi decolau de lângă ei. Chiar mai zgomotoase erau avioanele Tornado F-3, avioane de apărare aeriană ale căror motoare urlau deasupra lor, venind sau îndreptându-se spre deşert în zboruri de antrenament. De asemenea nori de praf şi zgomote asurzitoare stârneau şi tancurile Challenger

care îşi demonstrau practic calităţile pe nisipurile din jurul taberei. Era o bază mare şi foarte activă.

— Şi care sunt punctele negative? întrebă tot Andrew.

— Credinţele locale, nisipul şi apa.

— Nu e prea clar, şefu'.

— După cum ştiţi, localnicii numesc deşertul MAFT, adică „Marele Arab Fute Tot" – explicaţia iscă un râset general. Este amuzant, dar întru totul adevărat, spuse Hailsham când râsetele încetară. Unde-o să mergem noi, deşertul vi se va părea golit de orice în afară de nisip şi pietre. Aparenţe care înşală. Chiar şi cea mai stearpă bucată de deşert aparţine probabil cuiva şi este foarte preţuită pentru păscutul cămilelor ţinute aici de saudiţii foarte bogaţi. Ca şi cu religia lor, la fel stau lucrurile şi cu proprietatea lor: trebuie să fim foarte atenţi să nu-i jignim în vreun fel.

— Alte probleme?

— Prea mult nisip şi prea puţină apă, replică Hailsham. Nisipul ne creează destule probleme de ordin mecanic. Chiar şi cu filtre, viaţa motoarelor de la elicoptere este redusă la aproape o zecime din cea normală. Bateriile tancurilor Challenger se strică aşa de repede încât Brigada a VII-a de Blindate trebuie să-şi reducă antrenamentele. Alte vehicule de aprovizionare care ar fi perfecte în Europa, când sunt încărcate aici se afundă în nisip. Iar camioanele cu containere sunt practic de nefolosit aici. De fapt, a trebuit să împrumutăm de la yankei o mulţime de vehicule tractate M453. O să le folosim împreună cu vehicule pe roţi pentru reaprovizionare. O altă problemă ar fi că deşertul e un teren plat, fără nici un fel de denivelări, fapt ce face şi mai grea misiunea de orientare a camioanelor cu provizii. Pot rămâne înţepenite undeva în nisip, devenind astfel ţinte clare pentru inamic.

Nici unul dintre soldaţi nu se arătă prea interesat de asta.

— Apa? întrebă Danny.

— În mod normal vine de la instalaţiile de desalinizare de la Al Jubail, dar dacă pierdem coloanele de provizii, sau dacă

suntem în patrulă, va trebui să bem apă din fântânile preistorice din deşert. Oricum geniştii vor căuta cele mai bune locuri pentru fântâni, dar vor trebui să negocieze cu proprietarii de pământuri care nu sunt mereu cooperanți.

— Mai degrabă îmi beau pişatul, zise matahala de Andrew. N-ar fi pentru prima dată.

— Aşa se întâmplă şi cu echipajele avioanelor, spuse Hailsham după ce râsetul se mai domoli. O să primiți aur în valoare de opt sute de lire, pentru a vă fi de ajutor dacă sunteți prinşi sau rămâneți singuri cu civili neprietenoşi care acceptă să fie „unşi". O să aveți la voi şi o scrisoare în arabă care promite că guvernul Majestății Sale va plăti suma de cinci mii de lire oricui vă va trimite în siguranță pe teritorii sau la persoane prietenoase. În lipsă de altceva, cred că asta vă va face să vă simțiți important.

— Sunt destul de important şi fără aşa ceva, spuse Andrew fără a ezita. Puteți să mă vedeți în Muzeul Imperial de Război. Sunt acolo printre cei mai renumiți.

— Ne faci tuturor o mare onoare, sergent Wilson. Alte întrebări?

— Da, interveni Paddy. Ce facem în timpul care a mai rămas până pe douăzeci şi doi?

— Ne pregătim, spuse Hailsham.

Oamenii se împrăştiară şi fiecare merse la treaba lui, mulți dintre ei arătând mult mai veseli decât erau în urmă cu câteva zile.

Ricketts ridică un deget în aer.

— Bună treabă, şefu'!

Hailsham nu făcu decât să zâmbească.

Capitolul 3

Pe 19 ianuarie, cu cinci zile înainte de data planificată, escadronul fu înzestrat cu arme, echipament de supravieţuire şi haine de luptă modificate special pentru condiţiile din deşert, mai înainte de a fi duşi cu elicopterele de la baza de operaţiuni într-o zonă de aterizare undeva pe teritoriul irakian.

De la informarea făcută la începutul lui ianuarie, au avut antrenamente speciale şi au testat diferite arme în „Sectorul Părăsit", o zonă vastă, nelocuită, la o distanţă considerabilă de Al Jubail, punându-se accent pe conducerea maşinilor în deşert, supravieţuirea în nisip, praf, căldură puternică şi frig aproape de îngheţ, protecţia armelor în situaţii de felul ăsta şi găsirea direcţiei orientându-se după stele şi lună, în cazul în care compasul dădea greş. Au fost antrenaţi şi în folosirea laserului pentru marcarea ţintelor. Toţi erau nerăbdători să termine antrenamentele şi să fie trimişi mai repede în luptă pe data de douăzeci şi doi.

Dar au fost foarte surprinşi când la ora 0001 Zulu – un minut după ora locală trei, sau un minut după ora doisprezece GMT – pe data de 17 ianuarie, două zile după ultimatumul dat lui Saddam (pe care acesta l-a ignorat) opt elicoptere Apaches ce aparţineau Diviziei 101 Aeropurtate, echipate cu dispozitive de ochire cu laser, şi de calculare a distanţei până la ţintă, au atacat radarurile irakiene cu rachete Hellfire, şi cu gloanţe de 30 de mm de la mitralierele de la bord, distrugând două centre de comandă şi radarele lor sovietice, Tall Spoon şi King Rest, creând astfel culoare de pătrundere pentru avioanele aliaţilor.

Simultan, rachete de croazieră Tomahawk, lansate de pe portavioanele Coaliţiei, se îndreptau spre Bagdad în timp ce rachetele britanice Tornado zburau la altitudine joasă deasupra deşertului cu 800 de kilometri pe oră îndreptându-se de asemenea la nord de Bagdad. Acestea erau urmate de

un alt val de avioane de distrugere ce aveau misiunea de a bloca posibilitățile de apărare ale inamicului, avioane de vânătoare, numeroase rachete Tornado, avioane de recunoaştere, avioane de spionaj şi de identificare a țintei AWACS şi bombardiere F-117A Stealth. Acestea din urmă, imposibil de detectat pe radar şi deseori confundate cu OZN-urile, erau asemuite de mulți cu avioanele „fantomă”.

În câteva clipe, Bagdadul era luminat de cel mai mare „foc de artificii” din toată istoria şi era acoperit de o umbrelă enormă de fum negru.

În primele douăzeci şi patru de ore ale acestui război condus de computer, incredibil de complex, au fost efectuate mai mult de o mie de raiduri şi au fost lansate mai mult de o sută de rachete asupra a 158 de ținte, incluzând centre de comunicații, zone unde erau amplasate rachete Scud, cu mai mult de douăsprezece avioane realimentate simultan în zbor de avioane speciale aflate la mare înălțime.

În prima zi, prima pierdere a Aliaților a fost cea a unui avion Tornado. În timpul nopții de 17, de la bazele secrete din vestul țării, comandanții armatei irakiene au tras o salvă de opt rachete Scud spre Israel. Două au aterizat la Haifa şi patru în Tel Aviv. Au fost urmate de un alt atac asupra oraşului Riyadh, unde se aflau Marele Stat Major şi Centrul de Comunicații al Coaliției.

Chiar în timp ce toți cetățenii oraşelor Haifa, Tel Aviv şi Riyadh primeau costume NBC, destinate atacurilor nucleare, biologice şi chimice sau măşti de gaze, rachetele anti-rachetă Patriot erau lansate cu un zgomot asurzitor. Erau urmate rapid de un alt sunet de deasupra imediat ce rachetele Scud care se apropiau erau distruse, umplând cerul cu fulgerări de lumină argintie, urmate de ciuperci de fum negru şi dungi spectaculoase de trasoare alături de dâre spectaculoase de flăcări albe, roşii şi galbene.

În cea de a doua zi de război, aviația britanică încercă să imobilizeze avioanele irakiene ascunse în hangare blindate bombardând căile de acces de la hangare la pistă. În acelaşi

timp, giganticele bombardiere B52 americane făceau non-stop raiduri la mare altitudine pentru a demoraliza şi obosi trupele irakiene, deranjându-le somnul atunci când nu le omorau.

În ziua a treia devenise clar că cea mai mare ameninţare pentru coaliţie erau rachetele Scud, în special cele de pe lansatoare mobile.

— Şi aici intrăm noi în scenă, spuse maiorul Hailsham trupelor sale adunate în faţa cortului din baza de la Al Jubail. Dificultatea cea mai mare e să descoperim lansatoarele mobile, pentru că Saddam foloseşte tanchete false care arată destul de real din aer şi care nu conţin decât combustibil care explodează atunci când este lovit de o bombă, astfel făcându-i pe piloţii noştri să raporteze mai multe lovituri reuşite decât în realitate. Folosesc şi lansatoare mobile false, dar cu echipaj adevărat, care chiar pare real din aer.

— Vrei să spui că echipajele acestor lansatoare false merg în deşert intenţionat pentru a fi descoperite şi pentru a devia focul nostru într-o direcţie greşită?

— Corect, spuse Hailsham.

— E şi asta ceva! exclamă Geordie. N-aş vrea să fiu în locul lor! Să mergi aiurea prin deşert doar ca să devii o ţintă pentru orice avion care trece pe acolo… Nu, mulţumesc! „Ceai” dintr-ăsta nu servesc!

— De parcă n-ar fi fost de-ajuns rahatul pe care-l mâncau bulangiii ăia de aviatori când îşi etalau statisticile! spuse Andrew arătându-şi dantura perfectă. În ziua în care o să găsesc o statistică Air Force cinstită, o să-mi mănânc singur mădularul.

— *Dacă* ai să-l găseşti, spuse Geordie, şi toţi începură să râdă nebuneşte.

— OK, ajunge, îi potoli Hailsham continuând după ce toţi deveniţă atenţi, e destul de clar că numărul rachetelor Scud distruse de avioane este considerabil mai mic decât cel anticipat. Deci, dacă lansatoarele reale nu pot fi detectate din aer, atunci sunt necesare patrule de recunoaştere şi personal la sol. Aşa că, prieteni, o să le distrugem noi, în special pe

cele care sunt îndreptate spre Israel, aflate în deşert în zonele numite H2 şi H3. Până acum israelienii refuză să intre în război. Deci va trebui să oprim atacurile cu rachete Scud asupra israelienilor mai înainte ca ei să-şi piardă răbdarea.

— Cum e terenul în jurul zonelor H2 şi H3? întrebă Ricketts.

— Din fericire cea mai mare parte a lui e mai puțin plată şi deschisă ca restul deşertului, răspunse Hailsham folosind arătătorul pentru a indica zona de pe harta din spatele lui. Linia de demarcație este între zona britanică şi cea a forțelor SUA la cea mai mare distanță de cele trei MSR[2]-uri care merg pe direcția nord-vest de la Bagdad la Aman. Dacă americanii vor opera mai mult la nord de acest teritoriu, în zona pe care o numesc „Bulevardul Scud” sau „Cutia cu rachete Scud” de la nord, şi noi rămânem la sud de drumul principal pe Aleea Scud, nu va exista nici un risc să ne războim cu ei din greşeală. Teritoriul nostru, Aleea Scud, este platoul iordanian de lavă, destul de înalt, o zonă deluroasă cu albii de torente adânci care sunt deseori inundate după furtuni. Pietre în loc de nisip, şi cu toate astea puternice furtuni de nisip în zona aceea. Mult mai multă ploaie decât soare arzător. Frig pătrunzător noaptea. De fapt seamănă mai mult cu Falklands decât cu Oman, aşa că nu trebuie să vi se pară ceva neobişnuit.

— Îmi aduc bine aminte de Falklands, spuse Paddy. Ploaie, grindină şi zăpadă.

— Corect, adăugă Jock. Posturile de observație erau tot timpul inundate. Vântul bătea în duşmănie cât era ziulica de lungă. Am crezut că aici va fi o schimbare plăcută – nopți senine, soare cât cuprinde.

— Tu nu vrei decât să arăți ca mine, îl necăji Andrew. Bronzat şi frumos.

— Hai, scuteşte-mă!

— Potoliți-vă, spuse Hailsham făcându-le semn din mână. Să ne întoarcem la oile noastre.

— Da, şefu', spuse Geordie rânjind malițios la fiecare din camarazii lui şi trosnindu-şi degetele.

— Bine, spuse Hailsham uitându-se afară din cort la soarele care se scufunda la asfințit către orizontul plat, răspândind o lumină roşie în timp ce întunericul se furişa în câmpia aceea albă.

Elicopterele şi avioanele de vânătoare se profilau pe discul însângerat ca nişte figurine decupate de culoare neagră, suspendate de fire invizibile. De unde stătea el, arătau feeric.

— Regimentul va avea trei linii de atac, continuă el. Unele echipe vor avea o misiune statică, vor acoperi drumurile pentru a raporta mişcările lansatoarelor de rachele Scud. Altele vor direcționa avioanele F-15 către rachetele Scud pentru a le distruge.

— Ce fel de echipe? întrebă Danny.

— Echipe *Lurp* formate din opt oameni, pentru a intra în elicoptere, şi care vor fi duse la LZ[3], la 220-290 de kilometri în spatele frontierei inamice, fără nici un alt mijloc de transport decât bocancii de deşert şi o voință puternică.

Echipele *Lurp* la care se referise Hailsham erau LRRP[4], sau patrule de recunoaştere la mare distanță.

— O voință puternică, repetă ca un ecou Andrew cu un rânjet diabolic. Asta reduce totul la un singur om – eu! Şi oricum e îndeajuns.

— În paralel, continuă Hailsham după ce fluierăturile la adresa lui Andrew se domoliră, o să avem şi două coloane de luptă care vor avea până la o duzină de vehicule Land Rover bine înarmate ce vor duce o tonă şi jumătate de material de război, fiecare însoțită de o trupă de treizeci sau chiar mai mulți soldați. Vom avea patru asemenea coloane. Misiunea lor este să penetreze una din cele mai mari zone din vest, aproape de granița cu Iordania, zonă din care sunt lansate rachetele Scud. „Cutia cu rachete Scud" este o fâşie de deşert bine apărată, de aproape trei sute cincizeci de kilometri pătrați şi care include şi autostrada ce leagă Bagdadul de

Aman. Se presupune că în acea zonă se află cam paisprezece lansatoare mobile.

— Când ne vom deplasa, noaptea sau ziua? întrebă Ricketts.

— Nu vom fi în Sectorul Pustiu, aşa că cel mai mult vom merge noaptea. Conform informaţiilor de la serviciile secrete, beduinii trec pe acolo constant. Au observat şi un intens trafic civil, generat de frica răzbunării vesticilor pe Bagdad. Ultimul lucru, dar nu cel de pe urmă, pentru că e o zonă de importanţă critică, este plină de trupe irakiene de tot felul, de la echipajele lansatoarelor până la miliţieni.

— Şi cum ne vom strecura? interveni Andrew.

— Două dintre patrulele de la postul de observaţie vor merge pe jos. O alta va fi dusă de elicopterele Chinook ale RAF. Restul vor merge cu vehiculele Land Rover şi cu motocicletele. Vom trece frontiera pe douăzeci, mâine.

— Cine va face asta?

— Repartizarea sarcinilor este făcută chiar acum şi veţi fi informaţi cam peste o oră. Alte întrebări?

— Nu, şefule, urmă un răspuns în cor.

— Bine, băieţi, duceţi-vă şi băgaţi ceva la ghiozdan. Odihniţi-vă cât puteţi de mult. Veţi primi raţiile mai târziu. Plecarea va fi mâine după-amiază sau seara devreme. Liber!

Când oamenii porniră spre popotă, Hailsham îi spuse lui Ricketts să rămână.

— Am o misiune specială pentru tine, sergent major. Trage-ţi un scaun.

Ricketts se aşeză pe un scaun de lemn pe partea cealaltă a mesei din scânduri pe care Hailsham o folosea ca birou.

Maiorul puse pe masă două ceşti de ceai şi scoase capacul de la ceainic.

— Ceai? întrebă el.

Ricketts încuviinţă şi primi una din cele două ceşti umplute de Hailsham cu ceai alb.

— Îmi pare rău, sergent-major, nu am zahăr.

Se uită la marea de corturi care se scufundau într-un crepuscul roşiatic pătruns de umbre. După ce luă câteva înghițituri de ceai se întoarse spre Ricketts şi spuse.

— Mai înainte de a pleca cineva în misiune va trebui să tăiem legăturile irakienilor cu lumea. Au un sistem complex de turnuri de comunicații cunoscute ca legături pe unde scurte, aflate în deşert destul de periculos de aproape de drumurile principale şi de cele de aprovizionare.

— Vor fi destul de uşor de găsit, spuse Ricketts încercând ceaiul fierbinte.

— Nu foarte uşor. Turnurile pot fi destul de vizibile, dar cablurile de fibre optice sunt îngropate adânc în nisip. Până acum, Consiliul de Securitate al SUA, cu toți specialiştii săi şi cu tot know-how-ul, nu a fost în stare să le intercepteze – nici nu se mai pune problema să le distrugă.

Ricketts nu-şi ascunse uimirea.

— Şi atunci cum le distrugem sistemul de comunicații? E mult prea întins, şefu'.

— Nu e necesar să le distrugem tot sistemul, spuse Hailsham. După informațiile noastre sistemul de comunicații ce vine de la Bagdad este cel care controlează „degetul de pe trăgaci" al lui Saddam. Ca şi restul sistemului, această rețea este o combinație între turnurile pentru unde scurte prin care sunt transmise mesajele radio şi cablurile optice îngropate care pot transmite o mare cantitate de date. Am primit destule informații de la serviciile secrete pentru a ne permite să ne concentrăm asupra fibrelor optice. Aceste linii duc ordinele de la Bagdad la trupele irakiene ce se ocupă de operațiunile cu rachete Scud. Tot pe această cale se face şi traficul de informații de la Saddam spre Geneva, Paris, sau ONU cu rolul de a-i spori acestuia credibilitatea politică. Misiunea noastră este să-i distrugem atât credibilitatea, cât şi rachetele Scud – şi asta cât mai repede posibil.

— Vreți să spuneți că trebuie să facem asta la noapte?

— Exact. Alege patruzeci de oameni de încredere şi pune-i să fie gata până la miezul nopții. O să vin şi eu cu voi. Zona

noastră de aterizare este undeva la şaizeci de kilometri sud de Bagdad, aproape de drumul principal care duce la Basra. După spusele celor de la serviciile de informații, cea mai mare parte a cablurilor optice e îngropată acolo şi se poate săpa şi uşor. Va trebui să săpăm şi să luăm o probă de cablu pentru analiză, apoi să aruncăm în aer totul – deci va trebui să avem cu noi câțiva experți în demolări. Întrebări, Ricketts?

— Nu, şefule.

— Mă bucur să aud asta. Ai terminat ceaiul?

— Da.

— Bun, atunci la treabă.

Ricketts zâmbi, se ridică şi părăsi cortul. În drum spre cortul lui, admiră fascinat priveliştea puzderiei de corturi de pe acea câmpie netedă aflată sub cerul luminat de stele, dar cel mai mult îl încânta faptul că se va afla din nou în toiul acțiunii.

Ăsta era lucrul pentru care trăiau şi el şi mai toți camarazii lui.

Capitolul 4

Aproape de miezul nopții, două elicoptere Chinook cu elice dublă aparținând forțelor aeriene britanice au decolat cu cei patruzeci de oameni ai lui Ricketts de la baza de operațiuni spre zona de aterizare. Soldații, înghesuiți în interiorul zgomotos şi întunecat al elicopterelor, purtau ca de obicei beretele maro deschis, dar fără emblema lor – un pumnal cu aripi – şi erau camuflați sub *shemagh* – văl care putea fi înfăşurat în jurul ochilor şi gurii pentru a-i proteja de nisip şi de praf. (Acelaşi tip de văl era folosit şi pentru a camufla puşca automată de calibru 7,62 mm). Echipamentul standard, pulovărul de lână, era vopsit în culori ce se

confundau cu cele ale deşertului şi care se potriveau cu cele ale bocancilor de deşert cu şireturi.

— Mă simt ca un arăboi, rupse tăcerea Geordie. Cum arăt?

— Cu adevărat drăguț, replică Paddy.

— Întotdeauna am ştiut că mă adori.

Cei mai mulți erau echipați ori cu omniprezentele puşti semiautomate cu 30 de cartuşe ori cu mitralierele semiautomate sau automatele M16 cu toate accesoriile – baionetă, crăcane pentru tragere din poziția culcat, lunetă, aparat pentru vedere de noapte, şi lansatoare de grenade M203 cu calibru de 40 de mm. Unii dintre ei aveau semimitraliere Heckler & Koch MP5. Alții aveau mitraliere universale L7A2 de calibru 7,62 sau mitraliere GPMG capabile să tragă opt sute de cartuşe pe minut la o distanță de o mie patru sute de metri. Toți purtau binecunoscutele Browning FN de calibru 9 mm, pistoale de mare putere ce puteau trage 14 cartuşe în câteva secunde. Armele şi centurile lor pline cu muniții, ranițele standard şi camuflajul îi făceau să pară greoi şi lipsiți de mobilitate, aproape nişte neanderthalieni. Oricum, armele astea nu erau decât o parte din echipamentul personal, iar altele, adică echipamentul greu, era înghesuit între ei.

În cazul în care s-ar fi aflat în apropierea tancurilor în timpul misiunii, soldații purtau şi arme grele, incluzând arma uşoară anti-tanc de calibru 94 mm – LAW 80 – care trăgea o rachetă anti-tanc cu mare putere explozivă (HEAT) ce putea fi folosită şi asupra buncărelor ca şi asupra vehiculelor blindate; sistemul de rachete antiaeriene FIM-92A Stinger care putea trage o rachetă ghidată termic la opt mii de metri şi care era dotată cu un sistem FFI *(Friend or Foe Identification* – identificare aliat-inamic); şi două tipuri diferite de mortiere: cel cu calibru de 51 de mm, care putea fi cărat şi folosit doar de un singur om şi putea lansa o bombă pe o rază de 750 de metri şi cel mai mare, de calibru 81 mm care nu putea fi cărat decât de trei oameni, dar care putea arunca

bombe explozive la 5660 de metri distanță cu o cadență de opt proiectile pe minut.

— Spune-mi, Alfie, zise Andrew plictisit şi fiind hotărât să-l ia puțin în bâză pe sergentul Alfred Lloyd, care stătea în spatele lui, cum se face că eşti aproape la fel de înalt ca mine, dar nu ai decât jumătate din greutatea mea?

— Sunt mai înalt decât tine, prietene, cam cu un centimetru şi jumătate. Pot să văd asta când ni se întâlnesc privirile.

Un tip dur din Leicester şi specialist al SAS în demolări care fusese inginer al armatei apoi tehnician specialist în muniții la *Royal Army Ordnance Corps*, Lloyd avea un păr neîngrijit de culoare roşie, un nas coroiat şi frânt şi o față curbată arsă de soare şi plină de vinişoare din cauza alcoolului.

— Oricând sunt gata să acord cuiva prezumția de nevinovăție, spuse Andrew, aşa că spune-mi atunci cum se face că tu, fiind mai *înalt* ca mine, totuşi ai doar jumătate din greutatea mea?

— Am sabotat nave, avioane, tot felul de vehicule blindate, centrale electrice, centre de comunicații, hangare de provizii, căi ferate şi drumuri. Asta cere destul de multă alergătură şi destul de multe cățărări, iată motivul pentru care sunt mai slab ca tine.

Alfie Lloyd era într-adevăr ca o coadă de mătură, cu toate că acum era la fel de încărcat ca şi ceilalți; era separat de giganticul Andrew de cutiile cu explozibili, încărcături, capse detonatoare şi multe alte instrumente specifice periculoasei sale meserii. Andrew se uita la ele sceptic.

— Nenorocitele astea de explozibile sunt sigure?

— Normal.

— Am auzit că explodează destul de uşor.

— Prostii. Cele mai multe tipuri de explozibile sunt sigure dacă nu sunt puse de cineva să explodeze. Poți să dai cu ciocanul în dinamită amestecată cu praf de cristal şi tot nu va

exploda. Aşa poate fi trimis cu paraşuta. Nu e nici o problemă.

— Mmmm, murmură Andrew nu prea convins. Dar până la urmă ce e explozibilul? Spune-mi cu cuvintele tale simple.

Alfie se gândi pentru un timp întrebându-se cum să răspundă, nefiind un tip cu prea multă elocință şi fiind conştient că Andrew e poet, adică un tip care te ameţeşte cu vorbele. Într-un final spuse:

— Zi tu.

Andrew dădu din cap şi începu să zâmbească.

— Este o substanţă solidă sau lichidă care, sub influenţa unor anumiţi stimuli, cum ar fi un detonator, este rapid convertită într-o altă substanţă, proces însoţit de o presiune foarte mare, fapt ce conduce la o izbucnire violentă şi un zgomot asurzitor cunoscut ca explozie. Ce spui, sergent?

— Ai vorbit cumva în Swahili?[5]

— Eu sunt din Barbados, replică Andrew, unde nu se vorbeşte decât engleză.

— Cât pe ce să mă păcăleşti, zise Alfie dând din cap. Credeam că *eu* vorbesc engleza!

— Ăştia din Barbados îşi *închipuie* că vorbesc engleza, interveni Paddy Clarke. Toată acea melasă şi tot romul li se suie la cap şi-i face să se creadă albi. Ar trebui să-l dăm pe Andrew pe mâna unui misionar să-i aplice o corecţie.

— A vorbit Paddy din Liverpool, intonă Andrew. Să facem o plecăciune şi apoi să borâm.

— Hei, voi de colo, potoliţi-vă, spuse pilotul aviaţiei britanice apărând din semiîntuneric.

Se uită printr-una din ferestre în cabina pasagerilor şi anunţă:

— Coborâm pe terenul de aterizare, dacă avem ceva noroc, aşa că pregătiţi-vă de debarcare.

— Da, mămico! strigă Taff cu o voce subţire de şcolar, dar imediat se făcu că îşi inspectează echipamentul când pilotul se uită ameninţător la el.

— Hei, Moorcock, interveni Paddy întorcându-se către celălalt tip de lângă el dornic de zâzanie. Unde ziceai că ai fost înainte de a veni aici?

— În Garda Scoțiană, răspunse Moorcock, acordând o atenție deosebită echipamentului.

— Ai avut parte de ceva acțiune? îl întrebă Paddy.

— Un tur scurt în Irlanda de Nord, răspunse Moorcock trecând neîndemânatic cu mâna peste rețeaua de plasă a raniței. Nu am văzut prea multe acolo.

— Ştii ceva despre irakieni?

— Nu.

— Sunt nişte nenoriciți de ucigaşi căcănari. Nu te lăsa sub nici o formă prins de ei. Sunt lucruri mai rele decât moartea, puştiule.

— Care, caporal? întrebă soldatul Stone cu zâmbetul pe buze, fiind mai puțin impresionat decât colegul său. Cu toate că şi el, ca şi Moorcock şi Gillett, fuseseră recent înrolați şi erau în perioada de probă, nu vroia să înghită orice rahat de la cei mai bătrâni. Ce e mai rău ca moartea?

— O să-ți smulgă unghiile, zise Paddy.

— O să ți-o dea la poştă, adăugă Jock.

— O să-ți taie puțica şi o să te facă să o mănânci cu ceva cuş-cuş, adăugă Geordie. O să-ți scoată ochii şi o să te pună să le-o sugi până o iei razna.

— Muie, zise Stone.

— Lăsați-i în pace pe pifani, îi amenință Andrew, sau o să vă tai puțele şi o să vi le îndes în cur aşa uscate cum sunt şi atunci o să aveți mare nevoie de ceva cu care să vă ştergeți.

— Mulțumesc, sergent, spuse Moorcock, îndreptându-şi curelele de la cască şi uitându-se serios la prietenii lui care zâmbeau unul la celălalt.

— Aterizăm, zise pilotul. Țineți-vă bine de ouă, băieți… trei, doi, unu, zero,… *Aterizare!*

Aterizară cu o mulțime de zdruncinături, zgomote şi scârțâituri metalice, dar fără nici un alt fel de problemă pe

terenul situat la un kilometru de drumul care mergea la Basra şi la şaizeci de kilometri de Bagdad.

Soldații coborâră mai înainte ca motoarele elicoperelor Chinook să se oprească ridicând nori de praf cu rotoarele duble. Când praful se mai aşeză se putu vedea un foc de artificii care lumina orizontul îndepărtat: o imensă rețea de trasoare antiaeriene roşii şi purpurii, explozii argintii, o ploaie de fulgere roşiatice şi valuri de licurici de fosfor.

— Bagdad, explică Hailsham celor de lângă el. Aliații bombardează ca dracu' acolo. N-aş vrea să fiu în locul lor.

Când ochii li se obişnuiră cu întunericul văzură cele două turnuri pentru unde scurte ridicându-se deasupra câmpiei, cam la cinci sute de metri distanță, dar la o depărtare mai mică de douăzeci de metri de drum. Răspândindu-se şi ținându-şi armele pregătite, soldații se mişcară pe câmpia plată şi bătută de vânturi până când ajunseră la o distanță egală de turnuri. Aici drumul era periculos de aproape – mai puțin de douăzeci de metri.

— E destul de întuneric, spuse Ricketts, uitându-se în toate direcțiile, aşa că dacă vine cineva pe drum putem scăpa neobservați stând pitiți. Avem nevoie de santinele care să fie atente în fiecare direcție, iar oamenii care nu sapă să stea de pază în poziția culcat.

— Corect, spuse Hailsham.

Ricketts le dădu instrucțiuni oamenilor prin semnale de mână. Având elicopterele la sol la doar cinci sute de metri, grupa se despărți în echipe de patru oameni, apoi se aşezară în evantai în poziția culcat, de unde puteau urmări drumul apărându-i pe cei care săpau şi pe cei din echipa de demolări dacă ar fi venit cineva.

Între timp Hailsham şi Ricketts erau împreună cu sergentul Lloyd care cerceta linia dintre cele două turnuri şi estima cam unde se aflau îngropate fibrele optice.

— Aici, spuse el indicând cu mâna o linie imaginară între cele două turnuri şi adresându-se celor doisprezece oameni desemnați să sape. Vreau o serie de gropi cam la trei metri

jumătate distanță, fiecare lungă de un metru optzeci şi atât de adâncă încât să se vadă cablul. Asta ar însemna cam un metru şi douăzeci de centimetri. Dacă vedeți vreun transport venind sau dacă vă semnalăm noi, stați jos până vi se spune. Înțeles? La treabă!

Soldații îşi lăsară jos armele, îşi scoaseră lopețile din ranițe şi începură să sape gropile cerute. În timp ce ei se ocupau cu asta, ceilalți – acum lungiți pe pământul de culoare închisă, cu armele pregătite acoperind drumul în amândouă direcțiile – puteau vedea spectacolul trasoarelor antiaeriene şi exploziile argintii deasupra Bagdadului care era bombardat val după val de britanici, americani şi saudiți ca şi de rachetele Tomahawk lansate de pe navele din golf care zburau cu viteza sunetului la o înălțime cuprinsă între cincisprezece şi şaptezeci şi cinci de metri pentru a cauza mai multă moarte şi mai multe dezastre.

— Mamă! şopti Andrew uitându-se la luminile de deasupra oraşului. Asta e chiar frumos!

— Frumos aici, replică Hailsham, dar iadul pe pământ acolo.

— Hei, voi, strigă sergentul Lloyd către doi dintre cei opt genişti, amândoi având diferite tipuri de explozibile, detonatoare şi ceasuri atârnând de echipament. Fiecare la un turn. Puneți destul de mult explozibil la bază pentru a fi siguri că tot calabalâcul se dă de-a dura. Folosiți cronometre electronice care pot fi pornite cu o telecomandă de aici. Nu faceți nici o greşeală. Când sare în aer tot ce e aici, vreau ca şi turnurile alea să dispară în acelaşi timp. Înțeles?

— Da, şefu'! şoptiră geniştii aprobând din cap.

Se îndreptară în direcții diferite, fiecare către turnul pe care şi-l alesese cu explozibilul balansându-se în timp ce alergau.

— Vezi ce se întâmplă? îi şopti Geordie soldatului Gillett, decis fiind să-şi petreacă timpul făcându-i zile fripte. Explozibilele alea pot sări în aer oricând, şi o dată cu ele şi noi.

— Hai, Geordie, încetează!

— Nu-i nici o şmecherie, puştiule, e adevărat! Aş face pe mine dacă aş fi în locul tău. O să buşească din clipă în clipă.

— Prostii, Geordie, interveni soldatul Stone. Am auzit cu toții ce a spus sergentul Lloyd – explozibilele nu buşesc aşa de uşor.

— Şi în plus, adăugă Gillett, geniştii ăia aproape că nici nu se mai văd. Dacă idiotul sare singur în aer, nu e nici o problemă pentru noi. Mai bine las-o moartă, Geordie.

— Linişte, voi de acolo, le spuse Lloyd uitându-se la cei care săpau gropile, tipii ăştia trebuie să se concentreze. Dacă nu aveți altceva mai bun de făcut, vă pot da oricând o lopată.

— Nu, mersi, spuse Geordie uitându-se în altă parte. Eu trebuie să stau de pază. Distracție plăcută!

— Bulangiu nenorocit, adăugă printre buze Lloyd.

Săpatul luă în jur de patruzeci şi cinci de minute. În tot acest timp nu trecură decât două vehicule cam la jumătate de oră diferență, depărtându-se de Bagdad, luminile lor tăind întunericul dar fără să observe soldații grupați în poziția culcat, cu armele pregătite doar la douăzeci de metri de ei. Prima maşină a fost un Mercedes în care erau doar arabi îmbrăcați în alb; cea de-a doua fusese un camion militar plin cu soldați irakieni. Ambele au trecut şi au dispărut în noapte, şoferii şi pasagerii, probabil fugind de raidurile aeriene de la Bagdad, nedându-şi nici măcar seama cât de aproape trecuseră de moarte printr-o zonă pe care o credeau pustie şi sigură.

La douăzeci de minute după camionul militar, unul dintre soldați descoperi un cablu optic.

— Asta e, spuse Lloyd, uitându-se în groapă în timp ce soldatul îşi ştergea sudoarea de pe frunte. Vreau să cureți toată bucata de cablu, soldat, executarea.

— Înțeles, sergent, răspunse soldatul.

Continuă să sape. Când toată lungimea cablului de pe fundul gropii fu descoperită, soldatul ieşi afară pentru a-l lăsa pe Lloyd să intre. Ricketts se uită în stânga şi în dreapta, apoi

cercetă cu privirea drumul în toate direcțiile, dar nu văzu nici un semn de mişcare. Mulțumit se aplecă deasupra gropii în care Lloyd, cu toate cutiile desfăcute, se apucase deja de treabă.

— Cablu! strigă soldatul din groapa alăturată.

— Şi eu! strigă un altul, apoi urmă un al treilea, şi apoi un al patrulea.

— Spune-le să curețe toată lungimea cablului, îi zise Lloyd lui Ricketts, apoi să iasă din gropi. Oamenii mei vor face restul.

— Da, spuse Ricketts apoi se ridică şi trecu pe la toate gropile pentru a le transmite ordinul lui Lloyd.

— Am găsit eu o bucată, spuse soldatul din cea de a cincea groapă.

— Gata, spuse al şaselea soldat din ultima groapă.

Până când Ricketts transmise ordinele lui Lloyd, primii terminaseră descoperirea cablului şi ieşeau bucuroşi din gropi ştergându-se de noroi şi grăbindu-se să bea ceai din termos. Imediat, asistenții lui Lloyd, toți genişti, săriră în gropi pentru a fixa explozibilele şi cablurile.

Maiorul Hailsham era în genunchi pe buza gropii lui Lloyd, uitându-se cum lucra, la fel ca şi Ricketts care era şi el foarte interesat şi care se aplecase şi el.

Chiar şi când avioane irakiene MiG şi Mirage F-1 trecură pe deasupra lor depărtându-se de câmpul de luptă aerian al Bagdadului luminat feeric, sergentul Lloyd şi oamenii lui îşi continuară liniştiți treaba. Sub privirile lui Hailsham şi ale lui Ricketts, Lloyd tăie o bucată de cablu pe care o puse în raniță pentru a fi trimisă la analize în Anglia. Apoi puse explozibil C3/C4 în jurul cablurilor şi în spațiul dintre ele, de care ataşă un sistem de detonare neelectric cu un cronometru conectat la o capsă detonatoare dintr-un tub subțire de aluminiu, pe care o fixă în încărcătura explozibilă. La capsa detonatoare legă un cablu de detonare izolat – un cablu cu explozibil în mijloc protejat de şase straturi de material – care fu legat cu

două fire şi un detonator la un cronometru. Lloyd privi în sus la Hailsham.

— Ne trebuie douăzeci de minute să ajungem la elicoptere, zise Hailsham. Atât!

— Ceilalți cinci vor porni după mine, replică Lloyd. Mai adăugăm zece minute.

— Bine, spuse Hailsham, apoi se întoarse la Ricketts în timp ce Lloyd potrivea ceasul. Fă-le semn oamenilor să rupă rândurile şi să se îndrepte spre elicoptere.

— Înțeles.

Ricketts le făcu semn pentru a le transmite ordinele lui Hailsham. De unde stătea el nu putea vedea nimic decât negura nopții, dar soldații începură să sară, ridicându-se de la pământ, fiind luminați fie de stele, fie de exploziile ce se vedeau departe în direcția Bagdadului. După ce îşi desfăcură ranițele şi-şi ridicară armele se repeziră ca nişte animale hidoase către elicopterele ale căror rotoare încă se mai învârteau, dar fără a face zgomot.

În timp ce soldații se retrăgeau de acolo, învăluiți în întuneric, Lloyd şi oamenii lui ieşiră unul câte unul din gropi ştergându-se de noroi pe mâini. În timp ce ei îşi strângeau echipamentul, ceilalți doi genişti se întoarseră pentru a raporta că fixaseră explozibilii şi detonatorul cu ceas ce urma a fi reglat prin telecomandă. Mulțumit, sergentul Lloyd dădu din cap, apoi îi conduse prin câmpul bătut de vânt, grăbindu-i şi pe ceilalți.

Hailsham şi Ricketts erau ultimii, Ricketts uitându-se mereu în spate către drum. Nu văzu nimic aşa că o luă mai repede pentru a-i prinde din urmă pe cei din fața lui. Când ajunseră la elicoptere, a căror siluetă de-abia se distingea în norul de praf iscat de rotoare, se strânseră pentru a se uita la fâşia de teren dintre cele două turnuri. Când Ricketts îi văzu pe Hailsham şi pe Lloyd că se uită la ceas imediat se uită şi el. Totul nu luase mai mult de nouăzeci de minute.

Ricketts simți pământul de sub el tremurând, apoi văzu o explozie undeva departe, la distanță egală de cele două

turnuri, acolo unde fuseseră săpate gropile. Când vibrațiile se transformară în tunete, pământul erupse într-o ploaie întunecată, apoi se ridică un mic deal negru. Tunetul deveni o explozie asurzitoare şi o ciupercă de nisip se ridică dintre flăcările albe şi albastre cu străluciri roşiatice. Norul în formă de ciupercă se ridică şi mai sus, se întinse în toate direcțiile şi puncta cerul cu brațele lui care se uneau pentru a coborî pe pământ cu rămăşițele lui periculoase. Când un turn şi apoi celălalt se prăbuşiră şi dispărură în fumul ce se ridica, zgomotul puternic se mai domoli şi apoi se aşternu tăcerea.

— Să mergem! zise Hailsham.

Ezitând, soldații întoarseră spatele spectacolului de sub ochii lor, se urcară în elicoptere mai înainte ca trupele irakiene să sosească acolo, lucru ce îl vor face cu siguranță.

Când elicopterele Chinook se ridicară pentru a se îndrepta spre Arabia Saudită, Ricketts se uită printr-unul din hublouri şi văzu imensa ciupercă de fum aşezându-se pe ceea ce părea a fi un crater enorm înconjurat de pământ răscolit. Pe locul unde fuseseră cele două turnuri nu mai rămăsese decât o masă de fiare răsucite care se întindeau pe o suprafață considerabilă.

Comunicațiile cu Bagdadul fiind întrerupte, adevărata bătălie putea începe.

Capitolul 5

Soldații aleşi pentru patrulele de recunoaştere la mare distanță primiseră vehicule uşoare, Land Rover – cunoscute în cercurile SAS sub denumirea de „Pink Panther” sau „locomotive”. Fiecare „Pink Panther” era un arsenal mobil, ducea câte un sistem de navigație prin satelit Magellan, două lansatoare de grenade M203, rachete anti-tanc LAW de

calibru 94 şi 80 de mm, în faţă avea montată o mitralieră GMPG de 7,62 mm iar în spate o mitralieră Browning grea de calibru 12,5 mm, alături de un lansator de rachete antiaeriene Stinger ce putea fi folosit împotriva elicopterelor irakiene. Comandantul şi şoferul aveau fiecare câte o pereche de ochelari pentru vedere de noapte. Un soldat înarmat din *Mobility Group* mergea în spatele fiecărui „Pink Panther" pe o motocicletă. Fiecare echipă avea cu ea câte un marcator pentru a însemna ţintele cu lasere pentru avioanele aliaţilor ce puteau astfel lansa rachete ghidate cu laser ce puteau lovi cu acurateţe buncăre, radaruri, centre militare, sau fabrici de armament.

Aproape de miezul nopţii, pe data de 22 ianuarie, două elicoptere Chinook decolară cu un escadron de soldaţi SAS alături de tot echipamentul lor având drept obiectiv deşertul din vestul Irakului, spre zona cunoscută ca „Aleea Scud".

Uitându-se printr-un hublou chiar înainte de aterizare, Ricketts văzu câteva elicoptere americane HH-531J Pave Low şi HH-60G Night Hawk la câţiva zeci de metri înainte. Echipate cu sisteme speciale pentru zboruri de noapte, erau extrem de eficiente ca elicoptere de cercetare. Transportau şi ele „Pink Panther"-uri, vehicule uşoare de atac şi motociclete Honda, toate prinse în plase sub ele, părând că zboară la mică distanţă de pământ. Celelalte pe care Ricketts nu le putea vedea erau legate sub elicopterele Chinook.

Întorcându-se cu faţa de la hublou, şi uitându-se în interiorul lung şi întunecat al elicopterului, Ricketts îşi văzu oamenii pregătindu-se de aterizare. Plecând în misiune după raidul făcut cu o seară înainte asupra turnurilor de comunicaţii de lângă Bagdad, cea mai mare parte dintre ei erau obosiţi. Şi cu toate astea erau bucuroşi că sunt din nou în mijlocul acţiunii, în loc să-şi piardă timpul în aşa numitele antrenamente în câmpiile fierbinţi şi prăfuite din Sectorul Pustiu.

În momentul apariţiei ofiţerului însărcinat cu debarcarea, Ricketts pricepu că urmau să aterizeze. Îşi dădu seama că

avea dreptate când elicopterul încetini, nu mai înaintă, se opri suspendat în aer, apoi începu să coboare. Ofițerul le ordonă să se pregătească de debarcare, astfel că toți își cercetară centurile de siguranță, echipamentul şi armele în timp ce, ca de obicei, înjurau de mama focului.

Elicopterul rămase suspendat în timp ce încărcăturile de sub el, vehiculele Land Rover şi cele uşoare de atac, atingeau uşor pământul şi erau dezlegate, apoi mişcându-se puțin înainte, departe de maşinile descărcate, atinse pământul. Se zdruncină încet de câteva ori, apoi zgomotul se diminuă în timp ce rotoarele, învârtindu-se în continuare, trecură în relanti. Rampa de descărcare era deschisă, permițând lunii să lumineze pe cei care debarcau. Odată ajunşi afară, Ricketts rămase şocat de vântul aspru şi rece care batea. Îşi legă *shemagh*-ul în jurul feței pentru a-şi proteja nasul şi gura de nisip, apoi văzu că şi restul soldaților făceau acelaşi lucru. Cu vălurile şi cu echipamentul de camuflaj peste berete, arătau ca nişte luptători din milițiile arabe.

Cerul era limpede, dar nisipul care se ridica oprea lumina stelelor, iar orizontul de-abia dacă se distingea prin întunericul cețos. Maşinile debarcate, încă în plasa lor, erau cam la o sută de metri, iar celelalte două elicoptere Chinook, fiecare cu câte 44 de oameni complet echipați, erau gata să aterizeze la aceeaşi distanță în direcția opusă.

Primul elicopter atinse pământul fără probleme. Când urmă al doilea, din fericire la o distanță destul de mare, pământul erupse sub el, cu un zgomot asurzitor, răspândind pământ, nisip şi fum. Roțile, în contact cu solul, fură distruse de explozie, izbucniră în flăcări şi ieşiră ca nişte bile de foc din fumul negru care începea să se ridice. Elicopterul se prăbuşi pe partea din spate, apoi se aplecă într-o parte – elicele lui încă se roteau – trecând la câțiva centimetri de pământ. Unde fuseseră roțile, acum fuzelajul era spart şi metalul răsucit se înnegrise din cauza exploziei.

— La dracu'! izbucni maiorul Hailsham. Au aterizat pe un câmp de mine!

Imediat se repezi din instinct înainte, fără să se gândească, dar Ricketts îl prinse de mână şi îl trase înapoi.

— Ai dreptate, şefule – e un câmp minat nenorocit. Nu putem face nimic.

Înțelegând ce voia să spună Ricketts, Hailsham dădu din cap apoi se uită pe câmpul întunecat.

Elicopterul nu era în flăcări, dar partea de jos era avariată considerabil, iar fuzelajul tremura violent în timp ce pilotul, ştiind că oamenii nu puteau să debarce, încerca să-l ridice de la sol. În timp ce soldații coborâți din celălalt elicopter la o distanță apreciabilă se uitau la elicopterul Chinook avariat, cercetând apoi cu grijă pământul de sub ei şi întrebându-se dacă nu cumva se aflau şi ei pe un câmp de mine, elicopterul făcu un zgomot şi mai puternic şi se zdruncină şi mai mult, cu elicele învârtindu-se puternic, ridicând nori de praf. Încet, cu scârțâituri metalice de protest, se îndreptă, apoi se ridică de la pământ.

Pe măsură ce elicopterul se ridica zgomotos şi fără pic de grație de la pământ, ascuns de cortina de fum, praf şi tot felul de bucăți de metal, Jock McGregor, responsabil de stația radio portabilă PRC 319, îl chemă pe maiorul Hailsham:

— Căpitanul mi-a spus să vă transmit că nu poate ateriza fără roți, aşa că cere permisiunea să se întoarcă la baza de operațiuni şi să încerce să aterizeze acolo.

— Permisiune acordată! strigă Hailsham pentru a acoperi sunetul combinat făcut de elicopter şi de vânt. Spune-i că-i urez succes.

— Înțeles, şefu'! spuse Jock, făcând semn cu mâna că a înțeles.

Transmise mesajul lui Hailsham prin radio în timp ce elicopterul luă altitudine, rămase suspendat pentru o clipă, apoi se îndreptă cu mare greutate spre Arabia Saudită, lăsând un imens nor de praf să se aşeze peste câmpul minat.

Ochii căprui ai lui Hailsham priviră peste *shemagh* direct spre Ricketts.

— Dar-ar dracii! exclamă el încet. Deja avem patruzeci şi patru de oameni lipsă. În fine, la treabă!

Restul oamenilor din elicopterul lui Hailsham erau deja în jurul echipamentului debarcat şi desfăceau plasele în care fusese cărat. Hailsham şi Ricketts li se alătură. Uitându-se în spate văzu că şi cei din al doilea elicopter făceau acelaşi lucru. Hailsham îl strigă pe Jock şi îi ceru microfonul pentru stația lui PRC 319 pentru a discuta cu ofițerul aflat la comanda celuilalt grup. Mulțumit că nu era nici o problemă, le spuse să fie cu ochii în patru după orice semn ce ar putea dezvălui un câmp minat.

— Primul lucru pe care îl avem de făcut, zise Ricketts dându-i înapoi microfonul lui Jock, este să scăpăm de nenorocitul ăsta de câmp minat.

Aşteptă până când plasa pentru transport fu îndepărtată de pe primul „Pink Panther” şi de pe sistemul de comunicații pentru satelit fixat pe maşină, apoi sună la cartierul general de la Riyadh, dându-şi coordonatele şi cerând un avion AWACS pentru a zbura pe deasupra câmpului de mine cu scopul de a-l detona. Obținând un răspuns afirmativ, închise aparatul de transmisie prin satelit şi îşi urmări oamenii cum scot plasele de pe celelalte vehicule, ataşând echipamentul ce fusese transportat separat şi pregătind maşinile pentru luptă.

„Pink Panther”-urile erau vopsite în culorile de camuflaj pentru deşert, roz de amurg, maro-pământ şi galben, ceea ce le făcea să pară nişte maşini din desene animate sau din parcurile de distracții. Dar erau de fapt maşini sofisticate, cu un motor Diesel de 3,5 litri cu opt cilindri în V, aveau cinci viteze, cu tracțiune pe patru sau cinci roți, cabinele şi parbrizele fiind îndepărtate. Erau înzestrate cu mitraliere şi lăzi pentru echipament, muniții, corturi şi aparate de emisie recepție. Antenele pentru radio şi pentru SATCOM erau fixate în părți, ridicându-se în aer deasupra armelor. Un sistem SATNAV de poziționare globală era montat pe maşină, deşi putea fi transportat şi manual, alături de o busolă solară, folosită tot pentru navigație, montată orizontal în față. Țevile

de eşapament erau în faţă şi în spate, reflectoare detaşabile de căutare erau fixate pe ambele laturi, iar plasa de camuflaj era strânsă pe capotă şi aveau şi destule compartimente pentru hrană, apă, combustibil, piese de rezervă, muniție, şi tot felul de scule pentru construcția de puncte de observație.

Vehiculele uşoare de atac, vehicule ce aveau ca punct de plecare maşinile de nisip folosite foarte mult pe plajele din SUA, nu erau mai mult decât nişte structuri tubulare din oțel, ca nişte cuşti – fără acoperiş, apărători sau parbrize – cu două locuri în mijloc, cauciucuri groase şi cu presiune mică şi un motor puternic. Cu toate că aveau capacitate redusă de încărcare, acestea erau totuşi dotate cu rachete antitanc LAW cu calibru de 80 de mm, şi rachete MILAN care le făcea să fie ideale pentru raiduri rapide asupra țintelor inamice.

Motocicletele, care erau desemnate câte una pentru fiecare Land Rover, erau făcute de firma Honda şi erau folosite pentru observație în terenurile în care nu puteau ajunge alte vehicule. Erau conduse de adevărați cowboy înarmați cu o mitralieră M16 purtată în spate şi cu un pistol Browning de 9 mm ținut într-un toc de piele la şold.

O serie de zgomote şi de motoare pornite izbucni dintr-o dată pentru a le aduce aminte lui Hailsham şi Ricketts de soldații din cel de al doilea elicopter Chinook. Uitându-se într-acolo văzură că aceştia porneau motoarele maşinilor şi motocicletelor în timp ce elicopterul ridica un nor imens de praf. Norul înghiți soldații de acolo, dar după câteva clipe apărură din nou conducându-şi maşinile colorate strălucitor pentru a înconjura grupul lui Hailsham şi apoi oprindu-se, ridicând mai mult nisip şi praf. În acelaşi timp elicopterul din spatele lui Hailsham îşi luă şi el zborul, apoi ambele aparate rămaseră suspendate pentru o clipă, ca doi bărzăuni uriaşi, mai înainte de a se îndrepta spre graniță.

Când oamenii din jurul lui Hailsham îşi terminară treburile, acesta se urcă pe platforma Land Rover-ului său şi îi strigă pentru a le da ultimele instrucțiuni.

— În primul rând, spuse el, urmărirea lansatoarelor de rachete Scud şi distrugerea lor este ținta misiunii noastre. Suntem aici pentru că observația convențională asupra acestor rachete extrem de mobile este mult prea înceată pentru a ține pasul cu ele, aşa că a fost nevoie de metode improvizate pentru rezolvarea acestei probleme. Această zonă este numită „Aleea Scud”. Are aproape trei sute de kilometri pătrați – incluzând şi autostrada Bagdad-Aman. Din acest motiv este foarte bine apărată şi noi suntem aici fără nici un fel de ajutor.

— Asta înseamnă că nu vom merge decât noaptea? întrebă Danny Porter.

— Aici nu ne aflăm în Sectorul Pustiu. Pe scurt este al dracului de periculos. Deci, nu înaintăm decât noaptea.

Andrew studie harta şi apoi se uită la ceilalți.

— Cam câte lansatoare mobile sunt în această zonă?

— Cam douăsprezece-paisprezece, şi noi va trebui să le găsim.

— Ce facem când dăm de ele?

— USAF şi US Navy au în această zonă avioane F-15E, F-16 Fighting Falcon, A-10 şi A-6E Intruder care patrulează non stop, atât la nord, unde sunt oamenii lor, cât şi în sud, unde ne aflăm noi. Dar piloții au nevoie de informații precise despre țintă mai înainte de a lansa atacul. Am fost trimişi aici ca echipe mobile, să fim ochii lor de la sol. În acest sens vom alcătui puncte de observație secrete pentru a acoperi drumurile principale. Când este localizat un convoi de rachete Scud, fie îl marcăm cu laser, fie dăm coordonatele avioanelor E-3 AWACS folosind sistemul SATCOM.

— Şi noi doar hoinărim pe aici?

— Doar în zona marcată pentru fiecare echipă pe hartă. Două vehicule Land Rover, un vehicul uşor de atac şi o Honda pentru fiecare echipă. Ne despărțim chiar acum. Ținem legătura prin transmisii scurte prin aparatul de transmisie PRC 319. Ne întâlnim de acum în cinci zile la miezul nopții pentru reaprovizionare la Wadi Tubal – loc de

asemenea marcat pe hartă. Dacă cineva are probleme, să ne contacteze pe radio. Întrebări?

— Da, zise Paddy Clarke, ridicând mâna ca un elev de şcoală primară. Ce dracu' facem cu vehiculele astea uşoare de atac americane care au luat locul „Pink Panther"-urilor noastre? Rahaturile astea au o rază de 200 de km față de cea de 650 cât au „locomotivele" noastre. Nu prea ai ce face cu ele, şefu'.

— E un test, explică Hailsham. Vehiculele LSV sunt foarte răspândite în cadrul Forțelor Speciale americane, incluzând şi operațiunile din zona nordică a „Cutiei cu rachete Scud." Sunt de acord că sunt mici şi au o autonomie mai mică, dar sunt extrem de puternice şi pot ajunge acolo unde nu poate un Land Rover. Pe deasupra sunt şi destul de silențioase şi imaginea lor pe radar şi în infraroşii le face destul de greu de detectat. *American Delta Force* le recomandă, aşa că le încercăm şi noi, în special pentru viteza şi mobilitatea lor pe un teren dificil. *Alte* întrebări?

Când văzu că toți dau din cap în semn că nu spuse:

— Bun atunci, s-o pornim la drum!

După ce se împărțiră în două echipe separate, oamenii se urcară fiecare în maşinile lor şi fură pregătiți de plecare. Ricketts era comandantul unui „Pink Panther" şi stătea în față lângă şofer, iar în spate erau Danny Porter şi Geordie, responsabili de mitraliera Browning cu calibru de 12,5 mm. Andrew şi Paddy erau în vehiculul LSV şi un soldat tânăr, John „Johnny Boy" Willoughby, era pe Honda cu *shemagh*-ul pe față, cu mitraliera M16 la spate şi cu pistolul Browning prins la şold.

Cu vălurile pe față, ochelarii pentru vedere de noapte şi cu pielea rămasă afară camuflată cu cremă neagră, soldații arătau ca bandiții din filmul *Mad Max*.

Hailsham era gata să dea semnalul de plecare când Jock, responsabil de sistemul SATCOM din „Pink Panther"-ul său, îi spuse că un avion Tornado aparținând Aviației britanice venea spre ei pentru a detona câmpul de mine. În mai puțin

de un minut îl auziră deasupra şi Hailsham confirmă coordonatele pilotului prin SATCOM.

— Cu tot respectul, domnule, dar ar trebui să vă luați tălpăşița, se auzi vocea distorsionată a pilotului, mai înainte de a da drumul impresionantei mele încărcături. Sunteți prea aproape ca să scăpați cu bine.

— Mulțumesc, căpitane, replică Hailsham serios. O să plecăm până când o să ajungi tu aici. Terminat.

Imediat, dădu semnalul de plecare care fu transmis de subofițerii săi de la un vehicul la celălalt. Dintr-o dată, liniştea deşertului fu zdruncinată de zgomotul vehiculelor Land Rover, de murmurul LSV-urilor şi de țiuitul neplăcut al motocicletelor în timp ce toți accelerau. „Pink Panther”-ul lui Hailsham plecă primul, îndreptându-se spre inima deşertului, iar celelalte vehicule îl urmară, în ordine, iscând nori de praf şi nisip.

Dar asta nu era nimic în comparație cu norul creat de bombele JP233 ale avionului Tornado, care apăru peste cinci minute. La acel moment echipele mobile ale SAS câştigaseră destulă distanță, pentru a putea vedea liniştite rezulatele atacului aerian.

Chiar în lumina lunii, avionul Tornado era o priveliştе minunată, o fiară cu multe brațe şi tot felul de alte aparate, începând cu sonda de realimentare din aer şi incluzând aripile masive şi mobile, coada înaltă dotată cu ESM [6] de mare fidelitate, rezervoarele de combustibil atârnate sub burtă şi rachete de alarmă anti-radar; la toate astea se adăuga aparatura electronică de măsurare de sub aripi, şi motoarele cu reacție TRB 199. Aşa cum era, părea un monstru de o frumusețe teribilă, echipat cu radar de teren şi cu o carlingă complet computerizată ce îi permitea să zboare la cincisprezece metri de pământ pentru a lansa bombele JP233.

Bombele, care includeau o serie de dispozitive pentru formarea craterelor, fură lansate din avion cu ajutorul

paraşutelor şi explodară foarte aproape de pământ. În urma exploziei, câteva încărcături explozive pătrunseră adânc în pământ şi, când acestea explodară, înălţară solul de la suprafaţă, lăsând în urmă o mulţime de cratere. Exploziile subterane făcură ca o mare parte de deşert să se cutremure. Apoi totul erupse într-o ciupercă cataclismică de nisip, praf, bucăţi de pământ şi limbi de gaz în flăcări. Zgomotul era asurzitor, impactul distruse totul, iar ciuperca se extinse pentru a forma o mare umbrelă, făcând să dispară de pe cer luna şi stelele.

Atunci când enorma ciupercă începu să se destrame, soldaţii din Land Rover-uri, din LSV-uri şi motociclete plecară în direcţia opusă, departe de Arabia Saudită, intrând adânc în teritoriul irakian, plecând apoi în direcţii diferite şi tăind linii prin deşert.

De acum înainte erau singuri.

Capitolul 6

Rachetele Scud, adevărate sau false, fuseseră descoperite mergând pe drumurile militare pentru aprovizionare, aşa-numitele MSR. Patrulele SAS aveau repartizate fiecare câte o fâşie de astfel de drum. Mergând noaptea cam o oră şi ceva, cu „Pink Panther”-ul şi LSV-ul unul lângă altul şi cu motocicleta în faţă, trupa lui Ricketts ajunse la zona în care trebuia să amenajeze postul de observaţie, undeva în spatele unei ridicături care le oferea o imagine bună a drumului militar de aprovizionare.

Ştiind că urmau să stea aici cinci zile, săpară un punct de observaţie adânc cu un capăt mai îngust pentru odihnă şi celălalt îndreptat spre drum pentru observatori şi santinelă, centrul fiind alocat pentru muniţii, arme, aparate de recepţie,

baterii de rezervă, apă şi hrană rece. Punctul de observație era acoperit de o foaie de cort, camuflată cu nisip şi pietre luate din jur, şi conținea un telescop, binocluri, dispozitive pentru vedere nocturnă, o cameră de luat vederi, filme, fotografii aeriene făcute mai înainte de avioanele de recunoaştere, coduri şi cifruri pentru transmisiunile radio, hărți şi jurnale ale misiunii.

Vremea în acea zonă era foarte aspră – mult mai frig decât se aşteptau – şi mai înainte ca noaptea să se termine toți lucrau într-un nor dens de ceață rece. În momentul în care soarele sângeriu se ridică deasupra orizontului, aducând cu el căldura, îşi dădură seama că aveau de suportat treceri bruşte între cele două extreme termice, rece şi cald; pe de o parte puteau face insolație sau se puteau deshidrata în timpul zilei, iar pe de alta, riscau să facă hipotermie în timpul nopții.

Oricum, postul de observație era terminat mai înainte de a se lumina de ziuă, iar nisipul excavat fusese împrăştiat la mare distanță. Maşinile erau şi ele camuflate cu plase şi protejate de soare.

Cu toate că aveau sticle cu apă, ştiau că nu vor ține prea mult, aşa că, în timp ce Danny şi Geordie stăteau de pază şi ceilalți se ocupau cu sortarea echipamentului, Jock construi ca un adevărat expert un aparat de distilat pentru deşert.

După ce alese un loc potrivit pentru colectarea apei, Jock săpă o groapă de un metru adâncime şi doi lungime, apoi o umplu cu vegetație udată cu urina lui. Puse în centru un container metalic, îl acoperi cu o bucată de plastic aspră, apoi făcu o tăietură în el după care introduse capătul unui furtunaş în container, celălalt capăt rămânând afară. Plasticul era ținut de pietrele puse în jurul lui, cu alte două pietre puse pe el pentru a apăsa direct pe container. Acest dispozitiv simplu le putea oferi cam un litru de apă la douăzeci şi patru de ore colectând vaporii condensați care se formau pe plastic şi se scurgeau în container.

— Nu sunt prea sigur că o să beau aşa ceva, zise Geordie, ştiind că procesul de condensare e provocat de pişatul tău.

— Ai dreptate, adăugă şi Paddy. Numai când ne gândim pe unde a umblat scula ta, am vrea să ştim şi ce e cu pişatul tău. În vremurile noastre un om poate lua SIDA doar respirând, aşa că eu am impresia că apa din condesarea ta poate fi la fel de mortală ca şi cianura.

— Nu vrei să bei din apa mea, replică Jock, atunci *nu* bea. Oricum, cine te-a invitat?

Cât despre propriile „deşeuri”, oamenii îşi făceau nevoile departe de postul de observație, nevoi pe care ori le îngropau ori lăsau nisipul să le acopere.

— Eu, zise Geordie, sunt obişnuit să am un WC închis, dar sergentul Winston, ai cărui strămoşi nu erau ca mine şi ca tine, are probabil impresia că vântul rece care îl bate pe curul gol este un laxativ natural.

— Cel puțin la mine iese pe cur, replică Andrew după o pauză, ceea ce nu se întâmplă şi cu tine care eşti o ființă miraculoasă, căci la tine iese exact pe gaura din față-sus.

— La care se adaugă şi nişte aer fierbinte, îl completă Paddy. Aer ce este cunoscut ca băşină sau vânt.

— În Newcastle se consideră că asta ar fi o conversație civilizată, interveni „Johnny Boy” Willoughby, intrând şi el în ritmul companiei de care aparținea acum. Dar aici nu-i aşa, nu?

— Amin pentru asta, zise Andrew.

Când totul fu gata şi se aşezară Ia punctele de observare – unii de gardă, la postul de observație, iar Hailsham şi Ricketts plănuind raidurile la cele mai probabile buncăre de rachete Scud însemnate pe harta lor – Hailsham decise să-l trimită în recunoaştere pe puştiul descreierat, Johnny Boy, pe Honda lui.

— Vei raporta de asemenea orice fel de mişcare militară din deşert sau de-a lungul drumului, îi zise Hailsham. Crezi că eşti în stare, soldat?

— Da, să trăiți! percută Johnny.

Blond, cu ochii albaştri, frumuşel, avea nervi de oțel şi era la fel de bun ca Niki Lauda pe motocicletă, cu toate că era mai nesăbuit.

— Buncăre cu rachete Scud, unități mobile şi orice alt trafic militar în deşert sau pe drum – asta vreți, asta vă dau, şefu'!

— Fără acte de eroism, îl avertiză Ricketts. Nici o aventură pe cont propriu. Stai pitit atât cât e posibil, şi nu trage dacă nu se trage asupra ta. Ai înțeles?

— Da, să trăiți! Absolut!

— Am auzit unele lucruri despre tine, soldat.

— În sfârşit, celebru! Ce fel de lucruri?

— Comportament nesăbuit, spuse Hailsham. Cauți pericolul cu lumânarea. Un impuls irezistibil de a te lăsa văzut de către inamic şi apoi de a te juca de-a şoarecele şi pisica cu el. E ceva adevărat în asta, soldat?

— E cu adevărat scandalos, şefu'. Vorbe fără rost şi bârfe. Din moment ce sunt singur acolo, cum poate şti cineva ce fac? Nu, şefu', în chestia asta nu mi se poate reproşa nimic.

— Ți se acordă prezumția de nevinovăție, zise Ricketts, aşa că nu ne dezamăgi, soldat. La drum, şi noroc!

— Înțeles, răspunse Johnny.

Plecă purtând bereta de camuflaj a SAS, fără insigna cu pumnalul înaripat, cu *shemagh*-ul în jurul nasului şi al ochilor, cu ochelarii fumurii pentru protejarea ochilor. La spate îi atârna o mitralieră M16, la şold avea un pistol Browning de 9 mm, iar într-unul din bocancii de deşert îşi vârâse un cuțit Fireburn-Sykes de comando, la toate astea adăugându-se şi două genți legate de motocicletă. Plecă învăluit într-un nor de praf, care apoi deveni doar un norişor, pentru ca mai apoi să nu se mai vadă deloc.

Din moment ce deşertul nu avea nici un fel de formă de relief, Johnny Boy nu putea merge decât după busola solară montată orizontal pe ghidonul motocicletei. Pentru o poziționare mai precisă, în special atunci când transmitea pozițiile inamicului la postul de observație, se putea servi de

receptorul portabil GPS pe care îl luase cu el într-una din genți. Prin compararea semnalelor codate de la diferiți sateliți pe orbite fixe în jurul pământului, receptorul GPS putea calcula poziția lui cu o eroare de cincisprezece metri, dar echipamentele electronice complexe puteau da greş, de aceea busola, cu toate că era mai puțin precisă, era întotdeauna cu el.

Folosind trasmisii scurte pe aparatul PRC 319, Ricketts putea să țină legătura cu celelalte patrule; prima dată află că erau OK în punctele lor de observații, apoi treptat îşi construi o imagine coerentă asupra a ceea ce făceau sau găseau. Unii încălcaseră regula de a patrula numai noaptea şi deja distruseseră rachete Scud mobile sau buncăre, fie chemând sprijin aerian, fie în cazul lansatoarelor mobile atacând chiar ei mai înainte ca ele să-şi schimbe poziția.

— Era de-a dreptul enervant, îi spuse Hailsham lui Ricketts, să vezi lansatoare mobile trecând neatinse sau buncăre nepăzite. Timpul e mult prea scurt pentru a sta pe gânduri sau pentru a te gândi la siguranță. Trebuie să le scoatem pe toate din joc.

Când Johnny se întoarse, după-amiază târziu, mai înainte de lăsarea întunericului, Ricketts şi oamenii lui văzuseră o mulțime de vehicule militare trecând în ambele direcții pe drum, cu toate că nici unul nu părea să transporte rachete Scud adevărate. Ce *vedeau* ei de fapt erau copii ale rachetelor făcute în Germania de Est, la care se adăugau echipajele, aflate acolo doar pentru a atrage avioanele Coaliției şi pentru a-i face pe piloți să raporteze doborâri de ținte false.

— Şi eu care credeam că duc o viață grea, zise Jock. Mulțumesc cerului că nu sunt *eu* în locul lor. Ce moarte stupidă!

— Mai bine decât cancerul, replică Paddy, chiar mai bine decât SIDA. Un proiectil, o explozie, şi s-a terminat mai înainte de a-ți da seama. Aş *ucide* pentru o asemenea misiune nenorocită!

Când Johnny se întoarse – „la timp pentru cină” cum zicea el – le spuse că lansatoarele mobile evitau drumurile militare de aprovizionare şi foloseau vechi drumuri din deşert pentru a scăpa de avioanele AWACS.

— Am văzut două buncăre separate, le spuse el, hăpăind mâncare şi dând pe gât apa. Am marcat poziția lor pe hartă. Seamănă cu hangarele de avioane irakine, în formă de piramidă, cu tavanul plat, uşi de metal pe rotile, pe jumătate îngropate în nisip pentru a le face să se ascundă mai bine în deşert. Lansatoarele mobile sunt mari, se află pe nişte platforme tractate de camioane. Sunt însoțite de obicei de un camion cu soldați, dar sunt destul de uşor de distrus. Trebuie doar să loviți cu nişte rachete Stinger sau MILAN în timp ce soldații sunt măturați cu mitralierele GPMG. E floare la ureche, şefu'.

Acoperind cu grijă postul de observație, Ricketts şi restul soldaților ieşiră în acea noapte cu „Pink Panther”-urile şi LSV-urile, conduşi de Johnny Boy pe Honda lui. Prima dată îi duse la buncăre, aflate cam la o distanță de douăzeci şi patru de kilometri. Coordonatele exacte ale buncărelor fură imediat transmise prin sistemul SATCOM la cartierul general din Riyadh. Mesajul era apoi trimis la *US Aircraft Control Centre*, de unde ajungea la un avion AWACS, şi mai apoi la un avion F-15 deja aflat în aer într-o misiune de patrulare.

În timp ce avionul F-15 se îndrepta spre buncăr, Ricketts şi echipa lui însemnau ținta cu un marcator cu laser ce semăna cu o cameră de luat vederi montată pe trepied. După ce făcură asta, folosindu-se de întuneric, plasară în jurul buncărului transmițătoare pentru a le bruia comunicațiile şi pentru a preveni detectarea pe radar a atacului aerian. La ambele buncăre avionul veni într-o jumătate de oră de la transmiterea mesajului prin sistemul SATCOM.

Când avionul lansă bombele ghidate cu laser GBU-15 chiar deasupra coordonatelor primite de la sol, acestea urmărind pata puternică de lumină „pictată” de marcatoare pe buncăre, acestea se îndreptară cu precizie de neurochirurg

pe o uşă deschisă în cazul primului buncăr şi pe fereastra deschisă în cazul celui de-al doilea.

Explodând înăuntru, buncărele izbucniră într-o învălmăşeală de flăcări, fum şi bucăţi de beton mai înainte de a se prăbuşi într-un nor de fum, praf şi nisip. Ricketts şi oamenii lui se apropiară pe jos pentru a cerceta dacă lansatoarele fuseseră distruse şi membrii echipajelor rachetelor Scud omorâţi. Răspunsul în ambele cazuri era afirmativ.

În cea de a doua zi, după o noapte aspră în postul de observaţie, cu o vreme rea, incluzând rafale de grindină, zăpadă şi chiciură, Ricketts şi oamenii lui, gândindu-se la schimbarea de atitudine a lui Hailsham şi împărtăşindu-i enervarea, începură să patruleze întreaga zonă în timpul zilei şi să atace unităţile mobile de rachete Scud. Imediat ce îşi dădură seama că un avion avea nevoie de cincisprezece minute pentru a ajunge la ţintă şi că de obicei, în cazul lansatoarelor mobile, era prea târziu, începură să se ocupe ei de treabă mai degrabă decât să vadă un lansator de rachete Scud scăpând. Îl aruncau în aer cu rachete anti-tanc Stinger sau MILAN, masacrând echipajele cu foc distrugător de mitraliere.

Asemenea atacuri erau făcute fie cu armele montate de pe maşinile camuflate sau de pe vehiculele uşoare de atac care treceau pe lângă convoi, trăgând cu rachetele MILAN din mers. Chiar când proiectilele MILAN loveau rahetele Scud, făcându-le să explodeze cu un zgomot asurzitor, vehiculul se dădea la o parte pentru a trece pe lângă convoi urmat de „Pink Panther”, permiţând astfel mitralierelor GPMG şi armelor uşoare mânuite de Ricketts, Jock şi Paddy – Andrew fiind la volanul vehiculului şi Danny la cel al „Pink Panther”-ului – să-i secere pe soldaţii irakieni surprinşi de focul ucigaş.

Ca de obicei, Johnny Boy mergea alături de cele două maşini în cursa lor îndrăzneaţă în jurul convoiului de lansatoare de rachete Scud, conducând nebuneşte Honda cu

o mână iar cu cealaltă trăgând cu pistolul Browning – rar întâmplându-se ca din cele 13 cartuşe să nu doboare câțiva irakieni. Apoi „Pink Panther”-urile, vehiculele uşoare şi motocicleta plecau învăluite în nori de praf chiar mai înainte ca rămăşițele lansatorului de rachete Scud explodat să se coboare peste soldații morți sau muribunzi. Era un dans al morții într-un deşert brăzdat de gloanțe, un dans condus cu o eficacitate nemiloasă.

În următoarele trei zile, încurajați de succes, Ricketts şi oamenii lui începură să atace punctele slabe ale lui Saddam din sistemul de comunicații, lovind turnurile pentru ultrascurte, distrugându-le în deşert sau de-a lungul drumului militar de aprovizionare ori al autostrăzii ce leagă Bagdadul de Aman. Ce nu puteau distruge cu rachetele Stinger sau cu cele MILAN distrugeau cu baroasele.

Vremea se înrăutățea, şi în ciuda hainelor groase pe care le purtau, oamenii sufereau din ce în ce mai mult din cauza grindinei, brumei şi din când în când a zăpezii. De două sau trei ori în timpul nopții a trebuit să aprindă focuri sub vehiculele Land Rover pentru a împiedica combustibilul motorului Diesel să înghețe. În cea de a patra noapte, ceața şi furtunile de nisip se adăugară la problemele lor, aşa că se simțiră mult mai uşurați că puteau să strângă şi să se întoarcă la punctul de aprovizionare, întâlnindu-se cu alte patrule la Wadi Tubal în interiorul Irakului.

SAS avea propria coloana de aprovizionare. Aceasta era compusă din zece camioane de patru tone pline cu soldați SAS şi mecanici, escortate de echipe ale Escadronului B în patru vehicule Land Rover. Caravana era condusă de un căpitan excentric care îl informă pe maiorul Hailsham că atacurile lui asupra lansatoarelor de rachete Scud avuseseră succes, aducându-le mult în teritoriul irakian, dar în afara razei Israelului şi a Arabiei Saudite.

— Pericolul intrării Israelului în război, zise căpitanul, a trecut, aşa că acum puteți căuta o mai mare varietate de

ținte. Serviciul de informații a sugerat baze radar, rafinării de petrol, depozite de muniții. La treabă, domnule maior!

Când Hailsham transmise informația echipelor sale de recunoaştere, aceştia sărbătoriră succesul decorându-şi vehiculele cu desene ale rachetelor Scud şi ale turnurilor de comunicații distruse de fiecare.

În următoarele cinci zile un atelier mobil a avut de lucru non-stop deoarece tot mai multe echipe SAS veneau dinspre „Cutia rachetelor Scud”. Motoarele erau schimbate în totalitate, cauciucurile, frânele, suspensia erau verificate, armele controlate cu minuțiozitate iar echipamentul pierdut era înlocuit. Apoi Hailsham îşi chemă oamenii pentru o scurtă informare.

— Irakienii şi-au dat seama că patrulăm prin zona respectivă, aşa că sunt hotărâți să ne doboare. Prin urmare, viața în „Aleea Scud” va fi mult mai periculoasă de-acum înainte.

Dându-le oamenilor acest avertisment, le transmise acum noile ordine, care presupuneau o pătrundere cât mai adâncă în acea zonă.

— Plecăm mâine.

Capitolul 7

Planul consta în amplasarea unor patrule care să țină sub observație drumurile militare de aprovizionare ce parcurgeau distanța dintre aglomerata Vale a Eufratului până la dealurile iordaniene din vest. Acestea erau numai patrule pedestre. Elicopterele Chinook ale RAF au debarcat cele trei grupe separate ale SAS, patrulele numite Road Watch North, South şi Centre (patrule de supraveghere a drumurilor de la nord,

sud şi centru) – cam la treizeci de kilometri una de alta pe axa nord-sud.

Cea mai izolată echipă, patrula de supraveghere a drumurilor de la nord, a fost debarcată în miezul nopţii pe un teren stâncos care era măturat de un vânt îngheţat şi o ploaie puternică – lucru la care nu se aşteptau în deşert. Cu toate că îşi descărcară raniţele şi armele cât de repede posibil, erau deja îmbibaţi cu apă până la plecarea elicopterului şi se adăpostiră sub un acoperiş, aproape de albia unui torent adâncă de vreo patru metri. Vântul era aşa de puternic încât aproape că acoperea zgomotul făcut de elicopterul ce se depărta.

— Iisuse! exclamă Taff după ce îşi dădu jos raniţa, o puse între genunchi şi îşi înfăşură braţele în jurul corpului cuprins de tremur. E mai rău decât în Falklands!

— Da, ai dreptate, replică Geordie, ştergând picăturile de ploaie de pe ochi şi cercetând husa impermeabilă de pe staţia PRC 319. Parcă ziceau că ne trimit în deşert, mama mă-sii de treabă.

— Păi, e deşert, zise Andrew, uitându-se în jur mirat. Doar că nu e un deşert *cald*. O grămadă de pietre şi grohotiş, iar vremea e îngrozitoare.

— Ploaie, grindină şi ninsoare cât cuprinde, explică Ricketts. Pe-aici n-avem cum să ne bronzăm.

Ridicându-şi capul peste buza canalului se uită prin ploaie şi nu văzu decât teren plat cu o linie întunecată a unei ridicături la câteva sute de metri de ei, care ieşea în evidenţă în întuneric. Pe cer nu se vedeau nici luna, nici stelele. Vântul urla peste această fâşie plată de teren, aducând ploaia cu el.

— Se pare că aici e iadul pe pământ. Nu cred că puteam alege o noapte mai a dracu'!

— Eu m-am săturat, vreau acasă, interveni Andrew. Unde e cel mai apropiat teritoriu prietenos?

— La vreo trei sute de kilometri de-aici.

— Bine, rămân aici, se răzgândi Andrew.

Geordie râdea cinic în timp ce desfăcea plasa şi pânza de cort necesară pentru postul de observație.

— O să stăm dracu' aici în noaptea asta. Nu avem unde ne duce. Aşa că mai bine am pune un acoperiş deasupra noastră ca să ne ferim de ploaie, mai înainte ca rahatul ăsta de canal să se transforme într-o mlaştină.

Chiar în timp ce vorbea, primi un mesaj pe aparatul PRC 319. După ce porni receptorul şi ascultă mesajul îi dădu microfonul lui Ricketts.

— Patrula de supraveghere de la sud, explică el.

Prin tot bruiajul creat de furtună, Ricketts de-abia auzi vocea maiorului Hailsham, care insistase să fie comandantul patrulei celei mai apropiate de granița cu Arabia Saudită. Acum îi explica prin radio că se decisese să se întoarcă la baza de operațiuni.

— Terenul de aterizare nu are nici un fel de formă de relief, zise el, şi e mult prea expus ca să ne poată fi de vreun ajutor. Dacă rămânem aici o să fim ținte sigure pentru irakieni, aşa că eu chem elicopterul înapoi. Patrula de la centru s-ar putea să aibă aceleaşi probleme. La voi cum e?

— E prea devreme pentru vreo estimare, răspunse Ricketts. Combinația asta de furtună şi întuneric ne face să nu putem distinge aproape nimic, aşa că o să rămânem aici peste noapte.

— Recepționat, sergent-major. Noroc. Terminat.

— Are bun simț, zise Geordie după ce Ricketts îi dădu microfonul înapoi.

— De-aia el a ajuns ofițer, zise Andrew, în vreme ce tu nu ai rămas decât un simplu soldat. Haideți odată, să ne apucăm de construirea postului de observație mai înainte să ne ude mai rău.

— Bună idee, spuse Danny.

Din fericire, ploaia trecu peste câteva minute şi vântul scăzu treptat în intensitate până când ajunse un tânguit straniu. Asta le uşură munca la construirea deasupra postului de observație a unui acoperiş camuflat de plasă,

pânză de cort impermeabilă şi nisip, ca şi bucăţi de plastic pentru a acoperi fundul torentului secat. Era un loc rece şi umed, dar era destul pentru a-ţi petrece noaptea.

Ce se va întâmpla mâine va depinde doar de ce vor găsi când vor putea vedea terenul. Acum, cuprins de răcoare şi umezeală, cu vântul care urla straniu, şi gândindu-se la plecarea lui Hailsham, Ricketts fu năpădit de un sentiment neobişnuit de izolare.

Acea nelinişte crescu atunci când, la puţin timp după ce terminaseră de construit postul de observaţie, primi un alt mesaj radio, de data asta de la comandantul patrulei de supraveghere din centru, care spunea că terenul său de aterizare era plan, avea un aspect selenar, n-aveai nici o posibilitate să te ascunzi.

— Ne luăm tălpăşiţa, zise el. Facem o retragere tactică. Ca o petrecere de adio o să chemăm nişte avioane A10 pentru a lovi două radare mobile pe care le pot vedea de aici. O să te mai informez chiar atunci când vom pleca. Terminat!

Avioanele A10 veniră imediat şi se aşezară în poziţie de tragere când comandantul patrulei de supraveghere de la centru îşi dădu seama că terenul lor de aterizare era luat drept ţintă. Imediat transmise un semnal la cartierul general tactic, dar semnalul nu fu recepţionat. În conformitate cu următorul mesaj receptat de Ricketts, atacul aerian distrusese radarele irakiene şi rată „la mustaţă” soldaţii care îl chemaseră.

Ricketts şi oamenii lui văzură atacul aerian de la şaisprezece kilometri distanţă: o altă lumină spectaculoasă de dâre roşiatice, explozii argintii şi rachete de atac care luminau cerul nopţii acompaniate de sunetul depărtat de tunet al exploziilor. După ce se termină, Ricketts primi un alt mesaj pe staţia radio de la comandant care spunea că nu lipsise mult să fie bombardaţi de propriile avioane, dar cel puţin poziţiile irakiene fuseseră distruse. Comandantul confirmă apoi că o „ştergeau”, făcând o retragere controlată pe jos.

Ricketts îi ură noroc, apoi întrerupse comunicațiile, dându-şi seama că patrula de supraveghere de la nord era acum singură, la trei sute de kilometri de cel mai apropiat teritoriu prietenos.

Acest gând îl cutremură la fel de mult ca vântul rece, întunericul şi pământul umed din jurul lui.

Ascunşi în postul de observație, membrii patrulei petrecută o noapte mizerabilă, urmărind presupusele mişcări ale lansatoarelor de rachete Scud de pe drumul militar de aprovizionare din apropiere, dar de fapt nu puteau vedea nimic la mai mult de o sută de metri în față. Vremea rămase nemilos de rece, cu temperaturi sub zero în timpul nopții, însoțite de rafale de vânt, ploaie, grindină şi zăpadă. Ricketts era conştient că asta era o vreme asemănătoare cu cea care ucidea deseori soldați şi civili în câmpul de antrenament al SAS de la Brecon Beacons.

Ridicându-şi din nou capul, cu puțin înainte de răsărit, cercetă dacă deşertul din fața lor era cu adevărat plan, deşert care se ridica cam la două sute de metri distanță spre nord. Aşa era. În întunericul care începuse să cedeze, putea vedea ridicătura mult mai clar, ieşind în evidență pe fondul cerului împestrițat acum de stele, care avea o formațiune rectangulară de stânci pe culmea nu prea înaltă. Punctul de observație era şi el amplasat într-un canal care trecea de-a lungul vârfului dealului care era situat în spatele lor şi se continua într-o parte. Terenul din fața lor era plan pe o distanță de vreo sută de metri, după care începea să coboare spre câmpie. Acea câmpie era brăzdată de liniile paralele ale drumurilor militare de aprovizionare cam la şapte kilometri distanță. Totul părea ca o zonă muntoasă, „împodobită” ici-colo de pete de zăpadă, gheață şi chiciură. Vântul bătea tot timpul.

Spre disperarea lui, chiar mai înainte ca soarele să răsară complet, Ricketts îşi dădu seama că ceea ce i se părea a fi o

formațiune de stânci era de fapt o baterie antiaeriană S60 a irakienilor, plasată exact deasupra postului lor de observație.

— Dar-ar dracii! şuieră el involuntar.

— Ce e şefu'? întrebă Andrew, luând binoclul de la ochi după ce cercetase drumul din partea de vest.

Ricketts nu spuse nimic. De-abia dacă arătă ridicătura cu degetul.

— O, Doamne! zise Andrew după ce văzu pozițiile irakienilor. Am căcat steagu', şefule!

Unul câte unul, ceilalți oameni din postul de observație, unii de-abia treziți din somn, văzură despre ce era vorba şi-şi exprimară disperarea în fel şi chip.

Nu era nici o şansă de a ieşi din postul de observație fără a fi văzuți.

— Suntem ca într-o capcană, zise Ricketts.

— Dumnezeule! izbucni Taff uitându-se spre stâncă nevenindu-i să creadă, cu nişte ochi somnoroşi şi sângerii. Ce dracu' facem?

Ricketts era şi el derutat, dar trebuia să spună ceva.

— Nu avem ce face decât să stăm liniştiți şi să sperăm că o să apară ceva.

— Şi care ar fi acel ceva, şefu'?

Danny, care vorbea destul de rar, trebuia luat în seamă. Dar Ricketts nu dădu nici un răspuns imediat.

— Nu ştiu. Ştiu doar că nu ne putem mişca. Să facem tot ce putem face aici. Pentru început, să notăm coordonatele bateriei, apoi mişcările avioanelor inamice sau orice activitate de la sol, ca şi mişcările de pe drumurile de aprovizionare. Ce se întâmplă acolo, Andrew?

— Oricine a ales acest loc pentru postul de observație, replică Andrew vorbind cu binoclul la ochi, ar trebui să fie spânzurat, înecat şi tăiat în bucăți – cu cât mai încet cu atât mai bine. Drumurile alea sunt la şapte kilometri şi sunt acoperite de ceață. Se vede un rahat, şefu'.

— Ceața o să dispară imediat ce o să răsară soarele. Fii cu ochii în patru, sergent.

Un răsărit argintiu era începutul unei zile interminabile a cărei monotonie era întreruptă pentru soldați doar de perioadele de gardă, nevoile fizice, apoi o altă perioadă de gardă. Chiar şi cu lumina solară, temperatura de-abia dacă depăşea punctul de îngheț. La această tortură se adăuga şi plictiseala, care era alungată doar de traficul militar de pe drumuri sau de avioanele Coaliției sau ale irakienilor care se îndreptau spre Bagdad şi Basra. Toate mişcările erau notate imediat, dar oamenii tot se simțeau prinşi în capcană.

Pentru a le face viața şi mai grea, transmisiunile radio cu Cartierul general nu erau deloc perfecte.

— Pe banda de frecvență înaltă, îl informă Geordie pe Ricketts, pierd cuvinte şi uneori chiar propoziții. Nu ne ajută deloc, şefu'.

Cu toate astea, la sfârşitul zilei, Geordie auzise destule pe transmisiunile de înaltă frecvență pentru a-l informa pe Ricketts că nu e nici o ştire despre membrii lipsă ai patrulei de supraveghere de la centru care plecaseră de pe terenul de aterizare pe jos. Până acum, se gândi Ricketts, erau fie morți, răniți, capturați, fie erau nişte spioni. Era cel mai bine să nu se gândeacă la asta. Din când în când se auzeau zgomote specifice unor activități omeneşti – un lătrat de câine, ciobanii chemându-se unul pe celălalt numai la câteva sute de metri distanță – sunetele spunându-le că nici ei, nici soldații irakieni nu erau singuri pe această ridicătură în sălbăticia aceea desăvârşită.

Ricketts încă se mai străduia să găsească o cale pentru a ieşi, când, aproape de apus, cu vălul de ceață care se furişa din nou pe terenul neted din fața postului de observație, ciobanii apărură de după creastă la aproape trei sute de metri distanță. Purtau hainele tradiționale, *keffa*, pe cap şi pe umeri şi *dish-disha*, o cămaşă dintr-o singură bucată care le ajungea de la gât la tălpi. Erau încălțați cu cizme de piele. Mânând caprele înaintea lor, cu ajutorul unui snop de nuiele veneau direct spre postul de observație. Ricketts numără patru oameni.

Imediat, fără nici un cuvânt, soldații SAS se aşezară în poziție de tragere, unii țintind ciobanii iar ceilalți pregătindu-se să tragă dacă poziția le va fi descoperită. Din fericire, câinii trecură pe lângă capre, alergară în fața lor şi se întoarseră înapoi pe unde veniseră.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta! şopti Taff.

Dar Ricketts era sigur că unul dintre ciobanii care întorseseră caprele se întorsese şi el pentru a se uita uimit la pământul ridicat din jurul postului de observație şi îi văzuse.

Dacă va spune sau nu cuiva după aceea, rămânea de văzut. Pentru moment se întoarse, şi în timp ce întunericul se aşternea îşi urmă animalele şi tovarăşii în vale.

Ricketts arăta destul de uşurat.

— Cât pe-aci! zise Andrew.

O altă seară interminabilă, un frig infernal şi umezeală din plin care urmau să fie de îndurat. Soldații nu puteau părăsi postul de observație pentru a se uşura şi nici nu puteau să-şi asume riscul să plece toți în cazul în care ciobanul, care probabil îi văzuse, spusese totul irakienilor care acum îi aşteptau pentru a-i prinde în ambuscadă.

Când nici o mişcare nu se înregistră din partea irakienilor, Ricketts se hotărî să forțeze o ieşire. Era sprijinit de ceilalți în această decizie când arabii se întoarseră cu animalele, iar ciobanul pe care îl suspecta că îi văzuse nu privea decât în direcția lor. Dacă tipul văzuse postul de observație, iar Ricketts era convins de asta, ar trebui să fie prietenos cu membrii Coaliției. Sau, dacă nu, atunci a considerat că postul de observație era parte componentă a operațiunilor militare irakiene din zonă. Chiar când caprele lor erau gata să ajungă pe creastă la postul de observație, dezvăluindu-le astfel poziția, Ricketts se hotărî să meargă la risc.

— Puneți-vă *shemagh-urile*, le spuse el oamenilor şi nu scoateți nici o vorbă. Vreau să-mi pun în valoare cunoştințele de arabă.

Când toţi îşi puseseră vălurile pe faţă, Ricketts se lăsă să fie văzut şi încercă să facă prietenos cu mâna ciobanilor irakieni. Chiar dacă erau neprietenoşi, era posibil ca, având *shemagh*-urile care le acopereau faţa şi beretele de SAS, ciobanii să creadă că sunt soldaţi irakieni şi ori să-i ignore ori să-i lase să plece.

Dar, când Ricketts le făcea cu mâna, ciobanii, uitându-se speriaţi, coborâră din nou creasta acoperită cu gheaţă. În acel moment, îşi făcu apariţia o unitate de susţinere irakiană cu maşini de comandă şi camioane, oprindu-se cam la trei sute de metri distanţă.

Chiar când Ricketts se lăsă în jos, nevenindu-i să creadă ce se întâmplă, husele de pe camioane fură date jos şi o baterie antiaeriană apăru. Oamenii din camioane se dădură jos. Unii dintre ei făcură un foc şi începură să fiarbă ceaiul sau supa. Alţii se îndreptară spre creastă pentru a vorbi cu oamenii de la mitraliere.

Evident, locul ales de SAS pentru postul de observaţie era unul ales şi de irakieni ca parte componentă a reţelei de apărare antiaeriană.

— Isuse Cristoase! Cred că am un coşmar, şopti Andrew.

— Aş vrea să ai, replică Ricketts.

Hotărât să nu se piardă cu firea, transmise imediat un mesaj pe SATCOM spunând că un post antiaerian inamic era în poziţie la nord de terenul de aterizare. Răspunsul veni clar: apropierea prea mare de irakieni făcea eliberarea, aprovizionarea sau recuperarea imposibilă, pentru că a trage asupra poziţiilor inamice ar însemna ca şi ei să tragă asupra lor. Din păcate, vor trebui să stea acolo şi să spere că irakienii vor dispărea odată şi odată.

— Ce mai rahat frumos, zise Geordie, scoţând microfonul. Am putea sta aici o veşnicie.

— Şi chiar dacă ieşim afară, întrebă Taff, unde dracu' ne ducem?

— Să încercăm să-i scoatem pe ei din joc, zise Danny, nerăbdător să treacă la acţiune. Nu avem nimic de pierdut.

— Doar viața, replică Ricketts. Eu zic să stăm aici, să aşteptăm ca unitatea mobilă să plece, şi apoi să ne încercăm norocul la adăpostul întunericului, când irakienii de pe coastă s-ar putea să nu ne vadă.

— Ar putea să nu plece de aici zile întregi, zise Andrew. Văd că-şi instalează tabăra aici.

Neputând să plece, trebuia să-şi facă nevoile în postul de observație la capătul albiei de torent, fapt ce nu atenua nici umilința, nici duhoarea. Mai mult, rămâneau fără apă şi hrană. După o altă noapte în frig, în locul strâmt al postului de observație, temându-se să doarmă în cazul în care irakienii ar fi venit spre ei, nu erau numai obosiți morți, dar erau gata să facă şi hipotermie.

— Eu zic să ne ridicăm şi să plecăm, sugeră Andrew. Să ne încercăm norocul. Nu mai putem sta prea mult, şefu'.

— Corect, spuse Danny pe care îl mânca degetul de pe trăgaci. Chiar dacă nu avem nici o şansă, tot o să luăm cu noi la ceruri pe unii dintre ei.

— Nu, spuse Ricketts. Oamenii din unitatea mobilă şi-au strâns farfuriile în dimineața asta, aşa că ar trebui să plece. Dacă nu, o să stăm aici până la lăsarea serii şi apoi vom încerca să ne retragem la adăpostul întunericului.

— Corect, corect! zise Geordie.

Din păcate, norocul lor dispăru. Cam la amiază în acea zi – cea de a treia – îl văzură pe cioban adus cu un jeep la unitatea mobilă şi pus în fața unui ofițer irakian. După câtva timp ofițerul irakian îl plesni peste față pe cioban, îl puse la pământ şi începu să-l lovească cu răutate, apoi se uită în direcția postului de observație.

— La dracu'! exclamă Ricketts. Ciobanul i-a spus de noi.

Din postul de observație se auzeau zgomote metalice de arme puse în poziție, în timp ce ofițerul irakian şi câțiva soldați din unitatea mobilă urcară vijelios într-un jeep şi se îndreptară spre ei.

Andrew deschise focul cu mitraliera GPMG, trăgând o rafală care atinse jeep-ul cu gloanțe de 7,62 mm ce ricoşau

zgomotos, spărgând un cauciuc şi lovind şoferul care se mişcă ca o păpuşă de cârpă şi dădu drumul la volan în timp ce tunica lui gri se înroşi. Ceilalţi soldaţi de pe partea lui Andrew deschiseră focul în timp ce jeep-ul, aplecându-se într-o parte, îi lăsă expuşi pe pasageri unui val de gloanţe de la mitralierele M16 şi SLR. Irakienii îşi ridicau mâinile în sus de durere chiar când cauciucurile din spate ale jeep-ului explodară iar jeep-ul se rostogoli pe o parte. După ce Andrew trase o rafală în rezervor acesta izbucni în flăcări. Soldaţii în viaţă sau doar răniţi de rafala de gloanţe urlau înfiorător în timp ce erau incineraţi pe rugul jeep-ului.

În acea clipă o grenadă de mortier explodă chiar în faţa postului de observaţie, făcând un zgomot de tunet şi strârnind o fântână arteziană de pământ care căzu pe Ricketts şi pe oamenii lui.

— Trag în noi de pe poziţiile de pe creastă, strigă Danny când un al doilea proiectil de mortier umplu aerul de fum şi de bucăţi de pământ urmat imediat de rafalele unei mitraliere trase dinspre unitatea mobilă de la trei sute de metri.

— Ia legătura cu Cartierul General! strigă Ricketts la Geordie. Spune-le că încercăm să ne retragem şi avem nevoie de foc de acoperire.

— Încerc, strigă Geordie, dar nu reuşesc deloc! Recepţia e foarte proastă. Cred că suntem bruiaţi.

Ricketts se uită afară din postul de observaţie după ce fumul exploziilor de la mortiere se risipi, acum putând să vadă ceva. Jeep-ul explodat mai ardea încă, dar oamenii dinăuntru erau acum tăcuţi, negri şi arşi complet. În spatele lor, irakienii rămaşi în viaţă, treceau armele de la unul la altul, pregătindu-se pentru un atac asupra postului de observaţie. Un alt proiectil de mortier explodă, tras de pe deal. Acesta din urmă ajunse mult mai aproape de postul de observaţie, făcând pământul să se cutremure, aproape asurzindu-i pe cei dinăuntru, umplând aerul cu fum înecăcios şi împiedicându-le din nou vederea.

— Puneți-vă rațiile de supraviețuire în ranițe, le spuse Ricketts oamenilor, şi să o ştergem dracu' de aici. Avem un marş destul de lung aşa că nu luați nimic greu.

— Eu iau mitraliera GPMG, insistă Andrew.

— Eşti băiat mare, zise Ricketts, şi o să fii singurul care o s-o cari. OK, să o ştergem!

Oamenii ieşiră încărcați din postul de observație şi coborâră panta în timp ce prima rafală veni de la soldații irakieni rămaşi în viață. Folosind orice groapă din sol, Ricketts şi oamenii lui trăgeau în timpul retragerii.

Surprinşi, irakienii se opriră, apoi începură să tragă un foc susținut cu arme uşoare. În acelaşi timp, soldații din spatele lor folosiră un tun antiaerian cu traiectorie joasă, transformând acea armă grea într-o armă de sprijin pentru infanterie.

La câteva secunde după ce ultimul soldat SAS, Danny Porter, ieşi din postul de observație şi alergă să-i prindă pe ceilalți, trăgătorii de pe deal fixară ținta şi două proiectile aruncară în aer postul părăsit.

În timp ce soldații irakieni alergau prin fumul ce se ridica şi prin ploaia de pământ, gloanțele de la armele lor muşcară pământul din jurul trupelor SAS, ricoşând din stânci şi trimițând bucăți din ele în toate direcțiile. În acelaşi moment, proiectile venite de la bateria antiaeriană, ca şi de la mortierele de pe deal, făcură pământul din spatele lor să erupă într-o serie de explozii asurzitoare, care aruncară pământ, pietre, nisip şi şrapneluri ascuțite ca o lamă.

Ricketts se simți ridicat într-o furtună violentă, plămânii lui fiind goliți de aer, mai înainte de a fi ridicat de două ori de la pământ pentru a fi trântit de două ori cu putere. Capul era plin de țiuituri şi lumini albe îi apăreau în întuneric, dar reuşi să scuipe nisipul şi să deschidă din nou ochii. Când se rostogoli şi se împinse în genunchi, cea mai mare parte a conținutului raniței se rostogoli cu un zgomot puternic pe stânca înghețată.

— O bucată de şrapnel ţi-a tăiat raniţa, îi explică Danny, apucându-l de sub umeri şi ajutându-l să se ridice, dar totul e bine, sergent.

— Şrapnelul mi-a stricat radioul, zise Geordie. Acum nu mai e decât o grămadă de fiare. Părerea mea, şefule, e că ar trebui să lăsăm raniţele aici. Trebuie să mergem mult şi raniţele sunt destul de grele.

Cu urechile încă ţiuind, Ricketts se uită înapoi pe unde veniseră. Ajungând la postul aruncat în aer de pe creasta dealului, irakienii avansau şi veneau acum în jos după ei trăgând din mers cu armele uşoare. Tunul antiaerian se oprise din tras, dar mortierul de pe creastă era încă în acţiune, proiectilele lui apropiindu-se periculos.

— OK, zise Ricketts. Suntem în inferioritate numerică şi depăşiţi ca putere de foc. Trebuie să scăpăm de aici. Aruncaţi raniţele, aparatele de emisie recepţie, şi orice altceva în afară de arme, apă şi muniţie. Păstraţi-vă doar hrana pe care o aveţi în centura de supravieţuire. Repede! Andrew, ţine-i departe pe nenorociţi până când reuşim noi să o ştergem.

— Da, şefu'. S-a făcut!

Cu statura lui impresionantă, Andrew mânuia mitraliera GPMG ca şi cum ar fi fost o jucărie. În loc să o fixeze pe crăcan – oricum nu avea timp – îşi depărtă picioarele puternice, prinse cu mâna arma grea şi trase de la şold, întregul corp tremurând din cauza reculului, descriind un arc în timp ce trăgea. Zgomotul era înfiorător, dar rafalele erau mortale, doborând mulţi irakieni şi pe restul făcându-i să se ascundă, să se arunce la pământ sau să urce înapoi dealul pentru a se ascunde în postul de observaţie distrus.

După ce restul de soldaţi SAS scăpaseră de raniţe, luând doar strictul necesar, se alăturară lui Andrew pentru a-i ţine pe irakieni la pământ, trăgând cu armele lor mici. Când ultimul dintre ei se debarasă de raniţă şi fu gata de plecare, începură să meargă cu spatele, trăgând de la şold atâta timp cât era necesar. Odată ieşiţi din raza irakienilor, se întoarseră, se depărtară cât mai mult unul de altul şi

începură să alerge cât mai repede pe câmpie până dispărură în orizontul îndepărtat.

Irakienii, erau siguri de asta, îi vor urma destul de prudent, dar îi vor urmări cu siguranță.

Capitolul 8

La câteva ore după părăsirea postului de observație, oamenii s-au oprit pentru a se odihni într-o altă zonă deluroasă, plină de stânci, care se ridica din câmpia plană, în timp ce soarele albicios se scufunda dincolo de orizontul întunecat. Atunci când se făcu întuneric beznă, văzură luminile unor maşini care îi urmăreau.

— Sunt tot în urma noastră, zise Ricketts, şi nu se vor opri până nu ne vor prinde.

— Noaptea cel puțin ne oferă ceva protecție, adăugă Andrew, aşa că eu zic să mai mergem, şefule.

Danny se uită în jurul lui şi nu văzu nimic decât câmpie netedă cu dealuri joase la mare distanță.

— Care e direcția? întrebă el.

Ricketts se uită pe hartă cu lanterna-stilou.

— Zona urbanizată a Irakului este spre est, aşa că dac-o luăm într-acolo o să fim capturați cu siguranță. La vest e Iordania, un aliat necombatant al lui Saddam Hussein. Cum deja au predat irakienilor un pilot american prăbuşit nu cred că pe noi ne vor trata mai bine, zise el ridicându-şi ochii de pe hartă şi uitându-se în sud la camioanele irakiene care îi urmăreau. În partea aia e sudul, deci e clar că nu putem merge acolo. Rămâne deci nordul, sau mai precis, nord-vestul unde e frontiera cu Siria, o țară membră a Coaliției. Ar trebui să nu fie nici o problemă acolo.

— *Dacă* ajungem acolo, zise Geordie. E o plimbare al dracului de lungă şi de periculoasă.
— Altă idee? întrebă Andrew.
— Nu, replică Geordie.
— Atunci rămâne nord-vest, zise Andrew după ce se uită şi el la luminile care se apropiau dinspre sud. Iar eu zic să pornim chiar acum.
— Hai să încercăm să scăpăm de nenorociţii ăştia din coada noastră, zise Ricketts. Prima dată mergem spre sud, apoi puţin spre vest, apoi ne îndreptăm spre nord, ceea ce ne va duce în cele din urmă spre nord-vest la reţeaua de drumuri militare de aprovizionare. Dacă urmăm acea reţea, dar de la depărtare, ar trebui să ajungem la graniţă.
Andrew îşi arătă dinţii într-un zâmbet larg.
— Dacă aveţi vreo rugăciune de spus, spuneţi-o acum, mai înainte de a rămâne fără suflare.
— Foarte nostim, sergent, zise Geordie. Suntem toţi pregătiţi. Am putea să mergem mai mult şi să vorbim mai puţin.
— Recepţionat, Geordie.
— OK, zise Ricketts, să mergem.
Ghidându-se după compas şi cu ajutorul sistemului SATNAV porniră din nou, mergând mult mai uşor fără grelele raniţe, dar nu prea încântaţi de imaginea câmpiei plane ce părea nesfârşită şi doar cu nişte dealuri joase la capăt. Maşinile din spatele lor se opriseră, după cum vedeau ei luminile, ceea ce probabil însemna că irakienii coborâseră pentru a cerceta acea zonă. Era un semn bun. Ar trebui să facă asta cât mai des. Ceea ce ar fi însemnat pentru trupa SAS că şi mergând pe jos tot şi-ar fi păstrat avansul.
Fără să se gândească măcar la asta, se aranjară în şir indian, cu Danny în faţă deschizând drumul, verificând tot timpul ce era în faţa lor prin luneta cu infraroşii a puştii sale. Ceilalţi erau în urma lui, la distanţă unul de celălalt, menţinând între ei spaţii inegale pentru a evita rănirea inutilă, sau a prea multora, dacă erau atacaţi.

Mergând în spatele lui Danny, Ricketts era în linia a doua cu Geordie ca om de semnalizare dar acum fără stația radio, iar Taff era ariergarda. Chiar dacă ăsta era cel mai sigur mod de a merge, totuşi nu le permitea să vorbească între ei şi nici altă modalitate de petrecere a timpului, ceea ce în schimb îi făcea să devină mai conştienți de distanță şi deci mult mai obosiți.

La asta se adăuga şi faptul că, deşi nu mai aveau greutatea ranițelor, erau totuşi încărcați cu centuri cu echipamente de supraviețuire, de prim ajutor, sticle de apă, muniție, țigări, şi grenade de asalt. Numai astea ar fi rupt spatele unui om la un marş normal. Ultima, dar nu cea de pe urmă, era oboseala psihică generată de concentrarea continuă, în special pentru căutarea câmpurilor de mine, care ar fi putut să fie oriunde şi care, dacă ar fi existat, ar fi fost foarte greu de văzut pe acest întuneric brăzdat de un vânt nemilos.

Vântul, puternic şi cu un sunet straniu, bătea constant şi aducea praf şi nisip pe toată câmpia, acoperind stâncile mici de care se puteau împiedica sau canalele în care ar fi putut să cadă, şi, mai rău, acoperind orice câmp minat care ar fi fost în zonă.

Dacă ar fi dat peste un astfel de câmp Danny ar fi fost primul care ar fi „cotit-o". Ştia asta, dar nu-i păsa – întotdeauna a vrut să fie primul într-o luptă. Cu toate că era foarte tânăr, de aceea i se spunea şi „Baby Face", Danny era văzut de ceilalți soldați ca un soldat şi un asasin înnăscut. În luptă sau în cel mai periculos loc, acolo era de el!

După ce îşi conduse oamenii spre sud cam două ore, preț de vreo douăzeci de kilometri, Ricketts cercetă poziția cu ajutorul sistemului SATNAV GPS portabil, apoi îi conduse spre nord vreo zece kilometri. Asta îi duse de la deşertul plan la un teren mult mai stâncos, unde lumina lunii strălucea pe nişte pete de zăpadă iar vântul răscolea fulgii de zăpadă.

Simțindu-se protejați de dealuri, se opriră pentru o pauză la o distanță de douăzeci de kilometri, unii bând ultimul strop

de apă, alții luând câteva înghițituri din hrana uscată ce abia putea fi mâncată. Din când în când avioane treceau pe deasupra lor, dar în întuneric nu-şi puteau da seama dacă erau prieteni sau duşmani. Vântul sufla constant, aducând nisip şi praf, iar frigul le ajungea la oase, punând stăpânire pe ei.

— Deja mă simt obosit, zise Taff, şi nici măcar nu am ajuns prea departe. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine.

— Frigul şi lipsa hranei, zise Andrew. Mai mult frigul decât mâncarea. Frigul te face să te simți obosit.

— Cred că picioarele sunt umflate, de-abia le mai simt. Sunt degerate.

— Mai bine picioarele decât puța, zise Andrew.

— Şi aia mi-a degerat.

— Băiete, ai belit-o! Acum nu mai ai de ce să te tragi. Eu, când mă simt obosit, mă trag de ştremeleag şi mă gândesc la Anglia. Asta mă face să-mi revin.

— Ba eu cred că asta te face „să-ți vină."

— Eu nu-mi murdăresc niciodată pantalonii cu „frişcă", i-o întoarse Andrew. Nu e politicos.

— Auzi, Moorcock! zise Geordie, fiind din nou sub impulsul de a-i face de rahat pe cei aflați în perioada de probă. Tu ce zici, e nepoliticos să dai cu „frişcă" pe pantaloni, sau te rezumi doar la pijamale?

Soldatul Moorcock, vizibil obosit, se înroşi ca o fată mare.

— Ăăă, Geordie, eu… Adică… Stai… Eu nu trebuie să… Ce vreau să spun e că, zise el luptându-se să dea un răspuns, este că eu nu. Eu *nu fac asta!*

— Suferi de aspermie? întrebă Andrew.

— Ce?

— Nu contează.

— Nici dac-ar vedea-o în mână n-ar şti ce-i aia, zise Geordie afişând un zâmbet larg. Asta e inocență.

— Lasă-l în pace, zise soldatul Stone, începând să înțeleagă ce se petrecea. Nu încercați decât să-l faceți să se

simtă prost. Eu, de pildă, am spermă din belşug şi e în mâna mea mai tot timpul.

— E bună pentru ten, zise Taff, deşi vocea îi cam tremura. Sau cel puţin aşa zic femeile mele.

— Care femei? întrebă Geordie. Nu te-am văzut niciodată cu vreo femeie. De-aia îţi ştergi tot timpul sperma de pe degete când crezi că noi nu ne uităm.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă soldatul Gillett obosit şi confuz gândindu-se la ce le va aduce următoarea oră şi începând să se teamă.

— E burlac, explică Andrew. Nu prea are ce regula. Dar atunci când i se face poftă, ori cumpără ceva scump de mâncare pentru vreo târfuliţă, ori mai economiseşte ducându-se în pat cu *Playboy*. Degetele lui obosesc destul de mult uneori.

— Rahat cu ochi, zise Taff.

— Nu sunt rahat, replică Andrew.

— Nici nu am ştiut despre ce vorbiţi, băieţi, zise soldatul Moorcock obosit, uitându-se la picioare şi tremurând. De ce nu vorbiţi ca lumea englezeşte?

— Rahaţii ăia se ţin după noi, zise Taff aproape fără suflare şi răguşit.

— Să mergem, le strigă Ricketts.

Schimbară din nou direcţia, de data asta îndreptându-se spre nord, mergând cât de repede puteau, deşi nu la fel de repede ca înainte, încercând să se distanţeze de irakienii din spate.

Şuieratul vântului crescu în intensitate, aducând cu el ninsoarea. Gheaţa se spărgea sub cizmele lor de deşert şi începu să le îngheţe picioarele. Vântul bătea cu putere şi arunca nisip de colo-colo. Cu toate că aveau vălurile pe faţă şi ochelari coloraţi care le protejau ochii, amestecul de nisip şi zăpadă îngheţată era mai mult decât puteau ei îndura.

Marşul părea interminabil şi era extrem de obositor, o combinaţie mortală de vânt şuierător, nisip ce te tăia la faţă şi frig înnebunitor, singurătate, nevoia obositoare de a fi atenţi

la câmpurile de mine, toate astea plus privirile îndreptate spre irakienii care încă îi urmăreau. Luminile erau acolo în spatele lor, avansând încet dar sigur, dar încă la distanță pentru că soldații irakieni cercetau deşertul peste tot. Dar, se apropiau implacabil şi strângeau cleştele în jurul lor.

După cum ştiau toți membrii SAS, dacă erau prinşi erau tratați cu mai multă cruzime, fapt ce le dădea un impuls pentru a merge, cu toate că durerea creştea mai mult. De două ori Taff se împiedică şi căzu, ceea ce era un indiciu că oboseala îşi spunea cuvântul asupra atenției. Acest lucru îl nelinişti pe Ricketts. Când ajunseră înapoi la rețeaua de drumuri militare de aprovizionare era miezul nopții. Deja mergeau de şapte ore şi parcurseseră şaizeci de kilometri. În timp ce soldații luau o altă pauză scurtă, adăpostindu-se de vânt şi bând ultimele guri de apă, Ricketts supraveghea drumurile cu ajutorul binoclului de noapte. La un punct, observă el, era o fâşie de trei kilometri deschisă, plană, cu zeci de linii una lângă alta, întinse în deşert. Cercetând încă o dată, îşi dădu seama că drumul făcea o curbă care nu apărea pe hartă şi că singura lor cale de scăpare era peste acea serie de drumuri controlate de irakieni.

— E destul de riscant, observă Geordie. E teren deschis.

— Corect, fu de acord Andrew. Şi o dată ce am început să-l trecem, vom fi complet expuşi, cu o grămadă de convoaie irakiene venind. Al dracului de periculos, şefu'.

— Dar nu avem nici de ales, zise Ricketts. Ori încercăm să trecem, ori îi lăsăm pe nenorociții din urma noastră să ne prindă. Singurul avantaj e că vântul ăsta blestemat care ne înnebuneşte cu nisipul şi zăpada ascunde din când în când drumurile. Asta ne va da cel puțin oarece protecție. În plus terenul de la marginea cealaltă este destul de deluros aşa că dacă putem trece destul de departe fără să fim prinşi, o să fim mai acoperiți decât suntem aici. Totuşi, ai dreptate, e destul de periculos. E o decizie colectivă, dar eu zic că ar trebui să încercăm.

Ceilalți se uitară automat la luminile maşinilor de pe urma lor, apoi la liniile paralele ale rețelei de drumuri, la o distanță destul de mare pe un câmp – plan şi fără nici un fel de formă – pe care traficul militar irakian era intens. Era o alegere între ciocan şi nicovală, şi toți ştiau asta.

— Tu ce zici, Taff? întrebă Ricketts îngrijorat de starea lui.

— Nu mă întreba pe mine, replică Taff cu o urmă uşoară de ironie. Sunt prea obosit ca să mă gândesc la asta. Sincer, nu cred că aş reuşi. Îmi pare rău, aşa simt eu.

— E obosit, zise Danny. E evident. Probabil mai mult din cauza frigului decât a marşului, dar oricum nu e deloc într-o formă bună.

— Eu zic să-i luăm echipamentul şi armele, sugeră nervos dar politicos soldatul Moorcock, şi să-l punem în spatele lui Danny în formație. Aşa putem să-l luăm cu noi.

— Pot să trag concluzia din ce ai spus, întrebă Ricketts, că eşti de acord să continuăm?

— Da, şefu'.

— Şi eu, zise Geordie.

— Să mă ia dracu' dac-o să stau aici aşteptând ca irakienii să-mi scoată unghiile, adăugă Andrew cinic. Să mergem, şefu'!

— Şi voi? întrebă Ricketts pe soldații aflați în probă, Gillett şi Stone.

— De acord, zise Stone.

— Şi eu, zise Gillett.

Moorcock se uită la cei doi prieteni, apoi la ceilalți, privi îndelung câmpia întunecată şi luminile irakienilor care se apropiau şi apoi se întoarse la Ricketts dând din cap în semn că e de acord.

— Bine, zise Ricketts, împărțiți echipamentul lui Taff între voi şi haideți să spălăm putina.

Oamenii executară imediat ordinul, uşurându-l pe Taff de greutate, apoi Danny plecă, Taff veni după el, şi ceilalți îşi luară locurile unul după altul în şir indian, urmându-l pe

Danny pe pantă spre deşert şi spre drumurile militare de aprovizionare bătute de vânt.

Încă în spatele lor, Ricketts se uită peste umăr mai înainte de a coborî. Luminile trupelor irakiene se apropiau periculos iar maşinile luau clar viteză. Evident soldații îşi dăduseră seama că vânatul lor nu era pe câmp şi că drumurile trebuiau traversate. Nu mai rămăsese prea mult timp.

Ricketts se grăbi la coborât, urmându-i pe ceilalți. Odată lipsiți de protecția stâncilor, erau expuşi la întreaga forță a vântului ce bătea cu putere, şi a zăpezii înghețate. Nisipul ridicat îi acoperea, ascunzând strălucirea stelelor, dar era atât de dens încât trebuiau să fie atenți să nu se piardă unul de celălalt.

Când ajunseră la drumuri, sau cel puțin la primul dintre ele, erau pe jumătate orbiți de nisip, degerați de zăpadă, şi nu erau nici măcar siguri că se îndreaptă în direcția bună.

Danny se uită în stânga şi în dreapta, cercetând aliniamentul drumurilor, apoi îşi ridică mâna dreaptă şi le făcu semn trecând în față. În timp ce traversau rețeaua de drumuri, trecând de la unul la altul, uneori fiind chiar o distanță de cinci sute de metri între ele, sunetul de gloanțe izbucni în spatele lor iar gloanțele şuierară pe lângă ei.

— Sunt chiar în spatele nostru! strigă Ricketts.

Danny se uită în spate peste umăr chiar când Ricketts se întoarse şi începu să tragă cu SLR-ul către luminile care străluceau slab în întunericul de la primul drum. Una dintre lumini se stinse, distrusă de rafala lui Ricketts, dar celelalte se mişcau neabătut înainte, din fericire destul de încet, din cauza nisipului şi a zăpezii care îi orbea pe şoferi. Ricketts trase o a doua rafală şi un alt set de lumini se stinse, dar imediat veni şi răspunsul de la camioane iar zăpada se ridică violent la picioarele lui.

— Împrăştiați-vă şi continuați drumul! le strigă Ricketts.

— Dă-mi o armă, strigă Taff la Danny.

— Nu! îi strigă Danny. Aleargă!

Trecu peste drum aproape dispărând în întuneric şi fu urmat de Taff şi de ceilalți. Ricketts, acoperindu-le spatele, aruncă o grenadă cu fosfor spre luminile care se apropiau, apoi se aşeză într-un genunchi şi se apucă să tragă. Imediat i se alăturară Moodcock, Stone şi Gillett, care trăgeau şi ei nebuneşte.

Grenada explodă cu un urlet şocant umplând întunericul cu o fântână de flăcări, licurici fosforescenți şi nori de praf şi de nisip. Zgomotul asurzitor al exploziei fu urmat de urletele celor răniți.

Geordie i se alătură lui Ricketts şi celorlalți trei trăgând cu mitraliera M16 rafale rapide, chiar în clipa în care Danny atinse partea cea mai depărtată a rețelei de drumuri şi se întoarse să vadă ce se întâmplă. Îl văzu pe Geordie cum se pune într-un genunchi alături de Ricketts, amândoi în poziție de tragere şi luminați sporadic de lumina argintie a exploziei mai înainte ca ploaia de fum să-i ascundă complet.

Taff şi Andrew apărură şi ei din întuneric chiar în clipa în care Ricketts şi Geordie dispăreau.

— Să mergem pe dealuri, zise Danny şi să sperăm că ne prind din urmă. Asta ar vrea şi Ricketts.

— Bine, hai, strigă Andrew.

O altă grenadă explodă în spatele lor, urmată de rafale din ambele părți, flăcări argintii şi licurici făcuți de explozia fosforului care luminau întunericul, când cei trei, Andrew, Taff şi Danny, urcau la adăpostul dealurilor.

Odată ajunşi la adăpostul pantelor, înconjurați de stânci, se aşezară jos şi aşteptară. Cu toate că luminile care se mişcau arătau că irakienii se retrag, nu se vedea nici urmă de camarazii lor. Vântul tăios ridica nisipul şi zăpada de-a lungul drumurilor goale.

— Dar-ar dracii! şuieră Andrew.

Capitolul 9

Răsăritul rece şi umed îi găsi pe Andrew, Taff şi Danny întinşi într-un adăpost cu un zid improvizat construit din pietrele găsite în jur. Adăpostul era situat la jumătatea pantei cu faţa către reţeaua de drumuri. Protejaţi de zidul scund al adăpostului care se confunda cu pietrele din jur, au petrecut toată acea zi mizerabilă urmărindu-i pe miliţienii irakieni şi pe rezervişti cercetând câmpul de sub ei, evident în căutarea lor. Camioanele irakiene se întoarseră imediat după răsărit, când furtuna se mai domolise, şi erau parcate chiar între două drumuri ale reţelei, exact lângă locul unde Ricketts, Geordie şi ceilalţi fuseseră văzuţi ultima oară. Camarazii lor nu se vedeau pe nicăieri, iar vântul care stârnea nisipul le acoperise complet urmele.

— Ori au fost capturaţi, zise Andrew, ori s-au descurcat în vreun fel să scape şi să o şteargă pe un alt drum. Dacă nu apar până la noapte, o să facem şi noi la fel.

— Vom fi capturaţi sau o vom şterge? întrebă Taff încercând să glumească, deşi se simţea la fel de rău cum arăta, ceea ce era un lucru îngrozitor.

— O ştergem, zise Andrew, apoi se uită îngrijorat la Taff. Te simţi bine?

— O să supravieţuiesc, răspunse Taff.

Andrew se uită în josul pantei.

— Mi-am lăsat mitraliera GMPG acolo, îi spuse el lui Danny, când ne-ai spus să fugim. Nici măcar *eu* n-aş fi putut să o car în fuga aia. Acum mă simt dezbrăcat.

— Mai ai încă mitraliera M16, replică Danny, şi nu-ţi trebuie mai mult dacă vrei să ajungi la graniţa siriană.

— Nu cred că ajung acolo, zise Taff arătând destul de serios. Mă simt cam amețit şi sleit. La drept vorbind, mă simt îngrozitor. De ce nu încercăm un semnal pentru avioane?

— Aşa vom face, zise Andrew, tot uitându-se în jos la drumuri unde irakienii se urcau din nou în camioane. Se pare că au renunțat. Dacă aşa e, atunci vom încerca să trimitem o rachetă de semnalizare şi să sperăm că apare cineva.

La amiază irakienii încă mai cercetau zona de jos, aşa că Andrew, Danny şi Taff ronțăiră ultima lor rație din centură, căutară pe hartă poziția în care se aflau cu ajutorul compasului şi se hotărâră încotro să se îndrepte.

Nu făcură asta decât după-amiaza târziu, când irakienii plecară în sfârşit pe unde veniseră. Deveniră peste un timp doar un nor uşor de nisip pe imensul deşert plat.

Când trupele irakiene dispărură complet, Andrew porni dispozitivul de semnalizare de la sol. Era de fapt un mic emițător folosit pentru comunicații de urgență între avioane şi sol prin repetarea unui semnal codat. Cu toate că erau folosite mai mult de piloți în cazul prăbuşirilor, SAS le avea în dotare pentru cazul în care pierdeau mult mai puternicul aparat PRC 319. Din moment ce pierduseră stația o dată cu sistemul SATCOM GPS, atunci când îi pierduseră pe Ricketts şi pe Geordie, Andrew era bucuros că se gândise să aducă cu el sistemul SARBE în loc să-l arunce cu ranița. Folosindu-se de el trimise un semnal şi se rugă ca un avion AWACS să-l recepționeze şi să încerce să-i recupereze.

Până la apus nu se întâmplă nimic. Ca o ironie a sorții, cu puțin înainte de lăsarea întunericului, un avion F-15 american trecu pe deasupra lor dar nu-i văzu, şi din moment ce erau irakieni în zonă, Andrew se temu să trimită o rachetă de semnalizare. Avionul trecu ignorându-i.

— La naiba! exclamă răguşit Taff. Uite cum se duce ultima noastră şansă pe ziua de azi. Asta înseamnă încă o noapte sub cerul liber. Nu cred că mai rezist.

— Nu trebuie să stăm aici să ne îngheţe cururile, zise Andrew, trebuie să ne mişcăm pentru a ne menține

temperatura ridicată, şi cel mai bine este să mergem noaptea. După lăsarea întunericului, plecăm.

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu Ricketts şi Geordie.

— Nu te mai gândi, îl sfătui Danny.

La căderea nopţii, cu Ricketts şi Geordie încă daţi dispăruţi, trioul se decise să plece. După ce împrăştiară pietrele şi distruseră adăpostul pentru a ascunde orice urmă a trecerii lor, porniră la drum până când ajunseră la un teren înalt. Asta era destul de departe de reţeaua de drumuri şi, cu dealurile şi canalele lui, oferea mai multă protecţie împotriva vremii ca şi a irakienilor ce i-ar putea vâna.

Stând la acea înălţime, Danny se uită pe luneta pentru vedere de noapte montată pe mitraliera lui. Cercetând câmpul acela plan putea vedea la o distanţă de şapte kilometri în jur, dar nu era nici o urmă a celor dispăruţi. Într-un final se hotărî să se depărteze de pericolele drumurilor militare.

Folosindu-se de compas şi de harta de la centura lui Andrew, continuară să meargă încă patru ore, pe direcţia nord-est, pe un teren stâncos neted. La orele cinci, tocmai când Danny începea să se îngrijoreze că vor fi prinşi în câmp deschis o dată cu răsăritul, trecură pe lângă un adăpost pentru tancuri cu pereţii de pământ cam de doi metri înălţime şi cu urme adânci de tanc depărtându-se de el.

— În sfârşit un acoperiş, şopti Andrew. Putem să dormim aici. O să trag un pui de somn ca un copilaş. La fel şi tu, Taff.

Era îngrijorat de Taff care fusese cuprins de o tuse puternică – ce ar fi putut să le dezvăluie poziţia – şi care devenise palid şi tremura de oboseală. Slăbiciunea lui, presupuse Andrew, era generată de frig şi de umezeală, ca şi de marşul forţat fără hrana necesară sau minimul de lichide.

— Da, spuse Taff atât de răguşit încât nici nu putea vorbi cum trebuie. Asta e tot ce am nevoie… Somn… Am nevoie de somn… Toţi avem nevoie… Somn.

— Stau de pază, zise Danny. Facem de gardă câte patru ore.

— *Noi doi* facem de gardă, îl corectă Andrew şi o să-l lăsăm pe Taff să se odihnească.

Andrew şi Taff se ghemuiră într-una din gropile din adăpost în timp ce Danny, întins pe burtă cu arma în poziție de tragere, scruta peisajul cu luneta sa cu vedere de noapte ce oferea o imagine de un albăstrui straniu întunericului.

Andrew adormi imediat, dar Taff care avea nevoie cel mai mult, era mult prea obosit pentru a dormi adânc sau mult, aşa că se întoarse pe toate părțile timp de o oră, murmurând în somn. Când adormea pentru puțin timp vorbea cu voce tare din cauza coşmarurilor.

Mormăitul lui puternic ca şi tusea violentă le puteau aduce necazuri, aşa că Danny era tot timpul atent privind în toate direcțiile.

Cel puțin erau cât de cât în siguranță, se gândea el.

Dar se înşela. Când prima lumină a răsăritului apăru, văzu o poziție a inamicului, incluzând şi ceva ce arăta ca o construcție sau ca o maşină cu un container care avea antene, la doar şase sute de metri de ei.

Şocat, Danny intră în groapă şi puse o mână pe gura lui Taff. Când Taff deschise ochii speriat, Danny puse mâna pe fruntea lui pentru a-i ține capul jos dar imediat se îngrijoră de cât de fierbinte era.

— Linişte, Taff, şopti el. Nu scoate o vorbă!

Sunetul vocii îl trezi şi pe Andrew care sări repede, imediat pregătit, chiar dacă frica din ochii lui Taff devenise mai mult uimire. Danny luă mâna de pe gura lui Taff apoi o ridică şi pe cea de pe frunte.

— E o poziție irakiană aici, spuse el, cam la şase sute de metri. Suntem din nou blocați.

— Oh, nu! şopti Andrew. Nu-mi vine să cred rahatul ăsta!

Se rostogoli pe burtă şi se ridică pe partea plină de noroi a gropii pentru a se uita peste pământul plat şi uscat la poziția irakiană.

— Dar-ar dracii! murmură el când o văzu. Nu se poate ghinion mai mare!

Se rostogoli din nou pe burtă pentru a se uita la Danny.

— Suntem din nou în căcat până la gât, Baby Face. Va trebui să stăm aici toată ziua şi să încercăm să ne furişăm la noapte.

— Ai dreptate, zise Danny.

Erau într-adevăr forțați să stea toată ziua în groapă. În timp ce viscolul continua, groapa se umplea cu apă iar ei trebuiau să stea acolo, nemişcați, în apă şi complet înghețați. Mai rămăsese doar puțină apă în sticle iar toată mâncarea lor se dusese, cu excepția a două pachete de biscuiți care mai erau în centura de urgență a lui Danny. Toate celelalte – echipamentul lor, rațiile speciale cu calorii multe, toate hainele de schimb – erau pierdute o dată cu ranițele.

Pe la apus, după douăsprezece ore de stat în apă, erau atât de înghețați încât nu-şi mai puteau simți mâinile şi picioarele, chiar dacă mâinile erau acoperite cu mănuşi de piele căptuşite cu blană. Frigul le pătrunsese în toate încheieturile, în genunchi şi pe tot spatele, făcându-i să fie atât de rigizi încât la plecare de-abia dacă se mai puteau apleca după arme. Trebuiau să-şi pună capul pe după cureaua armei ca apoi să se ridice lăsând mitraliera să se bălăngănească.

— Nu m-am simțit niciodată în viața mea aşa de rău, şopti Andrew, dar cred că o să reuşesc. Voi doi?

— Eu sunt OK, zise Danny. Sunt puțin înțepenit, dar cred că o să mă mai lase când o să ne mişcăm. Tu, Taff?

Taff se uita la ei. Părea că nu auzise. Stând pe marginea gropii arăta ca o statuie. Zăpada încă se aşternea.

Apucându-l de umăr, Danny îl scutură.

— Hei, Taff, e totul în regulă?

— Ce?

— Am spus, e totul OK?

— Da, cred că da.

— Atunci, hai să mergem.

Taff de-abia se mai mişca. La început au trebuit să-l îndrepte şi chiar l-au împins afară din adăpost. Când porniră,

depărtându-se de pozițiile inamicului la adăpostul întunericului şi ascunşi de zăpada care continua să cadă, Taff se împiedica întruna. Şi atunci când îl aşteptau tot mai cădea de câteva ori până să ajungă la ei. La un moment dat, când căzu şi Danny se duse să-l ridice îl găsi lungit pe o stâncă acoperită cu zăpadă, respirând dureros şi ținându-şi mâinile ridicate.

— Ia uită-te, zise el, mâinile mele s-au făcut negre. De ce oare?

— Ai mănuşi negre, Taff.

— Da? întrebă Taff examinând mănuşile cu nişte ochi ciudați. Nu, nu-i adevărat, zise el, mâinile mele s-au făcut negre. Nu mă *minți*, Danny!

— Doar glumeam, replică Danny, neştiind ce altceva ar putea spune. S-au înnegrit de la frig, minți el simțindu-se vinovat. Bagă-le în buzunar şi o să fie OK.

— Da, zise Taff, bine gândit.

Punându-şi mâinile în buzunarele de la haină, se ridică şi spuse:

— M-ai mințit.

— Îmi pare rău, Taff.

Danny îl duse înapoi la Andrew care tremura de frig în zăpada ce nu contenea să cadă. Sergentul îl studie pe Taff, apoi se uită întrebător la Danny, dar nu spuse nimic.

— Mâinile lui Taff s-au înnegrit din cauza frigului, spuse Danny tare ca să-l audă Taff, şi din moment ce noi avem grijă de armele lui i-am spus să şi le pună în buzunare.

— Corect, replică Andrew. Am înțeles.

— Deja sunt mai calde, îi informă Taff.

— Bine, zise Andrew. Să mergem atunci.

Au mai mers o oră, dar viscolul era din ce în ce mai puternic. Taff tuşea în continuu şi vorbea de unul singur căzând la fiecare pas. Fiind conştienți că deja îşi pierdea simțurile din cauza hipotermiei, Danny încercă să-l țină pe Taff concentrat şi în mişcare, spunându-i cât de bine va fi

când se vor întoarce la Hereford, la baza lor, la confortabilele şi caldele cârciumi şi berea extraordinară.

— Nu ştiu pe nimeni în Hereford, zise Taff, cu o voce ce trăda enervarea. Eu vin din Scoția. De la...

Încercă să-şi aducă aminte de un nume, nu reuşi, se opri pentru a se mai gândi apoi porni din nou.

— Nu e treaba voastră, murmură el cu lacrimi în ochii înghețați. Al dracului de frig! Cine e?... zise el uitându-se dintr-o dată într-o parte la o persoană invizibilă. Ce faci aici? Cine ți-a cerut să vii aici, întrebă Taff iar străinul nu-i răspunse lăsându-l şi mai nedumerit. Cât e ceasul? Unde suntem? Cine a câştigat derby-ul?

Când nu vorbea dinții îi clănțăneau, aşa că vorbea fără întrerupere. Atâta timp cât vorbea, continua să meargă. Buzele lui se făcuseră albastre iar fața lui era de un galben mormântal. Lacrimile îi înghețaseră pe obraji, pielea lui arătând acum ca o sticlă. Tuşea şi tremura.

Andrew şi Danny stăteau lângă el, îl trăgeau după ei, dar la un moment dat, începură şi ei să sufere de frig şi de oboseală. Convins că şi el simțea cum se instalează hipotermia, Andrew se temea că nu vor rezista toată noaptea. Cu toate astea continua să meargă, forțându-se să se concentreze, cercetând poziția lor cu compasul şi cu o lanternă de buzunar, hotărât să ajungă cât mai departe mai înainte de răsărit.

— Scăpați şi feriți-vă, şopti el, scăpați şi feriți-vă. Asta e tot ce trebuie să vă amintiți. Mergi înainte, şefule.

Vorbea de unul singur, dar nu delirând ca Taff. Se convingea singur să meargă repetând o frază bine cunoscută din faza de Luptă şi Supraviețuire de la antrenamente care presupunea să se ascundă, să găsească drumul cel mai bun, să lase urme false, să supraviețuiască locului în care se afla, să se mişte cu grijă. Toate îi veneau în cap.

— Întotdeauna să ai la tine centura de supraviețuire, şoptea el. Nu dispera. Nu ceda niciodată. Hai, şefule, continuă.

Danny care auzea fiecare cuvânt rostit ştia de ce spune astea.

De acum erau undeva pe la înălțime, fiind măturați de rafale de zăpadă, trecând peste bucăți de gheață periculoase cu stânci între ele. Stelele erau strălucitoare, cerul fragmentat de pete de nori negri, şi peste un timp erau la fel ca gheața care le strălucea sub cizme.

Danny se opri să se uite în jos la gheață. Când se uită din nou în sus, Taff dispăruse.

— Dar-ar dracii, şopti Danny, m-am săturat de asta.

— Ce? întrebă Andrew care se opri şi el.

— Taff a căzut din nou undeva în spate.

— Du-te şi adu-l, spuse Andrew calm. Nu putem să-l lăsăm aici.

— Ştiu, replică Danny.

Se întoarse mergând uşor după urmele neacoperite din zăpada groasă, aşteptându-se să-l găsească pe Taff la câteva minute distanță, dar nu era aşa. Când îl găsi în final, la douăzeci de minute, stătea în fața unei stânci, practic acoperit de zăpadă, cu ochii închişi şi buzele lui acum albastre înghețate în grimasa morții.

Danny îl cercetă cu grijă, asigurându-se că Taff era mort, şi îşi dădu seama într-o clipă că aşa stăteau lucrurile. Doborât de oboseală şi de hipotermie, Taff cedase până la urmă.

Danny nu spuse nimic. Nu era nimic de spus. Aşteptă până când prietenul lui fu acoperit complet de zăpadă, apoi se întoarse la Andrew pentru a-i spune şi lui.

Andrew dădu din cap, fiindu-i mult prea frig pentru a spune ceva. Apoi continuară înaintarea printre rafale de zăpadă.

Capitolul 10

Dacă echipele de supraveghere a drumurilor aveau ca cel mai bun aliat camuflajul, coloanele mobile de luptă conduse de maiorul Hailsham, cu ajutorul de nepreţuit al sergenţilor McGregor şi Paddy Clarke, erau oricum numai camuflate nu. Fiecare coloană avea cam douăsprezece vehicule – Land Rover numite şi „Pink Panther", şi LSV – plus motociclete conduse de soldaţi precum vajnicul „Johnny Boy" Willoughby, care putea cu o mână să tragă cu pistolul Browning iar cu cealaltă să conducă Honda. Cu toate că motocicliştii erau extravaganţi în vorbe ca şi în fapte, ei nu făceau decât să se încadreze în felul de a fi al coloanelor mobile de luptă ale lui Hailsham, care nu erau doar deschise, dar şi extrem de curajoase, şi unii chiar ar spune nesăbuite.

„Pink Panther"-urile din coloane îşi dovediseră utilitatea în primele raiduri din „Cutia cu rachete Scud" cu doar câteva săptămâni înainte. Vehiculele americane LSV, care aveau tendinţa să cedeze prea repede, deveneau destul de rapid apreciate pentru viteza şi invizibilitatea lor în raidurile de atac, cu toate că unii ofiţeri ai SAS aveau unele rezerve.

— Mă simt ca Bufallo Bill, era părerea lui Jock. Călare pe un cal de fier şi trăgând cu toate armele. E al dracului de fantastic, şefule!

— Îmi dau seama că le găseşti fantastice, replică liniştit maiorul Hailsham, şi îţi dau impresia că eşti într-o maşinuţă la bâlciurile din Glasgow. S-ar putea să fie rapide, sergent, şi destul de uşor de manevrat, dar *au* un rezervor mult prea mic şi se defectează uşor.

— Prostii, zise Marlon „Red" Polanski, sergentul major al US Army care fusese recent detaşat la SAS de la Grupul 1 al Forţelor Speciale. Micuţele sunt bune pentru clasa lor. Nu avem plângeri decât de la SAS. Voi, băieţi, sunteţi nişte răsfăţaţi.

— Suntem britanici, zise Hailsham ca şi cum asta ar fi explicat totul.

— Ce vrea să însemne *asta*? replică Red. Aveți nevoie de ceva mai mult ca noi?

— E vorba de unele standarde, băiete. Un orizont de aşteptare înalt. Nu ne place să producem în masă jucării care încălzesc inima copiilor.

— Poftim, şefule?

— N-am vrut să te jignesc, Jock. Vreau doar să spun că vehiculele LSV, atât de iubite de Delta Force, nu-i încântă în mod deosebit pe cei din trupele SAS; nici măcar nu îndeplinesc toate cerințele noastre.

Stăteau şi beau într-un cort din Wadi Tubal. Alcoolul nefiind permis în țările arabe, se descurcau cu apă tonică cu gheață şi lămâie. Avea gust de alcool şi toți se simțeau bine.

— La dracu', zise Red, nu-mi vine să cred rahaturile astea. Mergeți în deşert, îi atacați pe irakieni ca nişte indieni care atacă un tren – ca nişte adevărați beduini, şi întotdeauna cu succes – şi o faceți şi cu LSV-urile noastre şi *tot* vă plângeți că nu sunt bune. Cred că nu sunteți întregi la minte!

— Nu am spus că *nu* sunt bune, replică Hailsham. Am spus că au probleme.

— Nu sunt la fel de bune ca „Pink Panther"-urile, corect?

— Exact, dragul meu sergent major.

Polanski răspunse cu un zâmbet zâmbetului lui Jock apoi se uită la Hailsham.

— Asta înseamnă că nu o să le mai folosiți?

— Nu. De asta te afli şi tu aici. Să fii martor când le folosim şi să ne dai sfaturi.

— Cred că ai dreptate, maior Hailsham.

— Aşa că atunci când vom pleca din nou în deşert, o să luăm LSV-urile, şi tu, prietenul nostru american, vei veni cu noi.

— Bestial, zise Red. Auzi, ce fac echipele tale de supraveghere a drumurilor?

— Nu fac bine deloc.

— Nu au LSV-urile noastre.

— Nu au *nici* un mijloc de transport, de aia şi au atâtea probleme, zise Hailsham arătând cu mâna câmpurile care se întindeau dincolo de tabăra de la Wadi Tubal. Sunt undeva acolo, dincolo de orizont, şi Dumnezeu ştie ce fac. Dacă au supravieţuit sau nu vom afla într-un viitor apropiat.

Red dădu din cap în semn de uimire şi parcă nu-i venea să creadă.

— La dracu', zise el, voi britanicii sunteţi ai dracului de calmi. Nu pot să vă dau de cap.

— Nu e nimic de înţeles, zise Hailsham. Trăim după o regulă simplă.

— Şi care e aia?

— Îndrăzneţii înving.[7]

În timp ce echipele de observare a drumurilor erau angajate în lupte în „Aleea Scud", mişcările lor rămânând necunoscute, echipa mobilă de luptă a lui Hailsham după ce fusese împrospătată cu soldaţi SAS şi mecanici de la REME („bulangii" din eşalonul de ariergardă) la punctul de întâlnire de la Wadi Tubal, la o sută cincizeci de kilometri în teritoriul Irakului, intrau din nou în pustietatea vestică.

Iniţial pătrunderea lor a fost limitată doar la patruzeci de kilometri din cauza posibilelor răspunsuri ale Tel Avivului cu o invazie asupra aceloraşi obiective alocate trupelor SAS sau USAF. Raidurile anterioare încununate de succes asupra buncărelor de rachete Scud şi a unităţilor mobile au îndepărtat această ameninţare, acum cei din SAS fiind lăsaţi să meargă oriunde şi să aleagă orice fel de ţintă. Puteau face asta într-o zonă de aproximativ trei sute cincizeci de kilometri pătraţi incluzând şi autostrada care lega Bagdadul de capitala Iordaniei, Aman. Era o zonă importantă din punct de vedere militar în care erau amestecaţi soldaţi irakieni bine înarmaţi cu transport mecanizat şi beduini netulburaţi cu cămilele lor.

La arsenalul lor de devastare se adăuga acum la „Pink Panther"-uri şi rachete antitanc şi antiaeriene, cu o rază de

360 de grade şi mitraliere Browning cu calibru de 12,7 mm. Cele mai multe arme erau dotate cu sistem de ochire termic, iar toți şoferii, inclusiv motocicliştii, purtau ochelari pentru vedere de noapte.

„Pink Panther”-urile arătau acum şi mai exotic după ce soldații adăugaseră la camuflajul inițial desene ale țintelor doborâte, incluzând lansatoare de rachete Scud şi turnuri de comunicații.

— Nu vă invidiez dacă irakienii pun mâna pe voi, îi spuse „Red” Polanski maiorului Hailsham după ce admirară desenele de pe maşini. O să-i faceți pe nenorociții ăia să se înfurie rău.

— Nu vrem să-i jignim, replică maiorul, nu sunt decât nişte desene naive.

— Pe toți dracii, replică la rândul lui Red. Câteva mici reproduceri după Van Gogh. Toate sunt gata să fie expuse în dormitorul lui Saddam Hussein. Dacă sunteți prinşi cu astea pictate pe maşini o să intrați în căcat până la gât. O să vedeți ce rău poate să facă arta modernă când nu ai un public potrivit Nu vorbesc de critică de artă aici, vorbesc de dragoni şi temnițe.

— Oamenii mei nu se joacă, zise calm Hailsham.

Mergând repede pe vastele câmpii, cu roțile stârnind nori de praf, „Pink Panther”-urile erau insoțite de motociclişti, cu Johnny Boy în față, cu *shemagh*-ul acoperindu-i fața, cu ochelarii de protecție şi cu o eşarfă roşie care nu făcea parte din echipament fluturând în spatele lui. Ca de obicei avea la el mitraliera M16 prinsă la spate, un pistol Browning la şold şi cuțitul de comando Fireburn Sykes pus în carâmbul cizmelor de deşert. Cu tot ce avea la el, cu *shemagh*-ul, cu eşarfa fluturând, ochelarii de soare şi fața înnegrită şi cu armele pregătite, toate îl făceau să pară în mod ciudat un erou.

— Dacă puştiul ăla e la fel de bun precum pare, îi spuse Red lui Jock, care era un expert în manevrarea „Pink Panther”-urilor, atunci e de-a dreptul impresionant.

— Este, replică Jock. Dar tu, sergent major?

— Nu sunt la fel de tânăr ca puştiul ăla, dar mă descurc destul de bine. Nu aşa de rău pentru un tataie ca mine.

De fapt avea două decorații *Purple Heart* primite în Vietnam, o Stea de Bronz şi trei ani de luptă secretă cu Delta Force, incluzând şi misiuni în Grenada şi Panama; Red era „soldat get-beget" şi arăta cu siguranță aşa – o sută de chile de muşchi, destul de chipeş pentru vârsta lui şi bronzat de soarele multor țări.

— Ai văzut vreodată filmul *Apocalypse Now*? întrebă el.

— Da, zise Jock, uitându-se direct la trupa de vehicule „Pink Panther", LSV şi Honda trecând cu viteză prin deşert într-o linie lungă, stârnind un nor de praf de aproape un kilometru. Extraordinar de bun.

— Îți aduci aminte de scena unde ofițerul spune cu regret: „Cândva acest război se va termina"?

— Da, şefule. Da. Era Robert Duvall. Un mare actor. El şi eşarfa lui galbenă.

— Păi, sergent, aşa simt şi eu în fiecare zi a războiului ăsta. Cândva – în cazul ăsta foarte repede – războiul se va termina… şi o să-mi pară rău. Ăsta e adevărul.

— E fiara din noi, replică Jock. De asta suntem toți aici.

Coloanele mobile îşi croiau drum prin deşert şi oamenii săriră peste pauza de prânz, încât dimineața se transformă în după-amiază. Avioanele de recunoaştere britanice GR-1A Tornado, de la aeroportul din Tabuk, de undeva din nord-vest, zburau continuu pe deasupra lor, îndreptându-se spre Bagdad, unde puteau folosi tehnica radar pentru a da drumul la 1000 de bombe de la şase mii de metri cu o precizie de ceasornicar. Frecvent apăreau şi avioanele F-15, F-16 Fighter Falcon, A10 şi A-6E Intruder care patrulau în permanență – atât la nord, unde operau trupele Delta Force, cât şi la sud, unde erau soldații SAS.

În drumul lor spre locul pe care îl aleseseră pentru tabără, sau pentru poziția fortificată, oamenii din coloană nu se

întâlniră cu nici un transport inamic sau cu tancuri, cu toate că văzuseră multe caravane cu beduini, cu haine fluturând şi cu cămile încărcate la maxim cu covoare şi bagaje. Beduinii priveau cu interes coloanele extraordinare de „Pink Panther”-uri, LSV-uri şi motociclete, dar nu păreau surprinşi.

— Au propria lor viață, explică Hailsham şoferului său, Paddy, şi probabil cred că suntem la fel de nesemnificativi ca şi vântul – azi aici, mâine acolo. Când noi o să plecăm, deşertul va rămâne tot aici – la fel şi beduinii.

— Mă simt ciudat când îi văd, replică Paddy. Ca şi cum aş trăi în cartea de istorie.

— Te înțeleg, sergent, zise Hailsham făcând semn cu mâna către celelalte maşini pentru a se răspândi în deşert, cu motoarele urlând, ridicând nori de praf şi lăsând urme în deşert. Uită-te la noi în maşini blindate, cu tot felul de minuni tehnice, şi ei încă mai călăresc pe cămile ca şi cum timpul s-ar fi oprit. De aia ni se par ciudați.

Coloanele continuau să meargă, ca şi cum ar fi fost la întrecere, fără să se oprească pentru hrană sau odihnă, pentru a ajunge la destinație până la apus. Acea destinație era un loc de adunare, o bază din Sectorul Pustiu care urma să fie folosită ca punct de plecare în patrulare.

Odată ajunşi în Sectorul Pustiu, o mică trupă a ridicat acolo o bază, apoi o mulțime de grupuri au plecat în toate direcțiile pentru a construi posturi de observație şi tabere dincolo de graniță – dar cu toate astea destul de aproape una de cealaltă dacă va fi nevoie vreodată de ajutor.

La ultima geană de lumină, grupul lui Hailsham a format un cerc, o poziție fortificată a „Pink Panther”-urilor şi LSV-urilor asemenea căruțelor din vestul sălbatic – unde se vor adăposti peste noapte, cu oameni făcând de gardă în schimburi.

La răsărit, cu toate că maşinile rămăseseră în poziție ca o bază fortificată şi menținută temporar, mulțimea de vehicule „Pink Panther” şi LSV făcea cu rândul la patrularea în

deşertul pietros dintre Karbala, la sud-est de Bagdad, şi Nukhaib, la optzeci de kilometri de granița cu Arabia Saudită.

Nu exista nici un fel de acoperire în această zonă. Era doar deşert plat, cu mult soare şi vânt, apreciat doar de beduinii care treceau frecvent pe acolo. Miliția irakiană nu era văzută aşa de des, cu toate că treceau prin deşert în camioane şi tancuri. Din acest motiv, începură să stea de pândă la drumurile principale pentru a vedea dacă trec unități mobile de lansatoare de rachete Scud. Dacă se întâmpla acest lucru, omorau soldații irakieni cu rafale neaşteptate de armă automată, apoi distrugeau lansatoarele mobile fie cu arme grele, fie cu explozibil şi dacă nici una din astea două nu funcționa, cu baroasele lor de încredere.

Beduinii care treceau erau deseori martori la asta, dar nu păreau nici măcar curioşi, nemaifiind vorba să se enerveze.

Felul în care SAS ducea războiul mobil în deşert nu suferea de monotonie. Aruncau în aer camioanele inamice cu armele lor M19, care puteau trimite grenade mici dar puternice de 40 de mm la mai mult de un kilometru. De asemenea aruncau în aer poduri şi turnuri de comunicații cu o mare varietate de explozibile: TNT, Semtex, C3/C4, explozibil plastic. Marcau țintele inamice cu „marcatoare” mari montate pe trepiede pentru a permite bombelor ghidate cu laser GBU-15 şi Paveway de la avioanele aliaților să atingă obiectivele cu o precizie devastatoare.

Deseori, îmbrăcați ca arabii şi vorbind araba, uneori chiar călare pe cămile, se apropiau periculos de bazele inamice şi de aşezările lor, infiltrându-se în oraşe şi sate, pentru a aduce informații despre fabricile de armament, rafinării, sisteme de comunicații şi transport. Aceste informații erau transmise prin sistemul SATCOM la Cartierul General din Riyadh şi ajungeau apoi la avioanele AWACS pentru noi ținte.

— Fără noi, zise Paddy, bulangii ăia de piloți n-ar fi în stare să deosebească căcatul de o pârțâială. Suntem ochii şi urechile lor.

— Sunt sigur că apreciază asta, replică distant maiorul Hailsham, uitându-se spre întinsul deşertului şi întrebându-se unde ar putea fi camarazii săi.

— Sper! zise Paddy. Nişte bulangii, piloții ăştia!

Într-un mod chiar mai periculos, patrulele SAS ajungeau foarte aproape de aerodromuri, camuflau „Pink Panther”-urile, LSV-urile şi motocicletele şi mergeau restul drumului pe jos, găseau rezervoarele de combustibil şi îl contaminau chiar sub ochii irakienilor.

Johnny Boy făcea asta deseori de unul singur.

— Merg cu Honda mea până aproape de aerodrom, până sub nasul rahaților de irakieni de gardă, îi povestea soldatul sergentului major american, Red Polanski, pe care îl admira şi de care era admirat. Port *shemagh*-ul şi fața mi-o vopsesc în maro aşa că, atunci când le fac semn cu mâna ca şi cum m-aş distra, rahații au impresia că sunt vreun nebun din împrejurimi. Fac asta pe ultima geană de lumină când căcații ăia puturoşi sunt pe jumătate adormiți, apoi fac un ocol unde au ei rezervoarele de combustibil, şi mă dau jos de pe motor. Dacă nu e nimeni acolo, intru tăind sârma ghimpată şi îmi fac treaba. Cam atât.

— Şi dacă cineva e acolo? întrebă Red, întotdeauna dornic să afle cât mai multe detalii.

— Trag o pişare în nisip, fără probleme, ca orice arab, şi când paznicul se întoarce dezgustat, lucru pe care îl face destul de des, mă furişez în spatele lui, îi tai gâtul cu vrednicul meu cuțit de comando şi intru pe poartă ca un adevărat şef ce mă aflu. Le contaminez combustibilul, adică benzina, şi mă întorc cu Honda în tabără.

— Stai aşa! zise Red, gata oricând să găsească punctul slab al povestirii. Dacă tâmpiții ăia găsesc un paznic mort lângă depozit, o să-şi dea seama că s-a întâmplat ceva.

— Adevărat, replică Johnny Boy, bucuros de provocare, şi fericit că el o să câştige. Şi tocmai de-aia, când trebuie să reduc la tăcere un paznic…

— Un eufemism tipic britanic pentru un lucru foarte urât, îl întrerupse Red. Îmi place, puştiule. E tare de tot!

— Deci, când trebuie să reduc la tăcere un paznic, continuă Johnny Boy, lucru în urma căruia îşi vor da seama că a fost un sabotaj, las intenționat un explozibil pe unul din rezervoarele de petrol. Când îl găsesec, se gândesc că au fost şmecheri şi s-au prins de ce se întâmplă. Iau explozibilul de acolo, nu se gândesc deloc să cerceteze şi combustibilul. Din cauza asta, pentru următoarele două luni, au numai probleme cu avioanele, tancurile şi camioanele pentru trupe – lucru mult mai simplu pentru noi decât să le aruncăm în aer combustibilul. O treabă bine făcută, nu?

— De acord, replică plin de admirație Red.

În afară de ambuscadele şi sabotajele zilnice, trupele SAS strângeau informații pentru serviciile secrete despre comandamentele inamice, buncăre şi armele nucleare, chimice şi biologice, ca şi despre mişcările de trupe şi de avioane. De asemenea, capturau soldați inamici pe care fie îi interogau singuri, fie îi predau serviciilor secrete ca să le dea lor bătaie de cap.

Câteodată, când li se cerea urgent să găsească un prizonier pentru interogatoriu, erau obligați să rişte foarte mult. Una din metode era atacul asupra unui camion în trecere cu LSV-urile, trăgând şi aruncând grenade din mers apoi capturând un soldat surprins şi fugind ascunşi de norul de praf ridicat de explozii. O altă metodă era să se furişeze într-o tabără a irakienilor, la adăpostul întunericului şi pur şi simplu să răpească una din santinele, reducându-i la tăcere pe ceilalți, dacă era nevoie, tăindu-le gâtul.

Totuşi, aceste misiuni nu aduceau decât soldați de grad mic, cei mai mulți neavând decât informații nesemnificative. Pentru prizonierii mai valoroşi, trebuia să fie mult mai îndrăzneți, ceea ce presupunea raiduri cu un grad mai mare de risc în inima convoaielor. În asemenea raiduri, soldații SAS aruncau grenade şi trăgeau cu armele uşoare de pe „Pink Panther”-urile lor, strecurându-se printre camioane pentru a

pune mâna pe unul cu ofițeri. În timp ce celelalte „Pink Panther"-uri formau un tampon între primul Land Rover şi restul coloanei irakiene, soldații SAS în LSV-uri, conduşi de obicei de Red Polanski, treceau în viteză pe lângă vehiculul izolat cu ofițeri, omorau pe toți dinăuntru în afara unuia, îl răpeau pe supraviețuitor, şi apoi se retrăgeau protejați de focul şi grenadele aruncate de pe celelalte „Pink Panther"-uri. Ultimul dintre ele le acoperea retragerea folosindu-se de fumigenele din spate pentru a crea un paravan protector.

— Trebuie să vă dau dreptate, englezilor, spuse cu admirație Red Polanski, să fiu al dracu' dacă nu ştiți cum să scoateți untul din ei. N-am mai văzut nimic ca raidurile astea – şi am văzut destule la viața mea. Puştiul ăla de pe motocicletă, băieții de la „Pink Panther"-uri – la dracu', chiar şi eu pe LSV – ca nişte piei roşii atacând o diligență într-un film de la Hollywood. Cine a spus că britanicii sunt inhibați? Nu aici!

— Eşti mult prea amabil, replică maiorul Hailsham.

— Să nu-mi spui că n-a fost nimic.

— Nu a fost nimic, zise maiorul Hailsham. Nu ne facem decât meseria.

— Termină cu prostiile. Urăsc britanicii care vor să pară modeşti. Ce faceți voi aici în deşert nu are precedent. Sunteți singuri aici, omule.

— Sunt sigur că soldații mei vor fi bucuroşi să audă asta.

— Spune-le.

— Te rog, nu. SAS încurajează modestia ca şi umorul, aşa că nu vreau să-i faci să şi-o ia în cap. Delta Force a ta poate are nevoie să fie lăudată, dar SAS nu.

— Astea sunt rahaturi, domnule maior.

— E pur şi simplu adevărul, sergent major.

— Dumnezeule, sunteți aşa de calmi încât faceți ca şi transpirația voastră să fie cuburi de gheață.

— E mult mai bună în gin tonic.

— Pe care nu-l putem bea în țara asta nenorocită. Spune-mi, ai vreo veste de la oamenii tăi dați dispăruți?

— Încă nu, zise Hailsham.

Înaintând în timp ce războiul continua iar forțele Coaliției avansau, oamenii lui Hailsham dădeau peste mulți irakieni răniți abandonați de camarazii lor în luptă, plus dezertori care de-abia aşteptau să fie prinşi. Găsirea de prizonieri de „calitate” devenise astfel din ce în ce mai uşoară. De fapt, după prima săptămână asemenea irakieni deveniseră o piedică pentru SAS, cerând mâncare, prim ajutor, un loc unde să stea şi cine să le poarte de grijă.

— Un glonț în cap şi un mormânt în nisip, sugeră Paddy ca un mijloc practic de rezolvare a problemei. Asta ne-ar face şi ei nouă.

— Ai dreptate, adăugă şi Red.

— Greşit, îi informă Hailsham. Nu putem încălca nici Convenția de la Geneva, şi nici să le dăm arabilor o scuză să ne facă imperialişti barbari. Trebuie deci să ne tratăm prizonierii cu respect, atenție şi grijă.

— Pragmatismul britanic la loc de cinste, comentă Red cu un zâmbet răutăcios. Există chiar un motiv pentru grija ta. Dar sunt sigur ca dracu’ că nu vine din inimă.

— Inimile pot fi oricând frânte, zise Hailsham, şi nu putem permite asta. Ceai, sergent major?

Uneori echipe individuale de „Pink Panther”-uri şi LSV-uri rămâneau departe de tabără pentru mai mult de o zi sau o noapte şi trebuiau să-şi construiască poziții camuflate şi să doarmă pe rând pentru a face de pază. În asemenea momente, Hailsham se bucura în tăcere sub cerul deşertului, şi îşi aducea aminte de unele misiuni ale SAS, dintre care unele, mult mai romantice, pot fi descrise ca aventuri.

Cel mai des îşi amintea de războiul din Falklands, unde l-a întâlnit prima dată pe superiorul lui, maiorul Parkinson, acum în Regimentul Reginei, pe sergentul major Ricketts, pe atunci doar sergent, şi pe toți ceilalți care erau acum dispăruți.

Maiorul Hailsham, pe atunci căpitan, era renumit pentru asprimea sa, dar acum, cu toate că era la fel de sever, în

vocea lui se distingea îngrijorarea.

Nu primise nici un mesaj radio de la echipele lui de supraveghere a drumurilor. Nici un semnal SARBE. Nici un fel de comunicații prin sistemul SATCOM. Parcă intraseră în pământ. Elicopterele trimise să survoleze acea zonă nu dăduseră de nici o urmă de-a lor. Acum când conducea campania lui plină de succes în deşert, maiorul Hailsham nu se putea abține să nu fie îngrijorat. Unde dracu' erau?

Cu o noapte înainte ca grupul lui Hailsham să trebuiască să se regrupeze şi să se întoarcă la locul de întâlnire de la Wadi Tubal pentru reaprovizionare şi informare, patru artilerişti irakieni, încercând să se adăpostească de un atac al unui avion A-10 american, ieşiră de pe drum şi se îndreptară spre pozițiile de pază ale grupului lui Hailsham.

Fără să se gândească de două ori, soldații SAS ce stăteau de pază în semicercul descris de „Pink Panther"-uri, traseră cu mitralierele Browning în maşina ce se apropia, omorând trei dintre irakieni, al patrulea dintre ei sărind din vehicul şi rostogolindu-se în nisip. Supraviețuitorul, tremurând vizibil, se ridică şi fu imediat escortat la maiorul Hailsham care vorbea fluent araba.

Interogându-l pe tânărul soldat speriat, Hailsham află că era comandantul bateriei lui şi totodată o mină de informații despre activitățile irakienilor în acea zonă. Valoarea informațiilor lui crescu imediat când prizonierul scoase nişte hărți militare de la oamenii lui acum morți. Acestea dezvăluiau unui ochi de specialist toate amplasamentele de brigăzi inamice din vestul Irakului.

Dându-şi imediat seama că munca lui aici a luat sfârşit, Hailsham transmise informația la *Tactical Air Coordination Centre* (TACC – Centrul de coordonare Tactică a Operațiunilor Aeriene) apoi ordonă oamenilor săi să distrugă adăpostul, să rupă formația, să distrugă toate dovezile trecerii lor pe acolo şi să se pregătească de plecare spre Wadi Tubal.

Chiar când plecau, îndreptându-se spre apus, bombardierele aliaților loveau pozițiile marcate pe hărțile

irakiene transmise la TACC de maiorul Hailsham.

Dacă nu i-ar fi dispărut oamenii din echipele de supraveghere a drumurilor, Hailsham ar fi fost foarte mulțumit.

Capitolul 11

Andrew şi Danny au mers în continuu toată noaptea. Puțin înainte de răsărit coborâră de pe dealuri pe o pantă uşoară şi se opriră într-o albie de torent adâncă de numai un metru. Stăteau acolo unul în altul pentru a-şi ține de cald. În mod normal în asemenea circumstanțe ar fi fost în aşternuturi calde sau ar fi împărțit un sac de dormit, dar din moment ce şi ele se duseseră cu tot cu ranițele, nu aveau ce face decât să stea lipiți unul de altul pentru a se încălzi şi pentru a se feri de hipotermie.

Luptătorii SAS nu discutau niciodată despre morți sau despre cei care „dădeau colțul”, aşa încât nici cei doi n-au vorbit nimic despre moartea lui Taff, cu toate că amândoi erau îndurerați de pierderea camaradului.

— Destul de călduț, zise Andrew încercând să mai încălzească atmosfera.

— Taci, replică Danny. N-am nevoie de glumele tale acum.

— Frumoaso! Eşti atât de sexy!

— Taci!

— E aşa de înnebunitor să te am lângă mine, frumoaso.

— Un singur sunet şi plec de lângă tine!

— Gata, buzele-mi sunt cusute.

Andrew chicoti, dar nu mai spuse nimic după asta. Dar adevărul era că frigul îi intrase la oase iar dinții îi clănțăneau în continuu. Dacă el, fiind atât de solid, se simțea aşa, ştia că pentru Danny trebuia să fie şi mai rău.

Urmă o noapte mizerabilă în care Andrew de-abia dacă închise un ochi. Era acum mult prea obosit pentru a dormi bine, fapt ce îi înrăutăți starea. Gândurile îi zburau aiurea. Pentru o clipă se gândi la soția şi copiii lui de la Londra, apoi gândurile îi fugiră la cum dracu' să scape de acolo.

Mai aveau puştile şi grenadele de mână, dar restul rămăsese pe drum. Chiar şi rațiile lor bogate în calorii din centurile de salvare se terminaseră. Tot ce mai rămăsese acolo era o hartă, compasul, un cuțit de buzunar, unelte de pescuit, hexamină şi chibrituri, dar nu se punea problema să prindă ceva peşti aici, nici vreun alt fel de mâncare care să poată fi pregătită la un foc.

De fapt, în acest deşert înghețat în care vântul vuia, nu îndrăzneau nici măcar să aprindă un foc, temându-se că fumul va trăda prezența lor irakienilor. Aşa că erau într-o formă destul de proastă – înghețați şi înfometați încetul cu încetul – şi, dacă nu cumva se întâmpla vreo minune, a doua zi aveau să fie la ananghie.

Nefiind în stare să doarmă, Andrew se întoarse pentru a se uita la Danny şi se gândi că, deşi avea aproape treizeci de ani, tot mai arăta ca un copil. I se spunea pe bună dreptate „Baby Face", poreclă potrivită şi pentru că se ruşina mult prea repede, dar cu toate astea avea instincte de ucigaş şi băga în sperieți pe oricine.

Lui Andrew i-a fost întotdeauna greu să şi-l explice pe Danny. Arăta ca un actor de la Hollywood, Audie Murphy. Mai înainte de a deveni o vedetă de cinema, Audie Murphy a fost cel mai decorat soldat din al doilea război mondial, omorând un număr extraordinar de soldați germani. Dar era pe atât de ruşinos pe cât îl făcea să pară fața sa de copil. Dorindu-şi dintotdeauna să devină soldat, Andrew, pe când era un puşti la şcoală, a fost impresionat de Audie Murphy într-un film chiar despre Audie Murphy în perioada războiului. În acel film, *To Hell and Back*, Murphy arăta ca un puşti şi ucidea ca o maşină perfectă. Danny l-a impresionat întotdeauna pe Andrew pentru acelaşi motiv. Era un tip cu față de copil,

timid, dar o maşină de ucis care rareori dădea greş. Toate greşelile lui, după cum spunea Ricketts, erau în viața personală.

Asta îl făcu pe Andrew să se gândească la Ricketts şi la ceilalți. Unde dracu' erau acuma? Reuşiseră să scape din rețeaua de drumuri? Dacă da, atunci încotro au luat-o şi ce fac? De fapt, mai erau încă în viață?

Uriaşul Andrew se cutremură la gândul că ar fi putut fi capturați de irakieni. Serviciul secret confirmase că activitățile împotriva rachetelor Scud i-au speriat destul de rău pe irakieni, făcându-i să se angajeze într-o vânătoare de soldați SAS. Dacă ar prinde pe cineva cu siguranță că nu s-ar purta cu el normal – şi irakienii, cum deja demonstraseră în Kuweit, nu stăteau pe gânduri la folosirea torturii.

Această posibilitate îşi făcu loc în mintea obosită a lui Andrew şi luă forme exagerate, făcându-l din ce în ce mai hotărât să nu cadă pradă somnului.

Totuşi, reuşi să ațipească de câteva ori, dar gândurile lui dominate de febră şi urletul constant al vântului, nu prea îl lăsau să doarmă. Din fericire, cerul se însenină, şi pe albastrul lui începu să se ridice soarele care nu era prea fierbinte, dar destul de cald pentru a începe să le usuce hainele şi să le dezmorțească brațele înghețate.

Uitându-se în jurul lui, Andrew nu văzu decât albia torentului, mai mult teren stâncos şi deluros în toate direcțiile şi un cer plin de nori. Cu toate că nu mai ningea, vântul era încă aspru şi urla ca vocile damnaților.

— Ce facem acum? întrebă Danny.

— Continuăm, repică Andrew. Marşul ne va încălzi. Va trebui să găsim apă şi mâncare. Dar prima dată o să mă uit la picioarele mele. Mă dor amândouă ca dracu'.

În timp ce Danny, puțin înviorat, făcea de pază, Andrew îşi scoase bocancii cu greutate dându-şi apoi seama că picioarele lui erau umflate şi pline de băşici.

— Dar-ar dracii, zise el, asta n-o să-mi fie deloc de ajutor.

Încercă să şi le înfăşoare în bandaje din centura de salvare, dar picioarele lui erau aşa de umflate încât nu le putea băga în bocanci cu tot cu bandaje. Punând bandajele deoparte, scoase cuțitul şi chibriturile din centură, sterilizá cuțitul la flacăra unui chibrit apoi strângând din dinți începu să taie băşicile una câte una. Îi trebui ceva timp şi durea ca dracu'. Îl duru şi mai rău când începu să curețe rănile cu alcool medicinal. Gândindu-se la un singur lucru care îi lua mintea de la durere, reuşi să termine treaba. Unse două bucăți de bandaj cu o cremă antiseptică, le puse în jurul tălpilor, apoi înfăşurându-se cu un alt bandaj mai subțire reuşi să-şi pună la loc bocancii uzi fleaşcă. Inima lui îi bătea cu putere dar începea să se mai domolească după ce luptase atât cu durerea.

Rostogolindu-se până când ajunse lângă Danny întins pe burtă, îşi luă puşca automată şi se uită în față. Un arab apărea la capătul torentului cu o mare turmă de capre.

— Paştele mă-sii, murmură Danny, punând mitraliera M16 în poziție de foc şi ridicând linia de ochire.

— Stai, îl opri Andrew, punându-şi mâna pe încheietura lui Danny. Ce vrei să faci?

— Îi trag nenorocitului un glonț în cap, zise Danny.

— De ce?

— Pentru că vine drept spre noi, tâmpitule, şi în curând va fi undeva deasupra noastră.

— Şi ce dacă? E doar un cioban.

— Un cioban *irakian*, îl corectă Danny.

— E civil, insistă Andrew. Nu poți să împuşti un civil.

— Doar uită-te, zise Danny luând ținta şi punând degetul care îl mânca pe trăgaci.

— E un beduin, încercă Andrew. Beduinii sunt considerați prietenoşi, aşa că s-ar putea chiar să ne fie de ajutor.

— Eu nu risc.

— Ne-ar putea ajuta, zise Andrew.

— Ne-ar putea preda irakienilor, replică Danny.

— Ce dracu' crezi că i-ar păsa lui de noi? Nu e un soldat, el îngrijeşte caprele, şi dacă îi dăm ceva aur nu ar mai putea să ne refuze. Aurul nostru ar putea fi o binecuvântare pentru cineva ca el.

— Îmi pare rău, Andrew, nu merge.

Danny încă îl ochea, dar acum chiar ținea degetul pe trăgaci.

— Uite, zise Andrew mult mai disperat, strângându-l pe Danny de încheietură, încercând să-i îndepărteze degetul de pe trăgaci, e un beduin, asta înseamnă că e prietenos. De asemenea e sărac, ceea ce ar putea să însemne că e avar. Hai să-i fluturăm aurul pe sub nas, şi să vedem ce spune. Primeşte aurul dacă ne duce la graniță. Hai, Danny, hai să încercăm.

Acum, ciobanul care purta un turban, o haină veche din *tweed*, o eşarfă lungă şi veche, şi o pereche de biciuri, stătea pe o piatră şi îşi urmărea turma care se mişca până la capătul torentului.

Danny îl studie prin lunetă, apoi încet şi cu părere de rău luă degetul de pe trăgaci.

— Du-te şi întreabă-l doar unde suntem, spuse el. Nu mai mult de atât. N-am încredere în nenorocit.

— Sigur, spuse Andrew, corect.

Lăsându-şi puşca automată pe pământ se ridică, făcu un semn prietenesc cu mâna şi strigă un salut în arabă. Surprins, arabul se uită în sus dar nu făcu nici o altă mişcare. Vorbind încă fluent araba pe care o învățase la Şcoala Militară de Limbi, Andrew îi spuse ciobanului să nu-şi facă griji, îi explică cine este şi îl întrebă dacă se putea apropia de el pentru a sta de vorbă. Fără să se mişte de unde era, bătrânul făcu semn din cap că e de acord.

După ce se uită în jos la Danny făcându-i semn cu mâna să nu care cumva să tragă acum, Andrew merse de-a lungul torentului secat pentru a vorbi cu ciobanul. Când ajunse la el, văzu că era foarte bătrân, cu o față subțire arsă de

vremuri, dar plăcută. După ce schimbară câteva banalități, Andrew îl întrebă pe bătrân dacă vorbeşte engleza.

— Nu, răspunse el în arabă, îmi pare rău.

— Eu sunt cel care trebuie să-şi ceară scuze, replică Andrew tot în arabă, pentru că vorbesc aşa de rău limba ta.

— E o plăcere să găseşti un străin care o vorbeşte cel puțin ca tine. Da' ce faci aici?

Andrew îi explică situația, apoi îl întrebă pe bătrân dacă era departe granița cu Siria.

— Nu, spuse arabul, dând din cap şi arătând cu degetul spre nord-vest. Nu e foarte departe. Cam zece kilometri în acea direcție.

— Poți să ne duci acolo?

Arabul răspunse dând din cap:

— Îmi pare rău, dar nu-mi pot permite să-mi pierd caprele. Ele sunt tot ce am.

Din centură Andrew scoase punga ce conținea aproximativ opt sute de lire în aur, ca şi scrisoarea ce spunea că guvernul Majestății Sale va plăti cinci mii de lire celui care va ajuta să ajungă pe purtătorul scrisorii pe teritorii prietenoase. Îi dădu bătrânului scrisoarea, aşteptă până când acesta o citi, apoi îl apucă pe arab de încheietură, îi întinse mâna şi îi puse acolo câteva monezi de aur.

— Vei primi restul când ne vei preda la oameni prietenoşi pe prietenul meu şi pe mine. Ne ajuți?

Zâmbind, arabul puse monezile de aur una câte una în buzunarele hainei de tweed, apoi se uită în sus şi spuse:

— Da. Du-te şi adu-l şi pe prietenul tău.

Andrew se întoarse la Danny şi-i spuse:

— Dă-mi puşca, colega. Mergem acasă!

Ridicându-se în picioare, Danny îi dădu puşca lui Andrew.

— Nu, mulțumesc, spuse el.

— Ce?

— Nu merg, răspunse Danny.

— Ce dracu' vrei să spui, nu vrei să mergi? Bătrânul ăsta ne va duce la graniță. E prietenos *şi* umblă după bani.

— Dacă îl crezi, du-te cu el, zise Danny, dar eu nu vin.
— La dracu', Danny, totul e în regulă cu el!
— Eu nu am încredere în nici un arab, zise la rândul lui Danny, şi cred că nici tu nu ar trebui să ai.
— OK, spuse Andrew. Crezi ce vrei, dar eu mă duc cu el. Şi în plus, cum irakienii din echipele de căutare se apropie, ne dublăm şi şansele de scăpare dacă ne despărţim.
— Dar ne reducem şi şansele de supravieţuire individuală, replică Danny. Ţine minte, sergent.
— Aş putea să-ţi ordon să vii cu mine spre binele tău, zise Andrew.
— Ai putea, dar n-o s-o faci. Nu aşa procedăm.
— La naiba, Danny…
— E OK, Andrew, du-te tu. Nu vreau să vin cu tine.
— Cum vrei.
— E alegerea ta, sergent. Ai grijă!
— Şi tu, camarade!
Andrew zâmbi, apoi se duse la cioban care deja pleca cu animalele ieşind afară din albia torentului. Andrew se uită la Danny care arăta fragil şi foarte singur. Ca şi cum îi simţea neliniştea lui Andrew, Danny făcu un semn cu mâna şi îl strigă.
Andrew se opri.
— Ce?
— Dacă se întâmplă ceva cu mine şi tu supravieţuieşti, să scrii o poezie despre mine.
— Aşa o să fac, promit. Va fi în Muzeul Imperial de Război să o citească copiii tăi.
— Da. Noroc, sergent.
— La fel şi ţie, soldat.
Deja simţindu-se mult mai bine, Andrew făcu din nou semn cu mâna apoi se întoarse şi îl urmă pe arab afară din canal.
— Cât de mult ai spus că e? îl întrebă el după ce merseră cinci minute.

— Cam zece kilometri, replică arabul. Nu ne va lua prea mult timp.

De fapt a durat chiar mai puțin timp decât anticipase Andrew. Merseră douăzeci de minute, trecând peste terenuri stâncoase, cu dealuri joase de o parte şi de alta şi cu o fâşie de deşert în formă de pană undeva la distanță în fața lor, având culoarea noroiului în lumina slabă a soarelui. Andrew se uită la compas pentru a se asigura că merg în direcția nord-vest, iar când văzu că aşa stăteau lucrurile se calmă şi se uită din nou înainte.

La un moment dat, arabul se depărtă de el – surprinzător de repede pentru un bătrân – strigând că omul din spatele lui e un soldat britanic.

Chiar în fața arabului era o tabără de camioane irakiene, tunuri antiaeriene mobile şi milițieni bine înarmați care se uitau la el.

— Dar-ar dracii! exclamă Andrew şocat, trădat şi pentru o clipă rămase blocat.

Revenindu-şi, se întoarse şi fugi în cealaltă direcție, îndreptându-se spre stâncile din jur care puteau să-i ofere ceva protecție. Auzi strigăte în arabă, urmate de rafale de armă, şi se uită peste umăr pentru a vedea soldații care îl ținteau, şi chiar gloanțele care făceau găuri în pământul din jurul lui şi care ricoşau din stânci.

Milițienii alergau spre Andrew iar el se opri pentru a trage în ei. Reuşi să tragă o rafală scurtă mai înainte de a fi rănit.

— La dracu'! strigă el din nou – singurul cuvânt la care se putea gândi – apoi îşi simți picioarele lovite de o durere şi cedând. Continuă să tragă din cădere dar gloanțele şuierau spre cer, iar până la urmă pică pe o stâncă tare şi irakienii îl înconjurară.

Bucuroşi, aproape isterici, se aplecară şi îl loviră de nenumărate ori cu pumnii, îl pocniră cu patul de la puşcă, apoi îl apucară de umeri şi de păr şi îl târâră pe piatra tare şi ascuțită până la vehiculele din tabăra lor.

Suferința adevărată începu atunci când îl legară între două maşini şi începură să-l tragă.

Capitolul 12

Maiorul Hailsham şi soldații lui se apropiară de lansatorul fix de rachete bine camuflat ghidați în noapte de soldatul Willoughby. După ce parcară „Pink Panther”-urile şi LSV-urile la un kilometru de bază, făcură restul de drum pe jos, apoi la aproape o sută de metri începură să meargă târâş luând poziții în deşert şi formând un front de patru sute de metri la sud de lansatorul de rachete.

Hailsham studie ținta cu binoclul cu vedere de noapte. Acest lansator de rachete era unul real şi nu doar o copie scumpă. În lumina rece a binoclului văzu zona de lansare a rachetelor, posturile de comandă, sistemele de ghidare, două clădiri separate cu radare, stații de alarmă cu senzori automați în turnurile de observație – toate în spatele unui gard de oțel acoperit cu sârmă ghimpată în jurul căruia patrulau soldați înarmați.

Chiar în clipa aceea îşi putea da seama, din activitățile desfăşurate la unul din buncăre şi la un post de comandă, că o salvă de rachete Scud era pregătită pentru lansare, probabil în direcția Israel. Conform informațiilor primite de la serviciile secrete, Saddam Hussein încă mai spera să atragă Israelul în război cu un atac neaşteptat cu rachete Scud de la o unitate din interiorul țării. Serviciul secret obținuse mai înainte coordonatele aproximative ale lansatorului şi ordonase lui Hailsham să găsească locul exact al lansatorului şi să-l distrugă. Acum el se afla acolo cu cea mai mare parte a echipei lui întins pe burtă într-o groapă din deşert uitându-se

la cerul plin de stele şi la strălucirea lunii. În seara aceea nu se simţea nici o adiere de vânt.

— Nu cred că vom putea să-l distrugem noi, zise el.

— Nici eu, spuse americanul Red Polanksi, stând şi el întins pe burtă în nisip lângă Hailsham. E mult prea întinsă. Sunt prea mulţi soldaţi. Nu putem intra şi ieşi la timp.

— Să aruncăm în aer câteva garduri, şefu', zise Johnny Boy aflat în partea cealaltă a lui Hailsham. Să distrugem câteva cu rachetele MILAN şi apoi să intrăm şi să ieşim repede cu motocicletele.

— Cred că de-abia aştepţi să ne luăm la bătaie, zise Paddy Clarke. Vorbeşte cercetaşul din tine acum.

— Cercetaşii sunt din vremea ta, i-o întoarse Johnny Boy. Ei nu fac parte din trecutul meu. Ce zici, şefule?

Hailsham dădu din cap şi spuse:

— Nu cred. Aşa cum a observat prietenul nostru american, baza e mult prea întinsă, sunt prea mulţi soldaţi şi nu am avea timp să intrăm şi să ieşim.

— O să intru şi o să ies învârtindu-mă ca un derviş, zise nestăpânitul soldat, aruncând grenade în stânga şi-n dreapta.

— Grenadele nu sunt de ajuns, obiectă Paddy. Nici chiar rachetele MILAN nu ajung. Avem nevoie de putere de foc mare şi nu avem timp să o aranjăm. Sunt mult prea multe de distrus aici şi baza se întinde pe o suprafaţă prea mare.

— Corect, adăugă şi Red. Lucrul de care avem nevoie este sprijin aerian. Va trebui să chemăm US Air Force.

— Aşteptam să spui asta, zise Hailsham.

Red zâmbi.

— Sigur. De ce nu? Trebuie să punem la pământ baza asta nenorocită – şi pentru asta avem nevoie de o putere de foc cu adevărat mare care să poată ajunge în această zonă. Propun să mă lăsaţi pe mine să chem o escadrilă de avioane de ultimă generaţie, F-15E, sau Strike Eagles de la 336th Tactical Fighter Squadron.

— Şi ce-i aşa deosebit la avioanele astea? întrebă Johnny Boy întotdeauna dornic să înveţe de la bătrânul şi

experimentatul erou american.

— Sunt deosebite, nu-ți face probleme, răspunse Red la fel de dornic de a-şi sfătui admirabilul protejat englez şi admiratorul său. Au un singur loc, zboară cu 2560 kilometri pe oră, sunt construite să atace ținte la sol, folosindu-se de sistemul Lantirn.

— Sistemul *care*?

— Lantirn – cu un „i”. *Low Altitude Navigation and Targeting Infrared for Night*. Este purtat în două cutii – una pentru navigație, cealaltă pentru ținta cu laser – amândouă legate de vizorul de la casca pilotului cu un aparat de mărire a țintei.

— Sună ca o şmecherie din „Războiul Stelelor”, zise Johnny Boy părând interesat.

— Aşa e, puştiule. Trăgând raze laser ca o armă, sistemul Lantrin este tehnologie de ultimă oră cu o precizie de nouăzeci la sută şi e capabil să arunce bombe la zece metri de țintă încă de la primul raid, spuse Red întorcându-se spre Hailsham. Crede-mă, şefule, nu găseşti ceva mai bun.

Hailsham se gândi pentru o clipă. Punându-şi binoclul înapoi la ochi mai studie o dată ținta. Îşi scoase apoi binoclul şi îşi frecă ochii obosiți.

— Şi cum rămâne cu senzorii de alarmă automată de pe turnurile de observație?

Red oftă.

— Avioanele Strike Eagles vor fi precedate de un avion EA-6B Prowler. Sistemul lui avionic include cinci transmițătoare. Acestea emit unde radio pe şapte frecvențe. Receptoarele de pe aripile avionului prind undele radar ale țintei şi le transmit la un computer care oferă informațiile despre frecvențele necesare pentru bruiaj. Un singur avion Prowler este destul pentru a bruia toate radarele de la bază. Odată bruiate putem însemna țintele cu pistoalele noastre cu laser. Să transmit prin sistemul SATCOM? întrebă Red zâmbind triumfător când Johnny Boy fluieră admirativ.

— Minunile ştiinţei, zise Hailsham. Da, transmite prin sistemul SATCOM.

În timp ce Red făcea cererea şi dădea informaţiile necesare în Arabia Saudită prin sistemul SATCOM aflat în grija lui Paddy Clarke, Hailsham se târa de-a lungul liniei dintre soldaţi oprindu-se la fiecare purtător de pistol cu laser pentru a le spune ce ţinte să însemneze imediat după ce avionul Prowler va bruia radarul inamicului. Venind înapoi se opri pentru a le spune câteva cuvinte soldaţilor de la mitralierele GPMG şi mortiere punându-le în vedere să nu le folosească decât dacă se trage asupra lor. Când se întoarse la sergentul major Polanski americanul terminase transmisia şi îşi ţinea degetul mare ridicat.

— Or să fie aici într-o clipă, şefule! Stai jos şi calmează-te.

— Mulţumesc pentru sugestie, sergent major. Cred că ar trebui să fac asta.

Aşezându-se în poziţia dinainte, Hailsham se roti pe burtă şi examină din nou baza prin binoclu. În lumina de un albastru straniu a ochelarilor de noapte văzu rachetele Scud scoase din hangare pe platformele mobile care erau ridicate la o înălţime pentru tragere la mare distanţă. Soldaţi înarmaţi şi tehnicieni erau adunaţi în jurul lor.

— Cred că am ajuns aici la timp, îi spuse el lui Red. Se pare că plănuiesc să lanseze chestiile astea la noapte sau probabil mâine dis-de-dimineaţă. Un alt atac surpriză.

— Mai mult decât o surpriză, zise Red, din moment ce israelienii cred că atacurile cu rachete Scud s-au terminat. Or să aibă o surpriză enormă.

— Să sperăm că nu, zise Hailsham.

— Poţi să te bazezi pe Unchiul Sam. Avioanele alea or să fie la timp aici.

— Trăiesc cu credinţă, replică Hailsham.

Red se rostogoli şi zâmbi la Johnny Boy care stătea întins pe spate cu mâinile sub cap şi picioarele încrucişate. Puştiul avea doar douăzeci şi patru de ani şi arăta destul de mândru pentru vârsta lui, dar, după cum Red deja aflase, avea nervi

de oțel, inițiativă şi un curaj de leu. Lui Red îi plăceau în general englezii, dar Johnny Boy îl amuza cu adevărat. Era exact ca Red când s-a înrolat pentru prima dată la puşcaşii marini – inteligent, se plictisea destul de repede, nu privea decât înainte într-o nevoie disperată de aventură şi gata oricând să rişte pentru ea. Când se uita la soldat, Red se uita de fapt adânc într-o oglindă.

— Hei, puştiule, zise el.

— Da, Red, ce e?

— De cât timp eşti în armată?

— Vrei să spui în Regiment? În SAS?

— Nu, în armată în general.

— De trei ani în armată şi de un an în SAS.

— Ce te-a făcut să te înrolezi?

— Las-o moartă, Red. Ştii şi tu asta. Pe *tine* ce dracu' te-a făcut să te înrolezi?

Red începu să râdă şi îl lovi pe puşti peste umăr.

— Puştiule, n-ai nici un pic de respect. Limbajul ăsta te poate duce în fața Curții Marțiale. Dar ai dreptate, amândoi ştim de ce. Distracție şi jocuri, nu?

— Astea împreună, Red.

— Unii soldați au motive mai bune, puştiule.

— Fiecare cu ale lui, Red.

— Ai fost în Belfast sau Antrim[8]?

— În amândouă, replică Johnny Boy. Nu-mi spune că nu eşti de acord, Red. Urăsc irlandezii americani.

— Ce-ai făcut acolo, puştiule?

— Nu prea multe lucruri care să-mi placă. Pe vremea aceea nu aveam motocicletă şi ploua tot timpul. În plus, era plin de oameni ca sergentul Clarke, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Tu d-acolo, termină! zise Paddy.

— Îmi pare rău, sergent, replică soldatul. Credeam că toți irlandezii au ceară în urechile lor nespălate şi că nu o să mă auzi.

— Te-am auzit fără probleme. E greu să ignori bășinile cuiva. O singură bășină verbală ca asta, și fățăul tău frumos o să arate ca o rodie. Și ca să nu mori prost, asta are culoarea roșie.

— Te-am auzit tare și clar, sergent.

— Termină cu întreruperile, îi spuse Red lui Paddy. Încerc și eu să leg două vorbe cu puștiul. De unde ești tu, puștiule? Vreau să spun, unde te-ai născut și ai crescut?

— În Anglia.

— *Știu* asta, puștiule, dar unde anume?

— Singurul loc unde merită să trăiești în țara aia.

— Vrei să spui la Londra?

— Corect. În Crouch End. Asta e în nordul Londrei, Red. E undeva aproape de Finsbury Park, unde o grămadă de cioroi și de irlandezi își au „pătuțurile", dar nu mă deranja asta.

— Johnny Boy! exclamă Paddy.

— Îmi pare rău, Paddy, zise Johnny Boy. M-a luat gura pe dinainte. Am nevoie de somn, nu știi?

— Ești din clasa muncitoare, puștiule? întrebă americanul.

— Sergentul Clarke e din clasa muncitoare…

— ’Te-n cap, soldat!

— … dar eu sunt un englez din clasa de mijloc și sunt mândru de asta. Tata se ocupă de decorații interioare…

— Vrea să spună că e zugrav și decorator, clarifică Paddy.

— … și mama conduce magazinul de tapet și îi ține contabilitatea lui tata. Trăiesc destul de decent părinții mei.

— Și în cazul ăsta, de ce te-ai înrolat, puștiule? întrebă Red dornic să afle mai multe fapte.

— Din cauza vieții de acasă. Cu toate că era decentă, era plictisitoare ca o bășină și nici nu găseam de lucru. Așa că iată-mă aici, Red.

— Ești un puști bun, zise Red gândindu-se la copilăria lui și simțindu-se puțin emoționat. Trebuie să recunosc că ești un pic sălbatic, dar în rest ești OK.

— Mersi, Red, la fel şi tu. Nu eşti prea rău pentru un yankeu.

— Te-am auzit tare şi clar, puştiule.

Schimbul de amabilităţi continuă încă o jumătate de oră până când dialogul fu întrerupt de maiorul Hailsham care spuse încet:

— Se aude ceva.

Avionul Prowler era la o înălţime mare deasupra lor, luminile lui strălucind ca două stele, iar pe partea de jos a fuzelajului se vedeau cinci cutii care-l făceau să arate ca o enormă pasăre însărcinată. Nu coborî la altitudine joasă nevrând să-şi asume nici un risc, dar zbură direct către baza de rachete şi apoi se întoarse. Hailsham îşi luă binoclul şi studie baza de rachete. Soldatul de gardă din turnul de observaţie arăta cu degetul spre avion. Totuşi nu păreau îngrijoraţi. Era mult prea sus pentru un avion de atac. Soldatul îl urmări făcând un cerc deasupra bazei şi întorcându-se în direcţia din care a venit. Când îl văzură plecând se liniştiră din nou.

— Asta-i tot? întrebă maiorul.

Red se întorcea de la sistemul SATCOM tocmai terminându-şi transmisia. Se uită la Hailsham şi arătă cu degetul spre cer.

— Asta e tot, zise el. Radarul irakian e bruiat. Escadrila de avioane Strike Eagles era chiar în urma lui şi de fapt a şi ajuns. Începeţi să însemnaţi ţintele.

Johnny Boy îşi scoase mâinile de sub cap, se ridică şi se întoarse.

— Trebuie să văd şi eu asta, spuse el.

Folosindu-se de staţia PRC 319, Hailsham contactă echipele care aveau marcatoarele cu laser şi le spuse să ilumineze ţintele pentru atacul aerian. În câteva minute o mulţime de marcatoare „încălziseră” sau „pictaseră” ţinta cu o pată de lumină intensă care putea fi reperată de avion şi care permitea rachetelor şi bombelor să fie direcţionate către ţintă cu o precizie incredibilă.

Escadrila de avioane Strike Eagles apăru în câteva minute la altitudine mică şi la o viteză incredibilă, mult mai puţin îngroşate la burtă ca avionul Prowler, dar mult mai înfricoşătoare, cu stabilizatoare duble, cu două reactoare F100-PW-220 Pratt & Whitney, echipat cu rachete AIM-9L Sidewinders, AIM-74 Sparrows şi două tunuri rotitoare M61A1 de 20 mm. Ţâşnind pe deasupra deşertului cu o precizie uluitoare, unul după celălalt, făcând un zgomot apocaliptic, lansară două rachete în acelaşi timp, secerară baza cu mitralierele de la bord şi se ridicară în aer mai înainte ca rachetele să atingă ţinta. Ajungând la punctul „încălzit” de marcatoare şi lovindu-l cu violenţă, rachetele făcură ca pământul să erupă, împroşcând nisip şi fum, peisajul fiind brăzdat de flăcări gălbui şi de clădiri care explodau cu o forţă cataclismică şi asurzitoare.

Posturile de comandă erau aruncate în aer, antenele radarelor făcute bucăţi, magaziile de rezerve izbucneau în flăcări, iar turnurile de observaţie erau şi ele distruse de mitraliere şi se prăbuşeau cu oamenii ţipând prin ploaia de dărâmături. Alţii sufereau şi mai rău. Erau în flăcări şi ardeau de vii, alergând de colo-colo ca nişte bile de foc în timp ce totul exploda în jurul lor.

Escadrila de avioane Strike Eagles zbură, aproape dispărând, dar se întoarse coborând cu şuieratul rachetelor şi cu tunetul mitralierelor, apoi se depărtară din nou. Gardurile de oţel se topiră. O altă clădire izbucni în flăcări. Mai mulţi oameni arzând ţipau în fumul care se ridica negru ca petrolul, ca o cortină grea ce începea să se aşeze pe nisip. Escadrila făcu un ultim raid aruncând toată încărcătura, iar masacrul, pe cât de spectaculos pe atât de hidos, luă sfârşit.

Când avioanele salutară şi se îndreptară spre bază, întreaga unitate de rachete, până nu demult întinsă pe o mare suprafaţă şi bine păzită, era acum redusă la o masă de dărâmături incendiate înconjurată de câteva schelete de clădiri, cadavre şi câţiva supravieţuitori şocaţi şi ameţiţi.

— S-o ştergem de-aici, zise Hailsham.

Se ridică şi folosi semnale de mână pentru a-şi înştiința oamenii. Semnalele treceau de la unul la celălalt de-a lungul liniei şi oamenii începură să iasă din dispozitiv.

Un nor în formă de ciupercă plin de fum şi nisip se răspândea deasupra ruinelor arzânde ale bazei de rachete iar Hailsham se întorcea mulțumit cu spatele.

— Impresionant, nu? întrebă Red cu un zâmbet băiețesc.

— Oh, da! zise maiorul Hailsham.

— Strălucitor! exclamă aprins Johnny Boy. Ca un spectacol de lumini. Le-am dat bucata, Red!

— Le-a dat borşul pe nas, puştiule.

Duhoarea cărnii arse şi a combustibilului arzând era dusă de vânt în timp ce echipa mergea pe jos în deşert spre vehiculele parcate la un kilometru. Hailsham se ridică în „Pink Panther"-ul său alături de şoferul Paddy Clarke, fiind gata să dea semnalul de plecare când o coloană de nisip ce întuneca stelele dinspre vest îi atrase atenția.

— Ce...?

— Irakieni nenorociți! exclamă Johnny Boy iar motocicleta lui începu să mârâie. Să ne cărăm dracu' de-aici!

Hailsham lăsă jos mâna fiind luminat puternic de lumina lunii, în timp ce Paddy porni motorul. Celelalte vehicule făcură şi ele la fel, un şofer auzindu-l pe celălalt, apoi toate se depărtară de fosta bază de rachete cu un zgomot puternic. Roțile vehiculelor stârneau şi mai mult fum arătându-le direcția urmăritorilor.

Johnny Boy se depărtă de coloană şi se îndreptă direct spre camioanele irakienilor.

Red se uită nevenindu-i să creadă, în timp ce vehiculul LSV în care se afla, condus de un soldat SAS, îşi continua cursa.

— Ce dracu' crede că face? îl întrebă pe şofer.

— Doar îi enervează un pic, răspunse şoferul nefiind deloc uimit.

Johnny Boy se repezi la trupele irakiene cu motocicleta, cu farul stins, cu pistolul Browning într-o mână în timp ce cu

cealaltă ținea ghidonul.

Gonea cu viteză spre coloană camuflat de întuneric, apoi se întoarse brusc la dreapta trecând prin fața camioanelor care veneau şi îşi goli încărcătorul în farurile şi în parbrizele maşinilor. Unele lumini se stinseră. Auzi zgomot de geamuri sparte. Unul din camioane se dădu într-o parte şi se lovi de altul în timp ce Johnny Boy, întorcând la dreapta şi lăsând camioanele irakiene să treacă de el, făcu un cerc în jurul lor pentru a veni din spate.

Punând pistolul la loc în toc, scoase o grenadă cu fosfor. Dădu drumul la ghidon, scoase cuiul grenadei şi, mai înainte ca ghidonul să înceapă să tremure, îl apucă din nou cu o mână iar cu cealaltă aruncă grenada în spatele camionului din fața lui.

Se întoarse din nou brusc la dreapta depărtându-se când grenada explodă în spatele camionului între soldați aruncând în aer acoperişul şi iscând limbi de foc alb şi valuri de licurici fosforescenți care începură să se domolească în întuneric în timp ce prelata aflată în aer izbucni în flăcări şi căzu fumegând pe pământ.

Camionul viră într-o parte şi, la fel ca şi primul, intră într-un altul.

Johnny Boy deja se întorcea la coloana lui când irakienii din camioanele rămase întregi deschiseră focul cu arme uşoare. Gloanțele, care nu erau îndreptate spre el din moment ce era mult într-o parte şi practic invizibil, şuierară periculos în apropierea lui în timp ce el se întorcea şi se îndrepta spre camarazi.

— Bună treabă, Johnny, îşi şopti el.

Hailsham văzu camioanele lovindu-se, explozia grenadei şi prelata arzând, dar văzu şi că celelalte camioane îşi continuau urmărirea. Nefiind de dorit o urmărire de lungă durată, se folosi de semnalele de mână care treceau de la un vehicul la altul, spunându-le oamenilor să formeze cu „Pink Panther”-urile şi LSV-urile un cerc. Imediat se executară şi desfăcură întregul arsenal de mitraliere GPMG, rachete

MILAN, Stinger de 60 de mm, lansatoare şi mortiere de 81 mm, alături de arme uşoare tocmai când Johnny Boy apăru cu motorul mârâind în deşert şi se opri între maiorul Hailsham şi sergentul major Polanski.

Soldatul se dădu jos de pe motocicletă, o ridică pe cric, scoase mitraliera M16 de după umăr şi veni să i se alăture lui Red care era în spatele vehiculului său gata să țintească cu propria mitralieră.

— Am strârnit ceva panică pe acolo, zise Johnny Boy încercând să nu se fudulească prea tare.

— Ce păcat că n-ai putut să-i opreşti, zise Red. Vin încoace, puştiule.

Camioanele irakiene veneau cu toate luminile aprinse dintr-un nor de praf iscat tot de roțile lor. Se opriră în zona de bătaie a armelor, descărcară trupele tocmai când Hailsham îşi coborî mâna dreaptă iar trupele SAS deschiseră focul. Mitralierele GPMG mârâiau necontenit în timp ce rachetele MILAN, Stinger, lansatoarele şi mortierele bubuiau aruncând o ploaie de bombe asupra camioanelor irakiene cu rezultate devastatoare. Cel puțin două camioane explodară. Trupele irakiene alergau în stânga şi-n dreapta încercând să scape de explozii, ripostând şi ei în timp ce trupele SAS deschideau focul cu armele uşoare provocând un dezastru şi mai mare. Mai mulți irakieni țipau şi cădeau dar alții rămâneau curajoşi în picioare, aşezau mortierele în poziție de foc în ceața flăcărilor ce începea să scadă în intensitate. Mortierele aruncau flăcări şi fum, iar apoi primele proiectile explodară.

Hailsham fu asurzit, apoi acoperit de o ploaie de nisip. Când începu din nou să audă şi să vadă, văzu o gaură neagră de obuz în pământ, chiar în fața vehiculului lui Red ce se afla lângă „Pink Panther”-ul lui Hailsham. Red şi Johnny Boy erau OK, încă aflați în spatele LSV-ului, dar fața maşinii era grav avariată iar cauciucurile izbucniseră în flăcări. Ploua cu nisip peste tot. Hailsham se ridică în picioare, văzu puşca automată avariată, îşi scoase din toc pistolul Browning şi se îndreptă spre Red. Americanul şi tânărul soldat trăgeau rafale

cu mitralierele lor M16. Hailsham era gata să spună ceva – nu ştia exact ce – când ameţeala îl cuprinse şi trebui să se aşeze din nou.

— E totul OK, şefu'? întrebă Paddy. Explozia aia de mortier te-a cam năucit.

— Sunt un pic ameţit, spuse Hailsham. Ce se întâmplă, Paddy?

— Îi ţinem pe loc, şefu', dar sunt nişte nenorociţi încăpăţânaţi. Îşi croiesc drum încoace. Am scos din joc toate camioanele lor şi o grămadă de oameni. Sunt de admirat, şefu'.

— N-avem timp de asta, Paddy. Crezi că putem să rezistăm?

— Păi…

— Nu, zise Red târându-se pe coate şi pe burtă cu toate că încă mai ţinea într-o mână mitraliera M16. S-ar putea să le fi distrus camioanele şi să le fi doborât o gramadă de oameni, dar unul dintre cei rămaşi încă are o staţie radio şi o foloseşte chiar acum. Ştii ce înseamnă asta, domnule maior? Mai multe trupe irakiene. Eu zic s-o ştergem, şefu', mai înainte să le sosească întăririle. Altfel nu avem nici o şansă.

— OK, domnilor, să mergem.

Lui Hailsham îi trecuse ameţeala şi se ridică din nou în picioare.

— Transmite mesajul la toată lumea, îi spuse el lui Paddy. Spune-le că ne retragem. Spune-le să nu aştepte alte ordine – trebuie să plece chiar acum. Toţi ştiu unde este baza de operaţiuni şi trebuie să se întoarcă acolo fiecare pe barba lui. Să mergem.

Paddy trecu în jurul cercului transmiţând mesajul lui Hailsham în timp ce acesta din urmă urcă în „Pink Panther"-ul său lovind o ureche pentru a o desfunda, în timp ce mai multe proiectile de mortier irakiene explodau în jurul lor.

— Şi eu ce fac? întrebă Red ferindu-se de nisipul care exploda şi era aruncat peste el. Vehiculul meu e bun de dat la fiare vechi.

— Vino cu mine, se oferi Johnny Boy. Pe locul din spate al motocicletei mele. O să trăieşti aventura vieții tale.

Red se uită la Hailsham.

— De ce nu? zise Hailsham. Cele mai multe dintre „Pink Panther"-uri sunt pline, inclusiv al meu – iar Willoughby e de încredere.

— Iiihaa! făcu Red.

Urcă pe motocicletă în spatele lui Johnny Boy când Paddy se întoarse de la celelalte maşini. Imediat se urcă la volanul „Pink Panther"-ului şi se uită direct la Hailsham.

— Gata, şefu'?

— Gata, răspunse Hailsham.

Paddy acceleră şi motorul „Pink Panther"-ului reveni la viață, ieşind din dispozitiv şi tăind o urmă adâncă în nisip. Celelalte vehicule făcură şi ele la fel plecând una după alta, urmându-l pe Hailsham de-a lungul deşertului, depărtându-se cât mai mult de irakieni. Din moment ce irakienii nu aveau nici un camion funcționabil pentru că toate erau în flăcări, tot ce puteau face era să tragă rafale de arme uşoare care nu făceau prea multă pagubă.

Un ultim proiectil de mortier irakian tras de mâinile însângerate ale unui milițian ajunse în spatele „Pink Panther"-urilor şi LSV-urilor care încercau să fugă în deşert. Acesta explodă chiar în momentul în care Johnny Boy trecea cu motocicleta lui cu Red Polanski în spatele lui afişând un zâmbet pe toată fața lui arsă de soare.

Explozia ridică motocicleta în aer şi rotația ei îi trimise pe Johnny Boy şi pe american în direcții opuse.

Hailsham nu-şi dădu seama că cei doi dispăruseră decât atunci când era prea târziu.

— Nu ne putem întoarce acum, spuse el când îşi dădu seama că lipseau. Să sperăm că o să reuşească.

Capitolul 13

Ricketts a reuşit să scape. Când camioanele irakiene au trecut peste reţeaua de drumuri învăluită în întuneric, însoţite de militarii care trăgeau din mers, el, Geordie şi ceilalţi trei soldaţi, Gillett, Moorcock şi Stone, au fost salvaţi de perdeaua de nisip şi fum ridicată în aer de grenadele cu fosfor. Sprijinit într-un genunchi, cu Geordie alături, şi ceilalţi soldaţi în jurul lor, răspunzând cu rafalele de armă irakienilor, Ricketts văzu luminile camioanelor ce avansau stingându-se, distruse de gloanţe chiar când nisipul şi fumul ridicat de explozia grenadelor formă o cortină spectaculoasă care împiedică temporar vederea ambelor tabere.

— Să tragem şi să o ştergem, îi spuse el lui Geordie, cât timp nenorociţii ăştia nu ne pot vedea.

— Corect, zise Geordie. Am înţeles.

— O luăm spre sud de-a lungul drumului ăsta cam cinci sute de metri, dar în diferite unghiuri, apoi ne întoarcem la stânga spre dealurile din spatele nostru şi din nou ne răspândim pentru a atinge poala dealului în cinci locuri diferite. Când ajungem cam la trei sute de metri înălţime, ne îndreptăm toţi către un punct unde ne-am putea întâlni. Nu e exact o întâlnire, dar asta e tot ce putem face. OK?

— OK, şefu'!

Geordie se întoarse şi transmise ordinele celorlalţi trei, în timp ce ei continuau să tragă prin perdeaua de fum ce-i separa de trupele irakiene. Fiecare se opri doar cât îi trebuia lui Geordie pentru a transmite mesajul.

— Înţeles, şefu', spuse fiecare soldat, apoi începu să tragă din nou.

Când ultimul om confirmă că a înţeles, Geordie dădu din cap către Ricketts.

— Trageţi şi fugiţi! strigă Ricketts, ridicându-se în picioare. *Trageţi şi fugiţi!*

Într-o procedură standard de apărare, normal concepută pentru războiul din junglă, cei cinci soldați făcură imediat o retragere tactică, care presupunea separare şi găsirea unor drumuri diferite spre punctul de întâlnire de urgență în timp ce trăgeau un foc de baraj cât mai mult timp posibil, pentru a crea confuzie în tabăra inamică ce ar avea impresia că focul vine din toate direcțiile. În acest caz, ei erau ajutați de o imensă cortină de nisip şi fum, care a făcut focul lor răspândit să apară irakienilor că vine de la mai multe persoane decât erau de fapt.

Pentru Ricketts şi ceilalți tactica avu succes, inducându-i în eroare pe irakieni destul cât să le permită să alerge spre sud de-a lungul drumului, îndreptându-se spre dealuri, unde Ricketts ştia că se aflau deja Andrew, Danny şi Taff.

Separat pentru o clipă de ceilalți care alergau pe drumuri diferite spre dealuri, Ricketts ajunse la poalele dealurilor chiar în momentul în care fumul se înălța deasupra drumului, iar câțiva soldați irakieni mai curajoşi alergau în direcția lui.

Ricketts se aşeză într-un genunchi, îşi puse mitraliera M16 pe pământ, scoase o grenadă din centura cu muniții după care sări din nou în picioare. Era o altă grenadă cu fosfor, construită să facă cât mai multe pagube, dar chiar mai înainte ca aceasta să atingă pământul, mai aruncă şi o grenadă fumigenă.

Grenadele căzură una după cealaltă, chiar când Ricketts îşi ridica mitraliera, şi o lua la fugă pe deal. Prima explozie fu spectaculoasă, explodând chiar între soldații irakieni, pe unii aruncându-i în aer, şi sfâşiind întunericul cu nişte degete de lumină argintie şi licurici fosforescenți. Cea de a doua explodă imediat, mai puțin spectaculos, dar la fel de eficient, creând o cortină de fum înnecăcios care îi orbi complet pe cei care nu erau răniți sau morți după prima explozie. După ce fumul se aşeză, dezvăluindu-i pe cei răniți sau morți, Ricketts era destul de sus pe panta dealurilor, afară din câmpul lor vizual.

După aceasta, irakienii renunțară să-i mai urmărească. Ricketts îi văzu de pe deal. Se mişcau pe drumul învăluit în fum, căutându-i pe cei răniți sau morți. În timp ce Ricketts, zâmbind, începu să caute drumul pentru a se întâlni cu ceilalți, trupele irakiene îşi ridicau victimele şi le puneau în camioane. Când Ricketts ajunse la Geordie şi cei trei soldați, camioanele irakiene plecau, învăluite în norul de praf ridicat de propriile roți.

— Nu ne-au uitat, zise Ricketts când se întâlni cu soldații lui ajunşi fără probleme pe deal. Au poziția noastră şi probabil o să trimită elicoptere sau avioane. Cel mai bine ar fi să plecăm imediat.

— Dar Andrew, Danny şi Taff?

— Nu i-ați văzut când ați venit încoace?

Cei trei dădură din cap în semn că nu.

— Atunci va trebui să-i uităm. Nu putem să scotocim dealurile după ei. Fie au reuşit, fie nu. Dacă au reuşit, atunci probabil că au şi plecat, descurcându-se singuri.

Ricketts se uită la cei trei soldați aflați în perioada de probă şi întrebă:

— Voi trei, cum vă simțiți? Totul e OK?

— Da, şefu', zise soldatul Stone, calm ca întotdeauna şi cu un zâmbet arogant.

— Nici eu nu am nimic, zise Gillett. M-am simțit destul de ciudat acolo, dar cred că e în regulă.

— Moorcock?

— Nici o problemă.

— Eşti sigur?

— Cred că da. Adică, mă simt destul de obosit şi un pic derutat, dar cred că din cauza celorlalți…

— Aşa e.

— … dar în afară de asta, cred că o să reuşesc.

— V-a fost frică acolo?

Moorcock păru un pic ruşinat.

— Păi… da, mi-a fost frică. De ce să nu recunosc? Da, şefu', mi-a fost!

— Bine, zise Ricketts. Asta înseamnă că nu ai murit. Dar voi doi? V-a fost şi vouă frică? Nu vă temeți să recunoaşteți.

— Mie nu, zise Stone. Jur că nu mi-a fost. Poate că am fost puțin *nervos*, dar nu mi-a fost frică.

— Să fii nervos ajută, zise Ricketts. Dar tu, Gillett?

— Credeam că o să mă cac pe mine, dar am reuşit să mă abțin.

— Perioada voastră de probă s-a terminat, spuse Ricketts. Toți v-ați câştigat insigna cu aripi. OK, să mergem.

Prima zi a fost lungă şi obositoare, zăpada şi grindina îngreunându-le înaintarea, ca şi elicopterele trimise deasupra rețelei de drumuri de către cei câțiva irakieni care au supraviețuit. Era dimineață devreme când au trecut de dealurile joase, dar după-amiaza, trebuind să se lase în jos pentru a lăsa să treacă elicopterele pe deasupra lor, nu au mers decât cinci kilometri.

Noaptea le-a adus un binemeritat respiro din partea inamicului, astfel că au reuşit să mai meargă douăzeci de kilometri mai înainte de prima geană de lumină a dimineții. Nefiind în stare să construiască un punct de popas, materialul necesar fiind lăsat în urmă, se odihniră în nişte gropi apoi plecară din nou la lăsarea serii.

Erau mai puține elicoptere în căutarea lor, dar mai multe trupe la sol care scotoceau zona nu doar după ei, ci şi după soldații din trupele de elită Delta Force, echivalentul american al SAS, despre care se ştia că acționau în teritoriul irakian în cea de a doua zonă cu rachete Scud – zona de nord a „Cutiei cu rachete Scud”, cunoscută şi ca „Bulevardul Scud”, undeva de-a lungul graniței cu Siria.

— Într-acolo mergem şi noi, explică Ricketts, cercetându-şi harta şi compasul. Într-un loc numit Al Qaim, aproape de granița siriană. Ar trebui să găsim prieteni acolo.

Au fost norocoşi cea mai mare parte a călătoriei, făcând progrese uimitoare în trei nopți şi două zile, dar cu cât se apropiau de zona de nord a „Cutiei cu rachete Scud”, cu atât mai populată devenea zona, cu mult mai multe drumuri, cele

mai multe folosite pentru comerțul între localnici şi cei de dincolo de frontieră, drumuri ce erau din ce în ce mai aglomerate. Ignorând războiul, localnicii, îmbrăcați cu tradiționale *keffia* şi *dish-disha*, cărând bunurile în rucsaci duşi în spinare sau în căruțe dărăpănate trase de măgari sau cămile, deseori însoțite de câini, îşi continuau afacerile ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

În această zonă irakienii, temându-se de un atac din nordul „Cutiei cu rachete Scud” sau de o invazie de la graniță, erau foarte nervoşi şi deschideau focul asupra oricărei persoane care nu era recunoscută drept localnic. Ricketts şi soldații lui nu erau deloc surprinşi să vadă civili morți de-a lungul drumurilor, pe câmp, sau pe malurile Eufratului, cadavrele lor fiind ciopârțite de animalele sălbatice şi acoperite de muşte ce se agitau nebuneşte.

— Frate, ce duhoare! zise Geordie, ținându-se de nas în timp ce treceau pe lângă cadavre.

Geordie era în formație chiar în spatele lui Ricketts, dar ajunse chiar lângă el grăbindu-se să treacă de miros.

— Rahații ăia de irakieni ar trebui să facă ceva cu morții ăştia, nu să-i lase ca hrană la sălbăticiuni şi la muşte. Doar lăsându-i aici ar putea cauza o epidemie mai a dracului decât SIDA.

— Ai SIDA, Geordie?

— Nu începe, şefu’. Dacă iei boala aia nenorocită, nu mai scapi cu viață, aşa am auzit.

— De la prieteni cu experiență?

— Nu, Ricketts, greşit. Nu e nici un nenorocit de poponar printre prietenii mei. Am citit în ziare, doar atât. Nu m-am apropiat de boala asta căcăcioasă mai mult de atât, aşa că nu mai face aluzii.

— Doar mă gândeam, zise Ricketts.

Doar se amuza pentru a trece mai repede timpul, încercând să găsească ceva distractiv ca să uite de durerea picioarelor umflate, oboseala, foamea şi setea din ultimele zile ale marşului către Al Qaim. Porțiile cu multe calorii din

centurile lor de supravieţuire se terminaseră, apa se dusese şi ea cu mult înainte, acum toţi începând să sufere din lipsă de odihnă. Oricum, vor ajunge la oraşul de graniţă în câteva ore.

— Să luăm o pauză, spuse el.

Era ultima lumină şi vroia să facă ultima parte a drumului în timp de noapte. Uşuraţi, oamenii se aşezară în semicerc, Ricketts şi Geordie stând unul lângă celălalt, şi ceilalţi trei stând pe spate pentru a-şi odihni picioarele.

— Spune-mi, Ricketts, întrebă Geordie, ce ai făcut înainte de a te înrola?

— Eram sondor, mai întâi pe platformele de petrol din Marea Nordului, apoi în câmpurile petroliere din Golf.

— Deci tu ştii deja zona asta!

— Nu zona *asta*, zise Ricketts, dar ştiu Kuweitul de acum cincisprezece ani.

— Ai trăit bine?

— Am avut cu mine soţia şi copiii, ceea ce mi-a fost de mare folos, dar nu te puteai atinge de băutură şi, în afară de asta, nu prea aveai cu ce să-ţi omori timpul. M-am bucurat să ajung acasă.

— Ce părere ai despre arabi?

— Îi respect. Sunt violenţi şi cruzi, dar sunt şi foarte mândri, au simţul umorului şi sunt foarte generoşi. Putem învăţa multe de la ei.

— Şi te-ai înrolat când ai venit din golf?

— Mai mult sau mai puţin. Am obţinut o slujbă de agent de vânzări la o companie petrolieră, dar nu am mai suportat. M-am plictisit de clasa de mijloc şi-am zis că mai bine lupt la Belfast decât să dorm liniştit noaptea. M-am înrolat, am făcut perioada în Irlanda de Nord, apoi am făcut cerere la SAS. N-am regretat niciodată.

— Da, toţi ştiu că îţi place munca asta, Ricketts. Dar ce o să faci când totul se va termina aici şi o să-ţi dea o muncă la birou? Adică, la vârsta ta, n-or să te mai lase în serviciul activ.

— Da, aşa e. Cred că e pentru ultima dată.

Ricketts oftă arătându-şi regretul.

— Nu cred că pot suporta o muncă de birou – nici chiar la Regiment – aşa că mă gândesc să mă pensionez mai devreme şi să mă angajez la o firmă de pază şi securitate. Până şi asta e mai bine decât să fac pe conțopistul.

— Poți să devii mercenar.

— Nu sunt de acord cu ei.

— Dar poți să devii instructor militar pentru țările din lumea a treia. Tot timpul caută soldați cu experiență şi oricine cu dosarul tău e o adevărată comoară pentru ei.

— Ar fi şi asta o idee, zise Ricketts. Dar cred că la vârsta pe care o am soția mea mă aşteaptă să stau mai mult pe acasă, aşa că rămân la firma de securitate.

— Ar putea fi şi mai rău.

Ricketts se uită peste umăr, şi văzu soarele cum apune, aruncând lumină la orizont şi, speră el, peste graniță.

— OK, zise el. Să mergem!

Cu greu, oamenii se ridicară în picioare şi trecură în formație fără să se gândească, cu Geordie în față, soldații Stone, Moorcock şi Gillett la mijloc, şi Ricketts acoperindu-le spatele. Merseră fără nici o problemă încă două ore, apoi se opriră pentru o clipă pentru a-i permite lui Ricketts să cerceteze harta cu ajutorul compasului.

— În conformitate cu harta, spuse el bucuros, nu suntem decât la doisprezece kilometri de Al Qaim. Deci sugerez să ne ridicăm şi să mergem mai înainte ca ultimul strop de energie să ne părăsească. Dacă rămânem aici prea mult o să devenim prea apatici să ne mişcăm. Deci la drum, să terminăm odată!

— De acord cu asta.

Când cei trei soldați căzură de acord, toți foarte nerăbdători să ajungă undeva în siguranță, se ridicară în picioare, îşi ridicară armele, şi începură să meargă pe câmpia întunecată, departe de Eufrat, spre luminile care străluceau de unde credeau ei că se află nişte locuri prietenoase.

Au mai mers doar cinci minute când se auzi prima împuşcătură.

— *Culcat!* strigă Ricketts.

Şi toţi se aruncară la pământ în timp ce gloanţele şuierau în jurul lor ricoşând în stâncile din spatele lor. Deschiseră şi ei focul din poziţia culcat chiar mai înainte de a-i putea vedea pe irakieni apropiindu-se din faţă, separându-se, fiind scoşi în evidenţă de luminile de la Al Qaim.

Erau o mulţime, observă Ricketts în timp ce trăgea cu puşca automată. Mult prea mulţi pentru a se descurca cu ei. Singura posibilitate de a înainta era să se întoarcă şi să facă un ocol. Ricketts se opri din tras şi ridică mâna dreaptă pentru a le atrage atenţia celorlalţi, toţi trăgând cu mitralierele M16 şi puştile automate spre masa de siluete ascunse de întuneric ce înaintau în zig-zag spre ei.

— Ne întâlnim între palmierii de acolo, strigă Ricketts pentru a acoperi zgomotul asurzitor. Chiar acolo lângă râu. OK? *Trageri şi fugiţi!*

Toţi se ridicară în picioare şi începură să alerge într-o parte spre râu, răspândindu-se şi trăgând din mers.

Soldatul Moorcock era în faţa lui Ricketts mergând ca şi irakienii în zig-zag, trăgând din mers, dar deodată căzu pe spate, cu bereta zburându-i de pe cap, urmată de bucăţi de os din craniu, iar arma îi zbură din mâinile ridicate şi se lovi de pământ. Era deja mort când Ricketts se aplecă deasupra lui, aşa că se ridică şi îşi continuă alergarea, ţinându-şi puşca automată la şold şi trăgând din mers.

Auzi sunetul de mortiere şi încercă să strige pentru a-şi avertiza camarazii. Proiectilul explodă între Geordie şi Stone, mai înainte ca el să poată face ceva. Geordie continuă să alerge, dar Stone fu mai puţin norocos, fiind prins de explozie şi aruncat în aer apoi trântit din nou la pământ.

Se îndrepta în diagonală depărtându-se de Ricketts, intenţionând să inducă în eroare pe irakieni, manevră ce făcea parte din procedura *trage şi fugi*, aşa că acum era prea departe de Ricketts pentru ca acesta din urmă să-i mai fie de vreun ajutor. Oricum, în timp ce continua să alerge, Ricketts îl văzu pe Stone ridicându-se, ţinându-se de cotul rănit şi

îndreptându-se şchiopătând spre Gillett, care se grăbea să-l acopere cu focuri de armă. Nefiind în stare să meargă – evident rănit la picior ca şi la cot – Stone se prăbuşi din nou. Gillett stătea între el şi irakieni, trăgând rafale de acoperire cu mitraliera în timp ce Ricketts se aruncă la umbra palmierilor de pe malul râului.

Uitându-se înapoi, îl văzu pe Gillett aruncând arma şi ridicând mâinile deasupra capului. Irakienii îl înconjurară, îl obligară să stea pe burtă, şi ţintiră spre el şi Stone, dar nu traseră în ei. În schimb, unii dintre ei rămaseră de pază în timp ce ceilalţi se îndreptau spre râu, de data asta fără să tragă.

— *Ricketts!*

Uitându-se de-a lungul malului râului, Ricketts îl văzu pe Geordie venind spre el, aplecat şi încă având în mână puşca automată. Când ajunse la Ricketts, se ridică şi începu să se uite la câmpul luminat doar de lumina lunii spre soldaţii irakieni ce înaintau.

— Sunt evident nişte miliţieni disciplinaţi, spuse el, aşa că Gillett şi Stone s-ar putea să fie OK. Vorba e *noi* ce dracu' facem?

Ricketts privi şi el la înaintarea irakienilor, apoi se uită pe malul celălalt al râului. Apa era rece, avea patru sute de metri lăţime, inundând malurile şi curgând foarte repede.

— Singurul drum de scăpare e spre nord, spuse el. Asta înseamnă să trecem râul.

— Un drac, îţi arde de glume? întrebă Geordie. Râul e umflat. Curentul e prea puternic. O să ne ducă prea departe.

— Trebuie să riscăm, Geordie. Ori facem aşa, ori rămânem aici. Dăm cu banul sau ne hotărâm?

Geordie studie râul cu o tulburare crescândă.

— Ai văzut vreodată filmul *Butch Cassidy and Sundance Kid*?

— Da, replică Ricketts.

— Cine e Butch şi cine e Sundance? întrebă Geordie.

— Hai să vedem.

După ce se debarasară în grabă de arme, echipamentul de la centură şi bocancii de deşert, merseră pe malul inundat şi băgară în apă degetele pentru a-i verifica temperatura şi viteza curentului. Apa era rece ca gheața iar curentul era teribil. Se uitară unul la celălalt indecişi pentru un moment, apoi peste umăr să vadă dacă soldații irakieni mai avansau, soldați care vor fi în curând la palmieri undeva deasupra lor.

— La dracu', ce-o fi o fi! strigă Geordie, apoi luă o gură de aer şi plonjă urmat de Ricketts.

Şocul apei reci ca gheața îi luă respirația lui Ricketts şi îl goli de toate gândurile. Era mult mai rece decât se aştepta, deja cea mai mare parte a corpului îi amorțise şi îşi dădu seama că dacă stătea prea mult în ea va muri înghețat mai înainte de a ajunge pe celălalt mal. Malul era foarte departe iar curentul foarte puternic, deja deviindu-l pe Geordie şi făcând acelaşi lucru acum şi cu Ricketts, indiferent de cât de puternic se lupta pentru a înota împotriva lui. Oricum, continuă să înoate, neavând nici o altă şansă, şi fu îmboldit să depună şi mai mult efort când auzi armele de foc şi apa din jurul lui sărind acolo unde o atinseră gloanțele.

Ricketts se băgă la fund şi rămase acolo cât mai mult cu putință, cu toate că era întuneric, curentul era puternic, deja începuse să nu-şi mai simtă picioarele şi mâinile, era dezorientat şi simți că nu înainta deloc, şi că înota mai mult spre fundul apei decât spre celălalt mal.

Cu toate că avea nervi de oțel, panica puse stăpânire pe el, o panică pe care nu o mai simțise din copilărie. Toate astea îl făcură să iasă la suprafață, unde văzu că era în altă zonă, undeva departe de palmierii de unde trăseseră irakienii, cam pe la mijlocul râului.

După ce apa i se scurse din ochi, îşi dădu seama că Geordie înota şi el, cu toate că mult mai încet, ceva mai în spate, dar undeva mult mai în amonte.

Ricketts continuă să înoate, luptând împotriva curentului, apropiindu-se de mal dar cu o încetineală exasperantă, fiind dus de curent chiar când ajungea mai aproape de mal. Acum

simțea amorțeala în tot corpul, cu excepția durerii atroce din picioare şi de-abia dacă îşi mai putea mişca mâinile când le băga în apă.

Plămânii parcă îi luaseră foc. Respira spasmodic. Râul se rostogolea şi era înspumat, lovindu-l şi înghețându-l, dar se luptă cu el, continuând să înoate, şi într-un final ajunse la malul celălalt.

Ieşind pe jumătate afară, Ricketts fu aruncat într-o parte şi aproape căzu, dar se trase înainte, trântindu-se pe mal şi cufundându-se în nămol. Rostogolindu-se şi împingându-se înapoi, continuă să meargă până când se depărtă de torentul de apă. Uşurat, se trânti pe burtă, vomitând şi respirând adânc pentru un timp.

Când se uită în jur, îl văzu pe Geordie pe mal dar mult mai departe, la fel aşezat dar de-abia mişcându-se. Cu toate că era ud şi tremura de frig, Ricketts se ridică în picioare, aproape prăbuşindu-se de amețeală, îşi reveni şi începu să meargă cu atenție pe malul noroios şi alunecos până la locul în care stătea Geordie acoperit în noroi. Ricketts îl strânse de umăr uşor şi îl strigă.

Geordie se rostogoli. Respira foarte greu şi se uită la el cu nişte ochi amețiți.

— Am reuşit?

— Da, Geordie, am reuşit.

— Eu nu sunt sigur de asta.

Încercă să se ridice dar nu reuşi; de-abia dacă îşi ridică umerii de la pământ. Ricketts îngenunche lângă el şi îl ajută să se ridice în capul oaselor.

— Paştele mă-sii, zise Geordie. Mă simt groaznic. De-abia dacă mai pot să respir. Inima a luat-o razna. Nu mai simt nimic.

— O să fii OK în câteva minute, Geordie. Stai liniştit.

Geordie nu făcu decât să dea din cap, încercând să-şi stăpânească respirația răguşită, tremurând mai mult decât Ricketts, ca şi cum nu s-ar mai fi putut controla. Uitându-se

de-a lungul malului, Ricketts văzu o colibă din pământ înconjurată de câțiva palmieri şi luminată de lună.

— Casa aia e nelocuită, zise Ricketts. Să te ajut să ajungi acolo. Cel puțin vom fi feriți de vântul ăsta şi putem rămâne acolo până ne uscăm. Crezi că reuşeşti?

— Cu ajutorul tău, spuse Geordie oftând.

Ricketts îl ridică pe Geordie sprijinindu-l cu brațul petrecut pe după spatele lui. Chiar şi aşa, Geordie de-abia stătea în picioare iar Ricketts trebui să-l care de fapt tot drumul, de la râul învolburat şi vântul care le înghețase oasele până la adăpostul relativ oferit de palmierii care înconjurau coliba din pământ. Coliba era pe jumătate dărâmată şi nu avea decât jumătate de acoperiş, dar zidurile îi apărau de vânt. Ricketts îl ajută pe Geordie să ajungă înăuntru. Podeaua era plină de gunoaie, dar cel puțin era uscată. Ricketts reuşi să curețe un loc de dărâmături şi îl aşeză pe Geordie acolo.

— OK?

Geordie dădu din cap în semn că da, cu toate că arăta destul de rău. Avea fața zgâriată, de un alb cadaveric, şi respira cu mare greutate. Buzele şi mâinile i se învinețiseră.

— Mai avem doar un kilometru sau doi până la granița, îi spuse Ricketts. Cred că am reuşit, Geordie.

Geordie închise ochii şi încercă să-şi recapete răsuflarea.

— Frig, reuşi el să şoptească într-un sfârşit. Nu mai simt nimic… Doare şi acolo… unde nu mi-e frig… Vreau ceva cald.

— Ştiu, zise Ricketts, dar nu putem aprinde un foc. Dacă am face asta ne-ar da de gol fumul. Nu putem decât să aşteptăm să ne uscăm.

— Nu ne uscăm, murmură Geordie. Ud şi frig… Mi-e rău şi…

Tuşi şi scoase pe gură mai multă apă şi ceva ce părea a fi sânge.

— Dă-te în căcat, Andrew, n-am nimic!

— Eu nu sunt Andrew, îi spuse Ricketts, dându-şi dintr-o dată seama că Geordie era grav bolnav. Sunt Ricketts,

sergentul major Ricketts. Încearcă să rămâi treaz, Geordie.

— Să dorm… bună idee… Am nevoie de somn ca să stau treaz… Stai tu de pază, Baby Face… delira el tuşind rău şi scuipând mai mult sânge. Mamă? Tată, tu eşti? De ce e aşa de întuneric aici? Nu vreau. *Nu!*

Începu destul de curând să aiureze, devenind incoerent, bolborosind neîncetat într-un torent de amintiri şi halucinații. Era foarte rece când îl atingeai, fiind evident că va muri de hipotermie, şi în cele din urmă, spre disperarea lui Ricketts, intră în comă.

Ricketts nu avea nimic cu care să-l învelească atunci când plecă după ajutor. Bărbatul pe care îl lăsase în colibă era un nebun care tremura necontenit.

Pe terenul stâncos, stând cu spatele la râu, Ricketts văzu luminile unei alte case. După ce alergă spre ea, prin luminile unui răsărit palid, se uită pe fereastră şi văzu că era locuită de o familie de arabi. Copiii încă dormeau, în timp ce părinții lor stăteau pe rogojină şi mâncau ceva ce părea a fi orez fiert sau cuş-cuş din vase de lut. Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în haine tradiționale, stătea pe un scaun lângă masă citind o carte la lumina unei lămpi cu ulei. Nevoit să rişte, Ricketts se duse în fața casei şi bătu la uşă. În prag apăru cel mai în vârstă, care se uită la el curios, dar pe fața lui nu se citea nici un semn de frică.

Vorbind destul de prost araba, Ricketts îi explică cine era şi că avea un camarad bolnav în apropiere la o colibă de pământ.

— Nu vrem decât să trecem granița, spuse el, dar avem nevoie de ceva care să ne transporte pentru care putem plăti foarte bine. Ne ajuți?

Bătrânul se uită peste umărul lui, evident căutând din ochi coliba, apoi dădu din cap şi spuse ceva din care Ricketts înțelese:

— Vecinul meu are un camion pe care îl poți tocmi. El stă la câteva sute de metri de aici. Tu întoarce-te şi ai grijă de prietenul tău în timp ce eu vin cu camionul.

— Prietenului meu îi este foarte frig, adăugă Ricketts. Poţi să-mi împrumuţi o pătură?

Bătrânul încuviinţă, dispăru înăuntru, apoi ieşi ţinând în mână o pătură groasă.

— Uite, spuse el. Acum du-te. Mă voi întoarce repede cu camionul.

Când Ricketts îi mulţumi, bătrânul se întoarse şi începu să meargă repede pe drumul plin de noroi până la casa următoare, ce se putea vedea în ceaţa dimineţii cam la cinci sute de metri. Ricketts ieşi de pe potecă şi se îndreptă şi el spre râu până când ajunse la coliba dărâmată.

Când Ricketts ajunse înăuntru cu pătura, îl găsi pe Geordie mort. Şocat şi îndurerat îngenunche lângă el. După ce îi închise ochii, îl acoperi cu pătura. Se aşeză apoi pe un morman de dărâmături, sleit de o amorţeală îngrozitoare, uitându-se în gol la o pată de cer plin de nori întunecaţi care se putea vedea printr-o gaură din peretele din faţă.

Ricketts stătu acolo pentru mult timp, obosit, aproape distrus, până când sunetul unui camion ce se apropia îl trezi din reverie. După ce se uită la pătură, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Geordie să fie în viaţă, se ridică şi, apropiindu-se de zidul spart, se uită pe câmp.

Nu era un camion de fermier cel care venea spre el.

Era un camion plin de soldaţi irakieni înarmaţi până în dinţi.

— Împuţitul! strigă el, apoi se duse în celălalt colţ al camerei, se uită pentru ultima dată la prietenul său mort şi sări peste zidul spart în spatele colibei.

Ricketts o luă la fugă, gloanţele şuierându-i pe lângă cap. Ajungând sus pe deal, se lăsă în jos şi apoi începu să se rostogolească pe pantă în timp ce mai multe gloanţe biciuiră aerul de deasupra lui.

Se ridică şi continuă să fugă îndreptându-se spre Siria.

Capitolul 14

Danny Porter se luptă de unul singur, hotărât să nu se lase capturat. Când auzise sunetul armelor de foc venind de departe, de dincolo de canal, imediat după ce Andrew plecase cu ciobanul arab, îşi dădu seama că Andrew fusese trădat şi acum probabil era mort sau prizonier. De asemesea se gândea că irakienii vor bănui prezența altor soldați britanici în zonă şi din această cauză vor intensifica operațiunile de căutare. Din moment ce respectivii soldați britanici se împuținaseră până la un singur om, adică el, nu avea nici o îndoială că va avea destul de furcă.

Părăsind canalul, Danny merse spre ținta dinainte stabilită, îndreptându-se spre Eufrat. Nu mai băuse nimic de treizeci şi şase de ore şi avea nevoie neapărat de apă, dar la numai cincisprezece minute după ce a părăsit torentul secat, văzu un camion irakian în spatele lui, îndreptându-se spre locul unde fusese el ascuns. Dându-şi seama că ciobanul irakian îi informase pe soldați de prezența lui acolo, începu să meargă şi mai repede, încercând să uite de foame şi sete, forțându-se să continue marşul.

Fiind acum singur şi începând să resimtă asta, Danny continuă să meargă toată ziua şi toată noaptea, cea de a treia de când fugiseră. Elicoptere irakiene de recunoaştere zburară de câteva ori pe deasupra lui, forțându-l să rămână în poziția culcat. La fel trebuia să stea pentru a se ascunde de camioanele militare ce treceau pe lângă el, toate pline cu soldați şi înțesate cu arme.

A doua zi, cerul era limpede şi nu mai ningea, fapt ce îl ajută pe Danny la marş. Dar elicopterele irakiene încă mai cercetau zona, şi mai multe trupe de milițieni bine înarmați scotoceau după el dealurile şi văile bântuite de vânturi. Stânjenit de ei îşi construia adăposturi în poziția culcat, rămânând acolo tot restul zilei, după care, distrugând adăpostul şi ştergând toate urmele ce i-ar fi trădat prezența,

pleca din nou la ultima geană de lumină. După un alt marş de nouă ore, în primele clipe ale dimineții, văzu Eufratul prin aparatul de vedere pentru noapte. Era pe o câmpie plată, bătută de vânturi, cu palmieri şi case răspândite pe ambele maluri. Văzu şi un sătuc înconjurat de câmpuri irigate şi de mai mulți palmieri.

De teama câinilor care lătrau pe lângă case, parcurse drumul până la râu cu multă grijă. Intrând în apă se scufundă în mâl şi apoi trebui să facă eforturi pentru a ieşi de acolo. Apoi se aşeză pe burtă pentru a-şi trage răsuflarea după care se ridică şi îşi umplu sticlele cu apă.

Ud fleaşcă şi plin de noroi, rămase într-un canal secat aproape de sat pentru tot restul zilei. Moralul său era foarte scăzut, dar îşi aminti regulile de la antrenamente şi reuşi să şi-l mai ridice un pic. Cu toate că era murdară, apa era potabilă, şi îl ajută să-şi astâmpere setea. Termină ultimii biscuiți din centura de salvare, apoi încercă să se pregătească pentru ce ştia că sunt durerile foamei.

Dar cel mai prost stătea cu picioarele. Aproape că nu-i mai rămăsese nici o unghie, iar umflăturile îi supurau. Cum băşicile erau pe talpă, mersul se transforma într-un test de rezistență agonizant. Cu adrenalina încă la cote alarmante, nu se simțea deosebit de obosit. În orice caz, când încerca să doarmă, aerul era aşa de rece încât la fiecare zece minute se trezea tremurând violent.

Încă învăluit de întuneric, plecă din nou, de-a lungul Eufratului plin de noroi, care cel puțin îi putea oferi apa necesară supraviețuirii. De asemenea, rămânând în vale, se ferea de vântul rece care îl ucisese pe Taff Burges şi care îi adusese pe el şi pe Andrew în pragul hipotermiei. Se afla într-o zonă populată, din această cauză riscând mult să fie descoperit. Reduse acest risc evitând toate aşezările omeneşti.

Danny încercă din nou să ceară ajutor cu semnalizatorul său SARBE, dar fără succes. Probabil, se gândi el, nu era destul de precis pentru a le permite elicopterelor SAS să-l localizeze. Ştia de asemenea foarte bine că intensa activitate a

irakienilor în acea zonă şi numeroasele baterii antiaeriene scădeau serios şansele unei recuperări reuşite. De fapt, pe tot timpul marşului său lung, Danny văzuse tot timpul soldați irakieni în mişcare sau civili mergând în grupuri mari, evident organizați în patrule de căutare. Pentru a face lucrurile şi mai rele îi întâlnea cel mai des în timpul nopții când, după cum presupuneau irakienii, el s-ar fi încumetat să se deplaseze. Din cauza asta avansa foarte puțin, fiind forțat să se oprească, să cerceteze zona prin luneta cu vedere de noapte, să se oprească din nou, să o ia înapoi, să cerceteze, să aştepte şi în sfârşit să se mişte dar şi de data asta cu multă grijă.

Asta îi cerea foarte multă răbdare. Îndură totul gândindu-se fie la antrenamentele cu Regimentul, fie la alte lucruri, în special acasă. Deşi faptul că era soldat SAS cu o remarcabilă capacitate de supraviețuire îi sporeau mândria şi încrederea în forțele proprii, lui Danny îi lipsiseră întotdeauna asemenea virtuți în viața personală şi acum ştia că fusese mai mult decât naiv lăsându-se îmbrobodit de prima femeie care s-a arătat interesată de el şi lăsase vanitatea să-l orbească în privința faptului că ei trăiau de fapt în lumi separate. Soția lui, Darlene, era atrăgătoare dar îi plăcea să se distreze; şi acum, chiar dacă aveau doi copii, umbla din floare în floare. Danny ştia că era adevărat pentru că o mulțime de camarazi îi spuseseră asta, la fel şi mama şi tatăl lui, totdeauna gata să-l sprijine, confirmaseră şi ei acest lucru trist.

În timp ce uciderea unui soldat inamic putea fi pentru el un lucru la fel de normal ca tăiatul pâinii, Danny, care tăia beregăți în loc de felii de pâine, era mult prea sentimental când venea vorba de el. Nu putea suporta astfel gândul că copiii lui – ca şi el, născuți şi crescuți în Kingswinford, în West Midlands – erau îngrijiți de o mamă căreia îi plăcea viața de noapte, petrecând mai mult timp departe de casă decât în casă. Ştia asta pentru că părinții lui îi spuseseră şi pentru că ei petrecuseră mai multe nopți cu copiii decât putea să numere Darlene sau chiar să-şi amintească.

— Suntem mult prea bătrâni pentru asta, i se plânsese tatăl său lui Danny la o convorbire telefonică din Paludrine Club din Hereford. Aşa că ar fi mai bine să vii acasă şi să termini cu ea. E o stricată şi o beţivă.

Danny nu a terminat cu ea pentru că nu ştia cum să înceapă. Nu vroia decât să fie cu Regimentul, pricepându-se mai degrabă să-i termine pe inamicii de care avea parte.

Acum, încercând să-şi umple timpul, luptând cu izolarea şi liniştea, prins într-un lung marş care ar fi putut însemna viaţă sau moarte, se gândea mult şi profund la problemele de acasă, dar hotărî că asemenea gânduri erau negative şi destul de periculoase. Trebuia să se concentreze să rămână în viaţă şi să ajungă întreg acasă.

În primele ore ale celei de a cincea zi, găsi un alt adăpost, de data asta pe o stâncă la 180 m înălţime. De acolo se putea uita peste râu la satul arab de pe malul celălalt unde oamenii mergeau de colo-colo liniştiţi şi unde viaţa părea să fie atât de normală. Pentru tot restul zilei îi urmări pe oameni pescuind în râu, cu dureri în stomac şi cu salivă în gât, gândindu-se constant şi obsesiv la cât de foame îi era. La ultima geană de lumină era practic mort de foame, dar mulţumit că îşi putea relua drumul.

În noaptea aceea ajunse undeva între râu şi autostradă, într-un coridor care varia în lăţime de la unu la opt kilometri. Din moment ce sistemul de canale venind dinspre râu necesita urcuşuri şi coborâşuri, se hotărî să-şi economisească energia mergând paralel cu drumul cu toate că ştia că e destul de periculos.

Într-adevăr, la puţin timp după ce începu să meargă de-a lungul drumului, auzi zgomotul unui vehicul care venea din spatele lui. Imediat se trânti la pământ şi, uitându-se în spate prin luneta cu infraroşii, văzu un punct negru pe autostradă care devenea din ce în ce mai mare. Când trecu de el fu surprins să vadă că era unul din lansatoarele mobile de rachete Scud ce deveniseră din ce în ce mai rare, cu rachetele pe spatele unor platforme cu roţi ce făceau un zgomot

asurzitor. Neputând să treacă peste antrenamentul său riguros, Danny îşi notă conştiincios data şi locul.

Spre disperarea sa văzu un indicator pe autostradă ce-l informă că era la cincizeci de kilometri depărtare de graniță. Asta însemna că mai avea încă o zi şi două nopți de marş.

După încă o oră de mers, când prima geană de lumină se apropia, îşi dădu seama că singurul loc pe care îl putea găsi pentru a se odihni era un şanț plin de gunoaie care trecea pe sub autostradă. Având doi metri înălțime şi aproape trei metri lățime, era un loc cât de cât sigur, destul de uscat şi îl proteja împotriva vântului rece din timpul nopții.

Devreme în acea dimineață, puțin după răsărit, auzi un clinchet de clopoței – un sunet familiar de acum – care preceda o turmă de capre mânate prin tunel în drumul lor spre păscut.

— Dar-ar dracii, şopti el, apoi ieşi repede afară din tunel pentru a se ascunde într-o groapă din apropiere până când omul şi caprele lui trecură de el.

Ştiind că într-un final ciobanul se va întoarce, Danny se târî de-a lungul unui canal secat, trântindu-se la pământ de fiecare dată când o maşină trecea pe stradă. Cele mai multe dintre maşini erau camioane cu soldați sau jeep-uri, cu toate că unele erau nişte rable conduse de muncitori din împrejurimi şi câteva erau Mercedesuri care transportau arabi bogați.

După ce se târî prin canal aproape nouă kilometri, rupându-şi pantalonii de la uniformă şi zgâriindu-şi mâinile şi genunchii, fapt ce lăsă o dâră de sânge în spatele lui, Danny găsi o groapă în pământ şi rămase acolo pentru restul zilei. Trecuse încă o zi mizerabilă.

Reluând drumul noaptea constată că terenul era format din dealuri mici acoperite cu tufişuri şi printre ele era un sistem complex de canale care-i dădea impresia că se mişcă prin nişte cariere interminabile. Obosit fiind, deshidratarea devenea o problemă din ce în ce mai serioasă. Acest lucru era agravat şi de faptul că trebuia să stea departe de râu, căci

casele din apropiere aveau câini răi al căror lătrat puternic i-ar fi trădat prezența.

Ajungând în cele din urmă la capătul unui şir de canale se îndreptă spre vest şi merse mult mai uşor până când ajunse la gardul de sârmă ghimpată al unui amplasament militar bine păzit.

Deodată o sirenă de alarmă aeriană se făcu auzită. Gândindu-se că fusese văzut, Danny se culcă imediat la pământ şi cercetă întunericul din față prin luneta sa cu infraroşii. Văzu o mulțime de tunuri antiaeriene iar pe pământul înalt din spatele lor – turnuri înalte care arătau ca nişte antene radio. Un număr surprinzător de mare de patrule înarmate se agitau în jurul lor cu o mulțime de oameni cercetând cerul în timp ce sirena continua să urle înnebunitor.

Dându-şi seama că dăduse peste un post de comandă irakian gata să fie atacat de avioanele aliaților, Danny se ridică şi o luă la goană mergând în zig-zag şi rugându-se la Dumnezeu ca unitatea să nu fie protejată de câmpuri minate.

Era imposibil să verifice asta, pentru că pământul era învăluit de întuneric şi pentru că raidul aerian deja începuse, cu avioanele franțuzeşti Jaguar care aruncau bombele de la înălțime aflate mult în afara razei de bătaie a tunurilor irakiene. Exploziile erau catastrofice, scuturând pământul de sub picioarele lui, luminând întunericul cu fulgerări rapide, lumini argintii şi umplând aerul cu străluciri roşiatice şi licurici fosforescenți.

Danny se aruncă la pământ lăsând unda de şoc să treacă de el, apoi se ridică din nou şi o luă la fugă. Repetă acest lucru de sute de ori până când, după un timp care dură o eternitate, raidul aerian se termină şi avioanele Jaguar dispărură.

Uitându-se înapoi Danny văzu că amplasamentul era acum mult mai departe de el, cu multe din clădirile lui în flăcări, cu o parte din garduri aruncate în aer, altele arse şi răsucite şi un nor de fum acoperind totul. Oricum, după cum

îşi dădea seama în acea clipă, zona înconjurată de gard era doar o parte a amplasamentului, restul fiind împrăştiat în toate direcţiile peste un teren plin de canale şi gropi întretăiate de o reţea de drumuri şi de poteci de pământ.

Din fericire nu era nici un câmp de mine, dar cu toate astea Danny petrecu cea mai mare parte a nopţii încercând să iasă de pe terenurile fabricii militare care de la bombardament era plină cu soldaţi în patrulare, camioane cu motorul pornit şi baterii antiaeriene bine păzite.

Într-un final, simţindu-se obosit şi dezorientat, ajunse la o intersecţie unde se trezi prins între un punct de control cu un vehicul şi trei oameni şi o baterie antiaeriană. Neputând să înainteze dar hotărât să nu se întoarcă, se târî într-un şanţ de sub şosea rănindu-şi genunchii deja însângeraţi şi pierzând şi mai mult sânge.

Şanţul era plin cu gunoi urât mirositor care aproape că-l făcu să vomite. Tălpile, ca şi genunchii răniţi, deveniseră extrem de dureroase, cu multe tăieturi şi umflături. Dar cum era întuneric beznă în şanţ, nu putea face nimic în privinţa asta şi, în timp ce noaptea se scurgea iar liniştea îl înconjura, deveni din ce în ce mai turmentat de foame, sete şi frig.

În zori îşi continuă drumul ocolind punctul de control şi bateria de tunuri, simţindu-se din ce în ce mai slăbit şi mai ameţit, fiind conştient că-şi pierdea simţul echilibrului şi că nu va mai putea rezista prea mult. Asta, îşi dădu el vag seama, se datora deshidratării care l-ar putea ucide dacă nu găsea apă. În mod miraculos, chiar când văzu un alt punct de control şi era gata să se prăbuşească doar la vederea lui, dădu peste un mic izvor ce curgea peste nişte pietre surprinzător de strălucitoare. Mulţumit şi uşurat se lăsă în genunchi şi se sprijini în mâini, apoi îşi spălă faţa cu apa aceea îngheţată şi bău lacom din ea.

Imediat se ridică în picioare de scârbă şi scuipă afară apa. Nu era bună. Chiar mai rău, îi ardea gura şi limba. Forţându-se să scape de gustul acid şi aspru, scuipă din nou cu toate că nu se putea opri din tremurat din cauza slăbiciunii,

şocului şi a ameţelii crescânde. Deja acea singură gură de apă îi ardea şi îi umfla gura făcând limba să se umfle şi ameninţând să îl sufoce.

Uitându-se în apă la pietrele surprinzător de albe de pe fund îşi dădu seama că fuseseră arse de acea substanţă care-i ardea şi lui gura – deşeuri toxice. Realizând acest lucru Danny începu să vomite violent, oprindu-se numai atunci când nu mai rămăsese nimic de dat afară. Acum, cu burta goală şi cu limba umflată ameninţând să-l sufoce, ştia că nu va mai rezista mult. Dar oricum, amintindu-şi tot ce fusese învăţat la antrenamentele de luptă şi supravieţuire, refuză să se dea bătut în faţa disperării şi se târî în alt şanţ unde rămase toată ziua, încercând să-şi recapete forţele şi să-şi învingă foamea şi setea prin puterea voinţei.

Într-un final reuşi şi, imediat ce întunericul se aşternu, trecu de punctul de control în aşa fel încât să nu poată fi văzut. Dar, de abia trecuse de el când luminile de pe cer, mult în spatele lui, îl făcură să înţeleagă că amplasamentul militar era din nou bombardat de aliaţi. De data asta nu ar mai fi putut să fugă chiar dacă ar fi fost nevoit, dar cu ceva noroc se părea că nu era cazul. Unitatea militară era acum departe în spatele lui, cu sunetele raidului aerian aflate la mare distanţă şi auzindu-se înăbuşit. Până la urmă întunericul se aşternu din nou şi tăcerea se reîntoarse.

Cu toate că nu era sigur pe picioare, Danny continuă să meargă. Deodată, în bezna nopţii, dădu peste un gard de sârmă ghimpată care părea să se întindă pe o distanţă de câţiva kilometri şi de o parte şi de cealaltă. Presupunând că a ajuns la graniţă se urcă pe sârma ghimpată acolo unde stâlpii de lemn fuseseră înfipţi ca suport. Durerea era atroce mai ales când sârma ghimpată îi sfâşie mâinile şi genunchii deja sângerânzi, dar strânse din dinţi şi îndură transpirând abundent până când putu să cadă în partea cealaltă. Luminile străluceau la distanţă, dar acum era mult prea slăbit şi derutat încât începu să audă voci imaginare.

„O să fie acolo, în Muzeul Imperial de Război, ca s-o citească copiii tăi”, spuse distinct Andrew.

Şocat, Danny îl căută cu privirea dar nu era nici urmă de Andrew. Apoi îşi aminti că mergea singur şi că Andrew fusese fie ucis, fie capturat.

„Oamenii din unitatea mobilă şi-au strâns farfuriile în dimineața asta”, spuse Ricketts tare şi clar, *„aşa că ar trebui să plece”*.

Danny se uită în jur, dar Ricketts nu era de găsit.

„Avem nevoie de o pâine”, spuse Darlene. *„Poți să te duci să iei una, iubitule?”*

— Da, Darlene, replică Danny vântului aspru.

În timp ce mergea spre luminile aflate la distanță unde spera el că va găsi oameni prietenoşi, se prăbuşi de două ori şi de fiecare dată îşi pierdu cunoştința. A doua oară când căzu cu fața de pământ, după ce îşi reveni şi-şi cercetă fața în oglindă, văzu că îşi spărsese nasul ce fusese perfect.

— Foarte frumos, spuse el oglinzii. Acum arăți mult mai matur.

În timpul momentelor de luciditate, Danny îşi dădu seama că avea o problemă serioasă şi că era gata să se prăbuşească definitiv dacă nu găsea apă de băut cât mai repede. În zori, secătuit de forțe şi temându-se să nu cedeze fizic, se sprijini cu spatele de peretele unui canal şi-şi auzi camarazii strigându-l:

— *Hei, „Baby Face”!* strigă Jock.

— *Repede, Danny*, strigă Paddy, *mişcă-ți curul încoace*.

Ceea ce Danny putea *vedea*, cam la două sute de metri distanță, era adăpostul unui cioban. Două sute de metri nu era prea mult, dar pentru el păreau a fi kilometri.

— La naiba, Danny, spuse el cu voce tare dar cu mare greutate din cauza limbii umflate. Nu renunța acum! Ai mers atâta, poți să mai mergi şi restul de drum. Ridică-te, Danny, şi începi să mergi!

Asta era destul pentru a-l face să meargă. Ba chiar îşi recăpătă şi simțurile. Îşi aminti să dezasambleze puşca

pentru a arăta că nu era un combatant. Purtând bucățile într-un mic săculeț, reuşi să ajungă până la adăpostul ciobanului unde găsi o femeie care stătea în genunchi în fața unui foc, fierbând nişte supă în timp ce copiii ei se jucau fericiți în jur. Femeia se uită la el deloc surprinsă când Danny se opri în fața ei şi tuşi în pumnul închis.

— Bună ziua, spuse el în araba lui elementară. Îmi pare rău că vă deranjez, dar îmi puteți spune unde mă aflu?

Dându-şi seama după înfățişare şi după araba imperfectă pe care o vorbea că era un soldat al Coaliției, femeia zâmbi şi arătă spre cealaltă parte a gardului de sârmă ghimpată unde Danny văzu un post de graniță cu un steag irakian fluturând pe turnul de observație. Femeia vorbi cu el în arabă, apoi, văzând că nu înțelege, spuse arătând spre turnul de observație:

— Irak.

Apoi adăugă arătând spre pământul de sub picioarele ei.

— Siria. *Siria!*

Dându-şi seama că reuşise să se salveze după un marş de şase zile şi şapte nopți, acoperind o distanță de 180 km, Danny îşi ridică mâna într-un gest slab de mulțumire, apoi se prăbuşi.

Capitolul 15

Ajungând în siguranță în Siria în locuri şi la momente diferite, Ricketts şi Danny fură predați forțelor Coaliției şi imediat plecară cu avionul la Tabuk în nord-estul deşertului saudit, şi de acolo la baza de operațiuni SAS situată la o sută patruzeci de kilometri în teritoriul irakian.

Întâlnindu-se cu maiorul Hailsham în cortul său din baza de operațiuni, cei trei soldați îşi împărtăşiră regretele asupra

morţii lui Geordie şi a lui Moorcock şi făcură speculaţii în legătură cu cei care erau daţi dispăruţi – în special despre mult iubitul sergent Andrew Winston, şi mai puţin cunoscuţii Gillett şi Stone şi desigur, redutabilul motociclist Johnny Boy Willoughby ca şi despre sergentul major american Red Polanski. Ştiind că erau fie morţi, fie închişi, probabil chiar torturaţi şi că nu se putea face nimic pentru a-i ajuta, cei trei soldaţi din cort schimbară brusc subiectul.

— Cred că ar trebui să ştii, Danny, zise maiorul Hailsham, că motivul pentru care nu am putut răspunde la mesajul tău SARBE a fost că, în conformitate cu informaţiile primite de la serviciile secrete, irakienii alertaseră două mii de soldaţi după retragerea voastră. La asta se adaugă şi elicopterele şi avioanele care vă căutau, făcând găsirea, ca să nu mai vorbim de recuperarea ta imposibilă. De fapt chiar au alertat şi civili de-a lungul râului ca să te caute pe tine sau pe alţii în situaţia ta.

— Da, replică Danny, mi-am dat şi eu seama de asta. Tocmai de aceea întâlneam mai tot timpul trupe sau civili care mergeau toată noaptea. De asta am ajuns aşa de târziu.

— Ai avut noroc că ai ajuns aici, zise Hailsham. Marşul tău a fost unul record, l-ai făcut în inima teritoriului inamic şi ai reuşit să ajungi întreg la noi. E o reuşită, caporal.

— Mulţumesc, şefu'.

— Şi după toate cele, nu te-ai ales decât cu nasul spart, zise Ricketts. Te face să pari mai matur.

— *Vă mulţumesc*, domnule sergent major!

Ricketts şi Hailsham zâmbiră.

— Dar cum ai reuşit să ajungi înapoi? întrebă Hailsham. O siriancă, zici? Ceva tăvăleală cu ea?

Danny roşi apoi deveni teribil de serios.

— Nu, şefu'. M-am prăbuşit de oboseală, foame şi bucurie când femeia mi-a spus că am trecut graniţa. Când eram încă inconştient, bărbatul ei m-a pus într-un pat de paie lângă animale. M-a lăsat acolo până mi-am revenit. Am dormit acolo până am fost gata de plecare.

— Să dormi cu animalele, zise Hailsham. Cel mai aproape de natură. Şi pe urmă?

— Când mi-am revenit, femeia m-a făcut să-mi refac forțele cu un tratament de supă şi pâine. Când m-am pus pe picioare şi am fost în stare să merg, m-a dus în cel mai apropiat oraş, unde un oficial sirian gras m-a dat pe mâna poliției. Când le-am arătat scrisoarea cu recompensa pentru a mă trimite pe un teritoriu aliat, au rupt-o, m-au aruncat într-o celulă împuțită şi m-au bătut de m-am căcat pe mine, cred că doar aşa, pentru distracție.

— Ce dizgrațios, zise Hailsham.

— Nu te pot contrazice, şefu'.

— Şi?

— După ce şi-au potolit pornirile violente, m-au suit într-un Mercedes rablagit şi am plecat cu ei trecând pe lângă un indicator ce arăta spre Bagdad. Când am comentat asta, nenorociții şi-au mai bătut nițel joc de mine spunând că acolo mă duc şi că or să mă predea poliției secrete a lui Saddam Hussein. Din fericire, glumeau. De fapt, m-au dus într-un oraş de la granița cu Arabia Saudită unde am fost remis ambasadei britanice. Spilcuiții de la ambasadă, stingheriți de prezența mea, m-au dus direct la un avion militar american care zbura spre Tabuk. Presupun că restul îl ştiți.

— Şi, nici un scandal siropos? întrebă Hailsham care încă mai trăgea speranțe.

— Îmi pare rău, şefu', nu pot să te ajut aici!

— Oricum, ne bucurăm să te avem întreg cu noi, spuse Hailsham în stilul lui liniştitor. Ai fost destul de norocos, Danny.

— La fel şi eu, spuse Ricketts. Mult mai norocos decât ceilalți camarazi prinşi de irakieni.

Dându-şi seama după tăcerea ce se coborî instantaneu că revenise la un subiect neplăcut, Ricketts se uită în afara cortului camuflat al lui Hailsham la mulțimea de tancuri, camioane, unități de artilerie mobile, vehicule Land Rover, LSV-uri împrăştiate printre celelalte corturi în apusul

soarelui. Priveliştea lor îl umplea de mândrie. Dintr-o dată, ruşinat de plăcerea pe care o simțea în timp ce restul aveau probleme grave sau poate erau chiar morți, tuşi în pumn, îşi întoarse privirea la Hailsham şi îl întrebă:

— Cum mai stă treaba cu războiul?

— Practic, e pe terminate, spuse Hailsham. Atacurile aeriene au avariat grav aeroporturile lui Saddam şi au distrus infrastructura de comandă. Am distrus liniile de comunicații cu frontul. 90% din comunicațiile interne ale irakienilor au fost distruse şi transportul combustibilului a fost deseori întrerupt. Avariile la depozitele de muniție au fost destul de uşoare până acum, dar aprovizionarea pe termen lung cu rachete a fost blocată, iar producția de arme chimice pusă la pământ. Sistemul național de electricitate a fost întrerupt. Rachetele Scud au fost urmărite în interiorul Irakului şi duse acolo unde nu mai puteau face nici un rău sau cel puțin în afara razei Israelului, iar raidurile noastre au creat panică şi confuzie în armata irakiană care, conform informațiilor primite de la serviciul secret, a considerat cele câteva trupe ale noastre ca fiind un regiment cu vreo zece mii de oameni.

— Şi războiul de la sol?

— E şi el în desfăşurare. Două forțe de invazie enorme au trecut granița simultan alaltăieri la orele 0400. În est, trupe ale Diviziilor I şi II de puşcaşi marini au pătruns prin câmpurile de mine în Kuweit şi au împins frontul înspre nord, spre Kuweit City. În acelaşi timp, în vestul îndepărtat, trupe din Corpul al 18-lea american cu sprijin franțuzesc au înaintat mult în deşert. Americanii au cucerit Autostrada 8 care merge de la Basra la Bagdad, prinzând astfel în capcană diviziile Gărzii Republicane. În timp ce făceau asta francezii asigurau flancul vestic al avangardei.

— Meserie curată! zise Ricketts.

— Cea de-a treia parte a invaziei, continuă Hailsham, a fost atacul aerian al Diviziei 101 Aeropurtate – *Screaming Eagles* – care au debarcat două mii de oameni în trei sute de elicoptere pentru a stabili o bază de operațiuni mult în

interiorul Irakului, având drept obiectiv aceeaşi Autostradă 8. Între timp, în est, Marina Americană bombarda coasta şi soldații Diviziei I de Cavalerie a SUA îşi continuau raidurile de artilerie şi patrulele de recunoaştere în zona de la Wadi at Batin. În cea de-a doua zi de la începerea războiului de la sol, Brigada a 7-a Blindată condusă de Husarii Regali şi patru sute de tancuri Challenger avansau în teritoriul irakian de-a lungul celor şaisprezece linii deschise de Divizia I a Infanteriei Motorizate. Chiar acum, în timp ce vorbim, şi în timp ce irakienii continuă inexplicabil să-şi concentreze atenția pe frontul de sud, americanii din nord-vest taie autostrada spre Bagdad, forțele arabe din est avansează în Kuweit, egiptenii luând un mare număr de prizonieri, iar Corpul 18 avansează spre diviziile Gărzii Republicane undeva departe în nord-est. Au fost capturați deja zece mii de prizonieri şi alte câteva sute flutură steagul alb. Aşa că v-ați întors chiar la timp.

— Pentru ce? Pe noi unde ne trimit?

Mai înainte ca Hailsham să poată răspunde, o voce familiară şi insolentă trosni ca un bici.

— *Sir*, soldatul John Willoughby se prezintă la ordinele dumneavoastră, *sir!*

Privind în jur surprinşi, Ricketts, Danny şi maiorul Hailsham îl văzură pe Johnny Boy care bătu din călcâie să îi facă atenți şi apoi salută teatral, deşi nu purta bereta iar hainele lui de deşert erau acoperite de sânge şi mizerie. Pe fața lui chipeşă trona un zâmbet larg.

— Johnny Boy! strigă Danny surprins.

— Isuse, murmură Ricketts.

— Fira-ş al dracu', spuse Hailsham. Soldat, dă-mi şi mie o explicație pentru absența ta din ultimul timp.

— Scuză-mă, şefule, spuse Johnny Boy, dar soldatul Willoughby e terminat şi cere permisiunea să se aşeze.

— Ia un scaun în cur, soldat Willoughby, apoi dă raportul.

Încă zâmbind, Johnny Boy luă unul din scaunele de la masă, şterse praful de pe hainele lui murdare şi pline de

sânge, îşi dădu pe spate părul blond cu o mişcare elegantă de mână, apoi dădu din cap, de parcă s-ar fi felicitat singur.

— Păi, domnule… începu el.

— Unde este sergentul major Polanski? îl întrerupse Hailsham.

— În spital, la Riyadh, răspunse soldatul. Aşteaptă să fie trimis înapoi în State. Are o gaură într-o parte care-l doare ca dracu', dar se va face bine. E un tip pe cinste, bătrânul Red!

— Ştim cu toții că îl adori, răspunse Hailsham rece. Acum să o luăm de la început.

— Da, şefule, spuse Johnny Boy stând confortabil în scaun ca un povestitor înnăscut. Păi, şefule, când veneam după tine cu Honda, un proiectil de mortier ne-a lovit şi ne-am trezit întinşi în deşert cu irakienii venind spre noi.

— Asta s-a întâmplat atunci când v-am pierdut, spuse Hailsham.

— Da, şefule, atunci s-a întâmplat. Mi-am ridicat fața din nisip şi v-am văzut cum vă depărtați…

— Continuă, spuse Hailsham.

— Păi, continuă Johnny Boy cântărind fiecare cuvânt, eram destul de năucit de la cădere şi bătrânul Red părea că îşi pierduse cunoştința, probabil ăsta fiind motivul pentru care irakienii nici nu ne-au omorât, nici nu ne-au bătut să ne căcăm pe noi. În loc de asta, cei mai mulți dintre ei v-au urmărit pe voi, în timp ce un camion a rămas în urmă să ne ia pe noi. M-am prefăcut că mi-am pierdut cunoştința, dacă înțelegi ce vreau să spun! Văitându-mă şi oftând cu ochii închişi – şi din moment ce Red chiar părea că se află în starea aia – probabil au presupus că nu le putem face nici un rău.

— Câtă lipsă de imaginație, interveni Hailsham încet.

— … Aşa că ne-au aruncat pe platforma din spatele camionului, înconjurați de şase milițieni obosiți.

Johnny Boy îşi îndreptă spatele, păstră un moment de tăcere pentru efect, apoi se aplecă înainte din nou şi îşi continuă povestirea.

— Normal că nu aveam arme. Sau cel puțin asta credeau amărâții ăia. Dar eu aveam cuțitul meu de comando ascuns în cizmă, lucru pe care tâmpiții nu l-au observat. Camionul se întorsese şi se îndrepta acum în direcția de unde venisem când bătrânul Red a oftat, s-a uitat la mine şi mi-a făcut cu ochiul. Unul dintre irakieni i-a dat un şut în fund, după care acesta s-a văitat din nou şi a închis ochii purtându-se ca şi cum ar fi pe jumătate mort. Dar ştiam că nu e aşa. Când irakienii au început să discute între ei, certându-se despre ceva, mi-am scos cuțitul şi l-am înfipt în cizma de lângă mâna mea, drept în piciorul tipului.

— Foarte bine, murmură Hailsham.

— Tipul a sărit de pe locul lui țipând, puşca lui Kalaşnikov căzând exact pe mine, iar eu am prins-o repede şi m-am ridicat trăgând mai înainte ca ceilalți să-şi dea seama de ce se întâmplă. Am terminat cu cei şase şi cu şoferul pe care l-am împuşcat în ceafă. Camionul a scăpat de sub control şi a luat-o razna prin deşert, care din fericire e plat, şi până la urmă s-a oprit definitiv. Bătrânul Red m-a ajutat să scăpăm de cadavre, inclusiv de cel al şoferului, apoi m-am suit la volan şi am început să conduc, dar nu după voi, pentru că m-aş fi putut întâlni cu cei care vă urmăreau, ci cu patruzeci şi cinci de grade în partea cealaltă sperând să facem un arc de cerc înspre voi.

— Evident că nu ați reuşit, spuse Hailsham.

Johnny Boy oftă melodramatic.

— Nu, domnule, nu am reuşit să mergem decât două ore şi apoi – vă vine să credeți? – am fost atacați de un avion american ce folosea rachete Sidewinder şi mitraliera de la bord. Am sărit din camion cu puțin timp înainte să fie aruncat în aer, dar Polanski nu a reuşit să alerge la fel de repede ca mine, aşa că a primit o schijă în burtă când camionul a explodat.

— E mai *bătrân* ca tine, remarcă Hailsham.

— Da, şefule, ai dreptate.

— Trebuie să fim mai înțelegători, spuse Hailsham. Şi ce a urmat după aia?

— Bucata de metal arzând a făcut o gaură în el trecând la câțiva milimetri de stomac, şi l-a făcut să piardă o grămadă de sânge.

Soldatul dădu din cap, parcă nevenindu-i să creadă ce-şi amintea.

— Puteți să ghiciți ce-a făcut bătrânul John Wayne atunci?

— Suntem siguri că o să ne spui tu, zise Ricketts.

— Doar cu bandaj local şi cu morfina care-l ținea pe picioare, a mers cu mine două zile şi două nopți, înjurându-şi tot timpul rana, dar nelăsând-o nici o clipă să-l doboare, spunând că ăsta e un test de rezistență pe care numai supermenii din Delta Force pot să-l treacă cu bine.

— Îmi imaginez, spuse Hailsham plictisit.

— Apoi, în cea de-a treia zi, continuă Johnny Boy indiferent la ironia lui Hailsham, am dat peste un post de graniță irakian lângă Arabia Saudită. Nu avea decât câteva gărzi înăuntru şi un singur camion afară. Cum luasem câteva grenade de la irakienii pe care i-am omorât, m-am furişat la postul de graniță şi le-am aruncat vreo două prin fereastră, apoi am alergat ca nebunul spre Red care, cu toate că sângera destul de grav, mă acoperea cu rafale de Kalaşnikov. Pe-astea le furasem de la irakienii care ne capturaseră. Postul de graniță a sărit în aer, iar soldații dinăuntru au fost omorâți. Am luat camionul parcat lângă poartă şi ne-am îndreptat spre graniță. Când am ajuns acolo am pitit camionul şi armele şi am trecut pe jos, bătrânul Red sângerând mai rău ca niciodată, dar fără să se oprească o clipă. Am descoperit că suntem în „Bulevardul Scud” şi yankeii, unii din Delta Force a lui Red, au venit dracu’ ştie de unde şi ne-au luat cu ei. Ne-au trimis cu elicopterele la Riyadh şi pe Red l-au dus la doctor, apoi m-au pus pe mine într-un elicopter Chinook pentru a mă aduce aici. Aşa că iată-mă, şefule!

Soldatul se lăsă pe spate pe scaun şi îi privi pe toţi. Oricum exclamaţiile de admiraţie pe care le aştepta nu se arătară deloc.

— Era şi timpul, spuse Hailsham. Şi acum să ne întoarcem la treburile noastre.

În timp ce Johnny Boy se uita înmărmurit la ei, Hailsham încercă să-şi ascundă zâmbetul şi se întoarse spre Ricketts.

— După cum spuneam, sergent major, ne întoarcem în Irak. În timp ce înaintarea continuă mai sunt o grămadă de lucruri de făcut şi pentru noi – spionaj, ambuscade, crearea de confuzie şi în general raiduri rapide asupra turnurilor de comunicaţii şi a rachetelor Scud rămase.

— De data asta, unde? întrebă Ricketts.

— Ne întoarcem în „Aleea Scud”!

Capitolul 16

În următoarele cinci zile, pe când războiul se apropia de final, echipele lui Hailsham atacau cu încredere o forţă inamică ce devenea din ce în ce mai demoralizată. Terenul lor favorit de „vânătoare” era Wadi Amiq, cunoscut şi sub numele de Wadi Amij, situat între două drumuri principale care uneau braţele Eufratului cu oraşul Ar Rutbah – parte din zona „Aleea Scud”.

Neavând desemnate ţinte speciale, dar hotărâţi să genereze cât mai multă panică şi confuzie cu raiduri rapide asupra oricărei forţe inamice întâlnite în cale, membrii trupelor SAS au petrecut prima zi cercetând împrejurimile cu ajutorul sistemului de orientare prin satelit Magellan, gata oricând să facă bucăţi orice le-ar fi picat la îndemână.

Dar nu au găsit nimic. În cea de a doua zi, când mergeau prin deşert, aproape de amiază, au observat un convoi irakian

de paisprezece vehicule, incluzând transportoare-înălțătoare de rachete Scud şi camioane de escortă împotriva atacurilor terestre şi aeriene. Parcat de-a lungul drumului, convoiul era camuflat, dar era limpede că se pregătea să plece din nou. Imediat după ce se urni din loc, Hailsham porni pe urmele convoiului, chemând totodată sprijin aerian.

După o jumătate de oră, patru avioane F-15 soseau să atace coloana, unul după altul, cu rachete Sidewinders. Ca de obicei, exploziile erau spectaculos de puternice, creând ciuperci de nisip şi bucăți de dărâmături de toate felurile. Dar după ce nisipul se aşezase, era clar că numai una din cele patru rachete lovise ținta, lăsând un transportor-înălțător ca o masă de fiare răsucite într-o groapă enormă. Când cele patru avioane se întoarseră la bază, restul coloanei irakiene rămase neatins.

— Nenorociți de aviatori căcănari! zise Johnny Boy dezgustat. Nu sunt în stare să lovească o uşă de hambar chiar dacă îi iei de mânuță şi îi duci acolo.

— Minunile tehnologiei, adăugă Ricketts. Nu am marcat țintele şi uite rezultatul – un mare rahat.

— Ne-am întors la războiul terestru de modă veche, zise Hailsham. Să încercăm cu rachete MILAN.

Cu maşinile uşoare în ariegardă, Hailsham îşi conduse „Pink Panther"-urile până în zona în care putea să tragă asupra coloanei inamice. Imediat oamenii descoperiră sistemele lor de tragere cu rachete antitanc MILAN. Cu o lungime de 765 de mm, cântărind 27,68 de kg, cu o țeavă de ghidare groasă cu vedere periscopică, cu tubul rachetelor cu aripi, cu punctul de ieşire pentru proiectile de 6,66 kg, şi un trepied extrem de stabil, lansatorul de rachete MILAN era o piesă de echipament impresionantă pe spatele maşinilor „Pink Panther".

Experți, soldații de pe maşini, aleseră ținte diferite din coloană, apoi încărcată şi traseră simultan. Sunetul combinat al exploziilor era impresionant, cu fumul ieşind pe la ambele capete ale lansatorului MILAN. La mai puțin de zece secunde,

un transportor-înălțător irakian şi trei camioane au fost făcute bucăți în acelaşi moment.

— Aviația e un mare rahat! zise Danny uitându-se la Ricketts şi oferind unul din rarele sale zâmbete. Să-i văd eu pe căcăcioşii ăia dacă sunt în stare să egaleze asta!

Dar chiar mai înainte ca fumul exploziilor să se ridice de tot, mitralierele irakienilor montate pe roți pentru a fi transportate mai uşor începură să răspundă cu un foc de baraj, făcând ca gloanțele să ricoşeze din maşinile „Pink Panther" cu zgomot metalic în timp ce nisipul era brăzdat de gloanțe în jurul lor.

Dându-şi seama că era întrecut ca forță de foc, Hailsham ordonă maşinilor „Pink Panther" să facă o retragere tactică, în afara razei mitralierelor irakiene. Apoi chemă din nou forțele aeriene americane.

De data asta, avioanele F-15 loviră cu mai multă precizie, atacând de-a lungul coloanei, făcând transportorul-înălțător şi cele câteva camioane rămase întregi să se depărteze cu viteză de norul de fum şi flăcări spre orizont.

În timp ce se întorceau la bază, coloana lui Hailsham a fost atacată de un pilot al unui avion A-10 care a confundat evident maşinile „Pink Panther" şi LSV, care se mişcau aproape bară la bară, cu un singur vehicul irakian lung, probabil un lansator mobil de rachete Scud. Coborând, pilotul a secerat coloana cu rafale de mitralieră, făcând două vehicule Land Rover să explodeze şi pe celelalte să se răspândească, ridicând nori de praf şi încercând să se ferească de o soartă asemănătoare.

— Imbecilii de la aviație! explodă Johnny Boy, arătând cerul cu mâna liberă spre avionul ce tocmai se depărta, la trecerea în viteză pe lângă vehiculul Land Rover al maiorului Hailsham, călare pe Honda lui verde. Ce dracu' are, e orb?

— Nu dau vina pe el, zise maiorul Hailsham stând în picioare în „Pink Panther" şi curățându-şi nisipul din ochi cu degetul. Doar încep şi eu să-mi pun întrebări. OK, şofer, du-ne la ceilalți.

Regrupându-se după atac, oamenii din vehiculele rămase erau bucuroşi să afle că ocupanţii celor două maşini „Pink Panther” distruse reuşiseră să sară mai înainte ca rezervoarele să explodeze. Împărţindu-se la celelalte vehicule, lăsară cele două maşini să ardă în nisip şi ei se îndreptară spre tabără prin deşertul neted ca-n palmă.

La mai puţin de o oră de mers, ajunşi în preajma unui deal nu prea înalt, se pomeniră faţă în faţă cu un turn de observaţie irakian bine apărat. De-abia dacă îl văzuseră, când focul de baraj de la toată trupa de miliţieni irakieni îi făcu să se răspândească în toate direcţiile şi apoi să descrie un cerc spre vârful dealului ce le va oferi ceva protecţie.

În timp ce câţiva oameni săreau din vehicule pentru a trage foc de acoperire din spatele maşinilor „Pink Panther”, alţii începură să tragă foc de baraj cu mitralierele universale sau cu mitralierele Browning montate în spatele vehiculelor.

Chiar de unde stătea el într-un genunchi în spatele maşinilor, aplecându-se să tragă cu puşca automată, Ricketts putea vedea nisipul fierbând în jurul irakienilor în timp ce focul susţinut al mitralierelor făcea pământul din jurul lor şi de sub ei să erupă. Unii dintre ei căzură, tăiaţi de tirul de mitralieră, dar alţii, adevăraţi veterani, trecură în umbra turnului de observaţie şi începură un alt foc de baraj.

Asta făcu nisipul din jurul soldaţilor SAS să erupă, iar gloanţele să ricoşeze periculos din maşini.

— Dacă rahaţii ăia îmi ating motocicleta, zise Johnny Boy, evident nervos că nu poate face altceva decât să se ascundă în spatele maşinilor blindate, cred că o să-mi pierd minţile de furie.

— Irakienii ăia sunt bine ascunşi în umbra turnului, zise Ricketts, iar noi stăm aici ca nişte raţe sub puşca vânătorului. Cred că nu trebuie să ne mai facem griji în privinţa miliţienilor şi să încercăm să distrugem turnul.

— Bine gândit, replică Hailsham întorcându-se pentru a se uita la maşinile aşezate în linie. Du-te tu, Willoughby, şi

spune-le celor de la mortiere şi lansatoare LAW să tragă la baza turnului. Vreau să-l doboare.

— Da, şefu', zise soldatul cu un zâmbet şcolăresc. Am plecat, şefu'.

— Tu stai aici, zise Ricketts. O să mă duc eu. Vreau să mă asigur că fac asta cum trebuie. OK, şefu'?

— Bine, zise Hailsham.

— Pot să vin şi eu cu tine? aproape că imploră Johnny.

— OK, se îndură Ricketts. Se târî înapoi în linie până când ajunse la maşina „Pink Panther" care avea arma antitanc de 60 de mm capabilă să doboare tancuri sau avioane de la 300 de metri. Când le spuse celor din echipa LAW ce dorea, unul dintre ei îndepărtă capsele protectoare de la ambele capete ale lansatorului, apoi întinse tubul la lungimea lui normală de 90 de cm. Cel de-al doilea soldat îşi ținea lansatorul pe umăr şi se uita pe linia de ochire. Ricketts le arătă ținta, dar le spuse să aştepte semnalul lui. Apoi merse din nou târâş la echipa de mortiere din spatele maşinilor.

Mortierul L16 ML de 81 de mm are un bipod ajustabil care susține tubul şi mecanismul de ochire. Cu o rază de cinci kilometri, se foloseşte la o tragere asupra unei ținte identificate de un observator înaintat, dar în acest caz calculele cu compasul vor fi înlocuite cu ghicitul folosindu-se de aparatele de ochire pentru țintă.

Când Ricketts le spuse celor de la mortiere ce vroia, unul dintre soldați îşi ajustă bipodul pentru a da unghiul corespunzător distanței estimate şi apoi aşteptă semnalul lui Ricketts.

Dând ambelor echipe măsurile aproximative pentru cei doi piloni de susținere ai turnului de observație, în timp ce nisipul încă mai sărea sălbatic din cauza focului susținut al soldaților SAS, Ricketts ridică, apoi coborî mâna.

Lansatoarele LAW şi mortierele traseră în acelaşi timp. După câteva secunde, care trecură neobişnuit de greu, două explozii erupseră de fiecare parte, foarte aproape de baza turnului dar ucigând câțiva irakieni ce trăgeau din umbră.

— Un drac! zise unul din echipele LAW. Prea scurt.

— Nu prea mult, zise partenerul său. Mai avem nevoie de câteva grade şi ar trebui să le dăm peste bot.

— Nici o problemă, loveşte-i, zise Ricketts. Când ai distanţa potrivită şi loveşti baza turnului, bombardează-l până când îl dobori. Dacă echipele de la mortiere fac acelaşi lucru pe partea cealaltă, atunci hardughia trebuie să se facă bucăţi.

— Chiar în capul rahaţilor de miliţieni, zise Johnny Boy entuziasmat.

— Te-ai prins, replică Ricketts.

Irakienii răspunseră la bombardament cu un foc susţinut de mitralieră de la postul de observaţie din vârful turnului şi un foc de baraj de la miliţienii ascunşi în umbra acestuia. Fiind în siguranţă în spatele maşinilor „Pink Panther”, mortierele şi lansatoarele LAW fură reîncărcate de echipe, ridicate cu câteva grade apoi traseră o nouă rafală simultană. Această explozie păru să fie exact la ţintă, dar, când cortina de fum şi de nisip se ridică, era evident că mortierele rataseră din nou, cu toate că scoaseră mai mulţi miliţieni din joc.

— A treia oară vom fi mai norocoşi, spuse unul din oamenii de la lansatoare.

— Nu te contrazic aici, colega, replică partenerul său.

Amândoi aveau drepate. Cel de-al treilea val de explozii simultane erupse chiar sub barele de metal care susţineau turnul, făcându-le să se contorsioneze şi să omoare mai mulţi soldaţi irakieni.

— Asta e! zise Ricketts. Eşti exact pe ţintă. Acum să începem să turnăm proiectile în acelaşi loc şi cred că vom fi în stare să turtim blestemăţia aia.

— E ca şi făcut, zise soldatul de la lansator.

Cu toate că irakienii încă mai reuşeau să menţină un foc susţinut care făcea pământul din jurul trupelor SAS să danseze, iar gloanţele să ricoşeze din vehicule şi să deseneze linii şerpuitoare în jurul lor, focul mortierelor, combinat cu focul sălbatic al armelor uşoare ale soldaţilor, transformă

baza turnului într-un infern de nisip şi fum care se ridica în nori. Dar irakienii tot reuşeau să răspundă cu foc de mitralieră şi asta era un lucru uimitor, din moment ce se părea că ei se înecau cu fum, dacă nu mureau sub rafalele de gloanțe. Cu toate astea, răspundeau curajos cu rafale de mitraliere, cu o intensitate tot mai mică, în timp ce suporturile turnului se aplecau din ce în ce mai mult cu fiecare explozie, structura lui aplecându-se înainte la un unghi periculos.

Cu toate că mitraliorul din vârful turnului continua să tragă, unii dintre observatori începură să coboare pe scări fiind evident speriați că turnul se va dărâma.

Dar asta se întâmplă imediat, mai înainte ca ei să ajungă jos. Când ultimele două explozii loviră suporții de la bază, turnul se aplecă mai mult înainte, scara se desprinse iar oamenii căzură țipând de la cincisprezece metri înălțime. Turnul se apleca şi mai mult, cu suporții săi contorsionându-se şi spărgându-se, iar milițienii de sub el începură să o ia la fugă când aceasta se prăbuşi în final.

Soldații irakieni fugeau acum în teren deschis. Mulți fură ucişi de rafalele trase de SAS sau muriră sub enormul turn, striviți de tijele de metal scrâşnind. Căderea lui cutremură deşertul şi dădu naştere la o ciupercă de nisip care îi ascunse pe oamenii ce țipau şi mureau în acea masă confuză de oțeluri.

Chiar mai înainte ca spirala de nisip să se aşeze, Johnny Boy era în şaua Hondei sale, conducând cu o singură mână şi dirijând maşinile „Pink Panther” spre cei câțiva irakieni care scăpaseră ca prin miracol şi care încercau să se ascundă sub masa de oțel. Soldatul ignoră gloanțele care treceau şuierând pe lângă capul său, cu toate că lua curbe la stânga şi la dreapta pentru a se feri de gloanțe şi a fi mai greu de ochit, apărând apoi în spatele victimelor sale şi omorându-i pe rând în timp ce trecea cu viteză pe lângă ei.

În tot acest timp, maşinile SAS continuau să avanseze, dar se răspândeau pentru a forma două semicercuri strângând ca

într-un cleşte masa de oțel. Soldații trăgeau din mers, menținând un foc de baraj sălbatic, fără să se oprească, până când cei câțiva soldați irakieni rămaşi îşi aruncară armele şi făcură semn cu *shemagh*-urile ca nişte steaguri în chip de predare.

Maiorul Hailsham ridică mâna dând semnalul de încetare a focului.

Liniştea instalată subit era stranie, la fel ca şi milițienii rămaşi în viață ridicându-şi mâinile dintre ruine, ca nişte stafii învăluite în fum şi nisip, acoperiți şi ei de praf, înconjurați de o mulțime de morți, unii împuşcați, alții striviți de grinzile de oțel, acum acoperind deşertul şi ascunşi vederii de praful plutitor, formând un imens şi hidos sarcofag de oțel.

După ce acceptară predarea celor zece soldați irakieni, Hailsham îi împărți pe prizonieri în maşinile Land Rover şi se întoarseră la bază, unde un camion cu escortă armată îi duse mai departe la baza de operațiuni la distanță. De acolo erau transportați la taberele de prizonieri de război ale aliaților ce creşteau la număr.

Debarasându-se de prizonieri, Hailsham şi oamenii lui se odihniră tot restul nopții, apoi se întoarseră în deşert pentru o altă zi plină de raiduri fulgerătoare.

Localizând un alt turn de observație irakian, mult mai slab apărat, se angajară într-o altă luptă, omorând alți doi irakieni şi luând prizonieri şase. Asta a fost ziua a doua.

În cea de a treia zi, chemară sprijin aerian pentru a ataca o unitate de radar construită în jurul unui turn de comunicații. Toată clădirea a fost efectiv pulverizată, iar turnul s-a prăbuşit într-un nor de praf, lăsând numai dărâmături pe câmpia fumegândă şi un alt grup de prizonieri de care trebuia avut grijă.

În cea de a patra zi, în timp ce coloana de maşini „Pink Panther”, plină de glorie, se îndrepta înapoi spre granița cu Arabia Saudită, au fost atacați de o altă trupă de irakieni. De

data asta, irakienii erau cei în avantaj, fiind ascunşi de dealurile care blocau drumul coloanei SAS.

Ambuscada începu cu un foc de mortiere care aruncă în aer pământul dintre „Pink Panther”-uri şi vehiculele uşoare de atac. Unul dintre acestea din urmă a fost ridicat de o explozie, şi aruncat într-o parte, făcând un şanț în pământ şi trăgând nisip după el, mai înainte de a rămâne cu roțile în sus, aruncându-i pe soldați afară. Unul din cei aflați în maşină, mai puțin norocos, rămase acolo unde căzu, cu brațele răsucite şi plin de sânge, dar celălalt se ridică, după care în câteva secunde căzu din nou, doborât de o rafală sălbatică de mitralieră.

Chiar în timp ce soldatul împuşcat era cuprins de spasmuri violente murind în câteva secunde, celelalte vehicule ale SAS se îndreptau în direcții dierite, ferindu-se de explozii, şi fugind de gloanțele care muşcau deşertul pentru a face un înconjur, iar acolo să formeze un punct de apărare departe de vârful acelei ridicături. Odată ajunşi în formația de semicerc, toți săriră din vehicule, apoi se adăpostiră în spatele lor, unii trăgând după ei enormele mitraliere universale pentru a le monta pe trepied în deşert ca să le dea irakinilor ce merită.

— Puneți odată mortierele alea! strigă Hailsham aproape rostogolindu-se din maşină şi apoi ridicându-se din nou. Vreau ca tot dealul ăla să fie bombardat ca dracu’! Caporal Clarke, îi spuse el lui Paddy, care deja trăgea cu puşca automată, iei cu tine câțiva oameni, o ştergeți de aici spre sud, apoi faceți un cerc în direcția vest, vă apropiați de panta aceea uşoară din dreapta noastră şi să distrugeți cât mai mult din unghiul ăla. Luați cu voi şi o mitralieră GPMG.

— Înțeles, şefu’!

Pământul erupse de cealaltă parte a „Pink Panther”-ului căzând apoi ca o ploaie pe Hailsham şi pe cei din jurul lui.

— Caporal McGregor, îl strigă Hailsham pe Jock care trăgea rafale cu mitraliera lui M16, faci şi tu acelaşi lucru dar

ocoleşti la est până când ajungi să fii în paralel cu Paddy. Vreau ca echipa ta să ia şi ea o mitralieră GPMG.

— Înțeles, şefu', se face!

— Atunci, executarea!

În timp ce Paddy şi Jock se târau încercând să se ferească de gloanțe şi de exploziile mortierelor, Hailsham se uită la Danny care şi el trăgea cu puşca automată, apoi se întoarse spre Ricketts spunând:

— De data asta, chiar c-am intrat în căcat! Cum dracu' ieşim de aici?

Uitându-se dincolo de maşina cu roțile în sus şi de cei doi soldați SAS morți de lângă ea, Ricketts văzu că ridicătura aceea îi făcea pe irakieni aproape invizibili. Mortierele erau aşezate puțin în josul pantei, în spatele ridicăturii, şi cea mai mare parte dintre oamenii care foloseau arme uşoare erau întinşi în spatele vârfului ridicându-şi doar capetele deasupra lui destul de mult încât să poată trage şi să se aplece din nou. Era într-adevăr posibil ca Jock şi Paddy să fie în stare să omoare pe câțiva din părți dar cei mai mulți dintre ei ar rămâne încă nevăzuți trăgând fără probleme dacă nu erau omorâți de mortierele trupelor SAS.

Ca şi cum ar fi vrut să-i ajute pe Hailsham şi pe Ricketts în gândurile lor sumbre, soldații SAS de la mortiere începură să tragă chiar din spatele lor aruncând proiectilele înalt pentru ca acestea să cadă în spatele ridicăturii. Făcând asta şi stârnind spirale de nisip care se ridicau deasupra văii sperau cu toții ca irakienii să aibă ceva pierderi cu toate că asta nu putea fi verificat.

Ricketts se uită spre est şi spre vest pentru a-i vedea pe Jock şi pe Paddy fiecare având o echipă de trei oameni şi câte o mitralieră GPMG înconjurând de departe, de ambele părți ale taberei unde vor putea face un foc de baraj încrucişat.

— Nu cred că vom putea înainta, zise Ricketts, pentru că nu avem cum să trecem de partea cealaltă a pantei fără pierderi insuportabile.

— De acord, zise Hailsham. Pe de altă parte, dacă o luăm înapoi pe unde am venit, ei nu vor face decât să ne urmărească. Până atunci noi vom fi mult în teritoriul lor şi deci o pradă mai uşoară.

— Cheamă sprijin aerian, sugeră Danny, şi lasă-i pe ei să facă treaba pentru noi.

— Suntem mult prea aproape, replică Hailsham. Orice atac aerian o să ne afecteze şi pe noi. Aşa că să nu ne mai gândim la asta.

— Ne putem întoarce, zise Danny.

— O să ne prindă ca pe nişte muşte, îi aminti Ricketts, chiar în clipa în care ne suim în maşini.

— Şi asta ne duce exact de unde am plecat, zise Hailsham. Suntem încercuiți.

În acel moment mitraliera echipei lui Jock începu să mârâie, gloanțele făcând nisipul să danseze într-o linie frântă care explodă tocmai sub vârf, apoi urmând o curbă până în vârf unde gloanțele zburară aiurea în aer.

La mai puțin de un minut, cealaltă mitralieră făcu acelaşi lucru, având aceleaşi rezultate. Amândouă echipele fură recompensate cu proiectile de mortier trase de undeva din spatele vârfului care şuierară explodând periculos de aproape de ei, acoperindu-i pe soldați şi mitraliera lor nefolositoare cu nisip, bucăți de pământ şi pietre.

La puțin timp după ce proiectilele de mortier fură urmate de altele, ce cădeau din ce în ce mai aproape de ei, Jock folosi stația lui radio PRC 319 pentru a-l contacta şi informa pe Hailsham că nu putea vedea nimic dincolo de vârf, în vreme ce ei erau o țintă uşoară pentru mortierele irakiene.

Când Paddy trimise şi el acelaşi mesaj, Hailsham le spuse ambelor echipe să se retragă.

În acel moment un proiectil de mortier irakian lovi un „Pink Panther” umplând aerul cu schije care cauzară la fel de multe pagube ca şi explozia însăşi. Când fumul se ridică şi cei din jur îşi recăpătară auzul – adică Hailsham, Ricketts şi Danny –, văzură un soldat SAS sub rămăşițele incendiate ale

vehiculului, altul aşezat într-o baltă de sânge cu gâtul aproape retezat de o bucată de metal şi un al treilea, cu toate că era încă în viață, fiind destul de grav rănit de schije şi văitându-se aproape inconştient într-o durere teribilă.

— S-o ştergem cu *toții!* zise maiorul Hailsham. Nu avem nici o altă soluție. O să tragem şi o să fugim, şi de restul Dumnezeu cu mila! După asta, fiecare pe pielea lui! Ce ziceți?

— Tragem şi fugim, confirmă Ricketts.

— Spune-le să-l urce pe soldatul acela rănit în maşina mea, îi spuse Hailsham lui Danny. Apoi transmite-le că tragem, fugim şi ne întâlnim la bază. Asta la semnalul meu!

— Înțeles, şefu', spuse Danny.

Uitându-se în amândouă direcțiile, Ricketts îi văzu pe Jock şi pe Paddy venind înapoi cu echipele lor, aplecați şi mergând în zig-zag, cu nisipul erupând în spatele lor şi tresărindu-le la picioare. În chip miraculos toți reuşiră să ajungă înapoi fără a suferi vreo pierdere.

Tocmai când ajunseră, doi soldați îl puneau pe cel rănit în spatele maşinii lui Hailsham, iar Danny se urca în vehiculul alăturat pregătit să iasă împreună cu Ricketts din încercuire.

Johnny Boy îşi încăleca Honda şi îi trezea motorul la viață.

— Arăboi împuțiți! strigă el. Pe ei!

Maiorul Hailsham îşi ridică mâna în aer, o ținu acolo pentru o clipă apoi o lăsă în jos strigând:

— Trageți şi fugiți!

„Pink Panther”-urile şi celelalte vehicule se treziră la viață în timp ce Johnny Boy o luă înainte învăluit într-un nor de nisip, dar de data asta ținându-se ferm de ghidon. Gonind spre vârf, cu gloanțele irakiene şuierând pe lângă el, fu urmat aproape instantaneu de „Pink Panther”-uri şi de vehiculele LSV, soldații din ele deja trăgând cu armele uşoare şi cu mitralierele. Vârful pantei fu imediat făcut bucăți de barajul concentrat de foc.

Dintr-o dată Johnny Boy sări în aer lăsându-şi în spate motocicleta care explodă, făcându-l să-şi desfacă brațele în timp ce sărea în aer şi se izbea din nou de pământ.

Era mort şi toți ştiau asta, aşa că nimeni nu se opri după el. În schimb îl ocoliră gonind din nou spre vârful dealului pentru a strivi câțiva irakieni năuciți, pentru ca apoi să se aplece şi să coboare pe partea cealaltă ascunşi într-un nor de nisip. Un vehicul LSV lovi pământul întâi cu botul, sări şi el, apoi se izbi de pământ aruncând un soldat şi strivindu-l pe celălalt şi explodând atunci când rezervorul spart fu atins de gloanțe. Soldatul fu aruncat violent străpuns chiar în clipele alea şi de gloanțele irakienilor, dar era deja mort din cauza gâtului rupt.

Restul goneau în partea cealaltă a pantei ieşind din capcană, răspândindu-se şi îndreptându-se în direcții diferite pentru a-i deruta pe irakieni.

Maiorul Hailsham văzu spațiile libere şi de-abia îi veni să creadă. Ricketts văzu şi el acelaşi lucru – întinsul deşert liber –, dar apoi auzi un mârâit şocant, simți răsuflarea caldă a bestiei şi imediat fu cuprins de o lume ireală învăluită în linişte.

Se întoarse apoi la o lume deja cunoscută de urlete şi durere.

Cerul era deasupra lui, mortierele explodau în jur, iar Danny, ale cărui trăsături perfecte fuseseră stricate de nasul spart, era aplecat deasupra lui şi încerca să-i vorbească printr-un zgomot înnebunitor de ploaie de pământ.

— ... OK? îi strigă Danny.

Ricketts dădu din cap. Vroia să spună nu, dar nu putea vorbi.

— Poți să te ridici? întrebă Danny.

— Nu, reuşi Ricketts să spună apărându-i dintr-o dată în față imaginea soției şi a celor două fete, prinzând puteri de la dragostea pentru ele. Nu cred că pot să mă mişc.

— La naiba, zise Danny.

Un alt proiectil explodă lângă ei. Gloanțele făceau nisipul să danseze în jurul lor în timp ce ochii lui se umpleau de lacrimi.

— La dracu’, Ricketts, doar…

— Ce s-a întâmplat, Danny?
— Un proiectil de mortier a căzut prea aproape. Suntem cu roțile în sus, Ricketts, şi am fost aruncați din maşină cu câteva clipe înainte de a reuşi să scăpăm.
— Şi ceilalți?
— Cei mai mulți dintre ei au reuşit, dar deja sunt departe acum.
— Du-te şi tu, Danny, nu e nevoie să stai cu mine.
— „Pink Panther"-ul e bun de dat la fiare vechi. Sunt prins aici cu tine, şefule!
— Ia-o la fugă!
— Nu.
— E un ordin!
— Nu-l aud!
— Credeam că eşti un tip dur, un ucigaş... de ce nu fugi?
— Lasă-mă dracu' în pace, Ricketts!
Danny se uită în spate peste umăr spre pantă şi văzu câțiva irakieni cu armele îndreptate spre ei.
— Prea târziu, spuse el întorcându-se spre Ricketts. Ne-au văzut, şefule, şi *ştii* de ce sunt în stare.
Se apleacă, îşi scoase pistolul Browning din toc, ridică capul lui Ricketts şi îi puse țeava pistolului la tâmplă.
— Aici nu-i valabilă Convenția de la Geneva. Spune doar, şi o să fac eu treaba. Va fi mult mai repede.
Ricketts, cu toate că era doborât de durere, zâmbi cinic la sugestia lui Danny.
— Nu, replică el pregătit să primească un glonț în cap în luptă, dar nu să-l accepte într-un ritual care şoca toate soțiile membrilor SAS. Nu vreau să intru încă în Clubul Dispăruților. Acum ridică-te şi ia-o la fugă, Danny!
Danny se depărtă de Ricketts pentru a-şi îndrepta puşca spre irakieni.
— Nu, domnule sergent major. Eu n-am fugit niciodată în viața mea. Să vedem care pe care! Poți să-ncepi să numeri, şefule!
— Nebun descreierat! zise Ricketts.

Irakienii traseră toți deodată. Ricketts îşi ridică capul când pământul erupse în jurul lui Danny. Caporalul cu față de copil, cuprins de convulsii, cu hainele făcute bucăți şi cu sângele țâşnind afară din găurile gloanțelor, fu ridicat şi apoi trântit la pământ de rafala de mitralieră pentru a ateriza cu zgomot lângă Ricketts.

— Danny! strigă Ricketts.

Reuşi să se întoarcă şi să atingă umărul prietenului mai înainte ca focul inamicului să ajungă şi la el curmându-i brutal şi irevocabil viața.

Capitolul 17

Pe 26 februarie 1991, aproape la o sută de ore de la începerea războiului terestru, dar la şapte luni de la invazia irakienilor, o armată irakiană învinsă anunța că se retrage din Kuweit. În câteva ore, vorbind la postul radio din Bagdad, Saddam Hussein renunță la pretențiile lui asupra Kuweitului. În acelaşi timp, trupele de marină ale aliaților intrau în Kuweit City alături de armatele kuweitiene şi saudite victorioase.

Capitala fusese deja infiltrată cu trupele SBS, care avuseseră misiunea să semene confuzie şi haos printre soldații irakieni de acolo. Lucrând mână în mână cu trupele speciale americane SEAL la programul de dezinformare, cei de la SBS au reuşit să-i convingă pe irakieni că marina americană era hotărâtă să distrugă linia de țărm a oraşului. De asemenea mai sabotaseră bazele irakiene şi amenajaseră posturi de observație pentru a cere sprijin aerian de la navele aliaților ancorate în Golf.

În cele din urmă, dar nu în ultimul rând, trupele SAS au fost cele care au capturat ambasada britanică din Kuweit

City, în ultimele clipe ale războiului. Au coborât pe acoperiş din elicoptere Sea King, au folosit explozibili pentru a arunca în aer uşile, au curățat camerele cu grenade şi au verificat dacă sunt dispozitive-capcană în clădire. Ambasadorul Michael Winston s-a putut întoarce pentru a înlocui drapelul *Union Jack* sfâşiat cu unul nou.

Chiar după pierderea sergentului major Ricketts, deja în drum spre Hereford, maiorul Hailsham a insistat ca oamenii lui să rămână pentru a lupta în continuare în Kuweit. În timpul acestui lung marş, soldații SAS nu au luptat decât foarte puțin, dar în loc de asta au capturat din ce în ce mai mulți prizonieri, majoritatea aflându-se într-o stare groaznică, şi de altfel foarte dornici să se predea, venind cu mâinile ridicate sau aşezându-se pe burtă pentru a fi luați. În acest stadiu, taberele de prizonieri creşteau pe zi ce trece şi erau conduse de *Coldstream Guards*, batalioane din *Royal Highland Fusiliers* şi din *King's Own Scottish Borderers*. Luându-i în maşinile „Pink Panther", care între timp se rablagiseră, Hailsham îşi aducea aminte de vechile buletine de ştiri despre taberele de prizonieri de război din cel de-al doilea război mondial. Cu toate că se terminase cel mai tehnicizat război din istorie, unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Ca mulți alți eliberatori, maiorul Hailsham, întâlnindu-se cu alte trupe SAS în Kuweit, fu şocat de ce putu găsi acolo. După ce Saddam a ordonat trupelor sale să se retragă, el a ordonat ca aceştia să distrugă şi cele mai importante locuri ale oraşului, cele mai frumoase şi cele mai importante clădiri, inclusiv reşedința emirului, palatul Dasman, care era în ruine. Plajele şi străzile oraşului erau înțesate cu muniție care continua să mai ia viața copiilor nevinovați. Cercetând morga oraşului, subsolurile clădirilor folosite de irakieni, a fost dovedită tortura asupra cetățenilor kuweitieni, inclusiv electrocutarea şi mutilările.

Accentuând atmosfera infernală, perdeaua de foc care acoperea oraşul transformase cerul într-un negru de coşmar,

devenind şi mai înspăimântător din cauza fumului de petrol ars care se ridica de la şase sute de puţuri de petrol aruncate în aer de irakieni. De jur-împrejurul capitalei, sub cerul negru, puţurile de petrol incendiate creaseră un zid înfricoşător de foc.

După ce generalii lui Saddam s-au predat oficial, într-un cort din deşert, irakienii au început să predea prizonierii de război. În timp ce pe piloţii britanici, saudiţi şi kuweitieni îi primea Crucea Roşie cu un avion la Riyadh, în mijlocul atenţiei presei, doi soldaţi SAS, Stone şi Gillett – primul rănit, celălalt plin de vânătăi – erau scoşi din avion pe uşa din spate.

La câteva ore mai târziu, alţi zece prizonieri, inclusiv pilotul avionului Tornado, John Peters, care fusese arătat fără ruşine la televizor de către irakieni la puţin timp după ce a fost capturat, erau de asemenea eliberaţi.

În timp ce mediatizatul Peters dădea mâna cu diplomaţii britanici la graniţa iordaniană, un alt soldat, eliberat o dată cu el, era luat de acolo ca şi cum nu ar fi existat. Acel soldat era sergentul SAS, Andrew Winston.

— Cum ai reuşit să rămâi întreg la minte cât te-au ţinut închis? îl întrebă maiorul Hailsham pe Andrew când ajunseră fără probleme la cazarma din Hereford, Anglia, şi luau ceva de băut la *Paludrine Club* cu Jock şi Paddy ca şi cu cei doi camarazi noi, soldaţii Stone şi Gillett, amândoi supravieţuitori ai perioadei de detenţie.

Cu toate că fiecare soldat din bar era conştient că SAS avusese pierderi importante în Irak, era o tradiţie a Regimentului să nu se discute despre cei morţi sau cei care „dăduseră colţul” aşa că numele victimelor lor – sergentul major Phil Ricketts, sergentul Danny Porter şi soldatul John Willoughby – cu toate că erau în mintea tuturor, nu au fost deloc pomenite.

Numele celor decedaţi fuseseră deja inscripţionate pe plăci memoriale fixate la baza turnului unde se afla ceasul

Regimentului de la Cartierul General al SAS din Stirling Lines. Amintirea le fusese cinstită, deci fiecare din bar era hotărât să se întoarcă la activitatea normală de discutare a răhățişurilor.

— Cum am reuşit să rămân întreg la minte? repetă Andrew făcând semne cu carnețelul său. A fost floare la ureche. Am făcut câteva poezii despre cei care m-au prins, apoi le-am scris pe carnețelul ăsta la drumul de întoarcere. Asta m-a ținut întreg la minte, şefu'.

— Rahaturi şi iar rahaturi, zise Paddy.

— Băşini răsuflate, adăugă Jock.

— Va trebui să comparăm carnețelele, sugeră Stone în stilul său ironic.

— Nu ştiam că scrii poezii, spuse Gillett. Auzi, asta chiar mă surprinde. Când putem să le citim şi noi?

— Ah, astea, replică enormul Andrew arătându-şi dantura perfectă într-un zâmbet malițios şi lăsând o pauză aproape teatrală, sunt povestiri pentru altă dată.

Notes

[←1]

Prima zi lucrătoare de după Crăciun, considerată a fi sărbătoare în Marea Britanie (n.red.).

[←2]

Military Supply Routes – drumuri militare pentru aprovizionare (n.tr.).

[←3]

Landing Zone – zona de aterizare (n.tr.).

[←4]

Acronim pentru *Long Range Reconnaissance Patrol* (n.tr.).

[←5]

O limbă a triburilor bantu ce serveşte ca lingua franca în Africa Centrală şi de Est şi totodată limba unor etnici din Africa de Est şi de pe insulele din acea zonă (n.tr.).

[←6]

EIectronic Surveillance Measure – dispozitiv de supraveghere electronică (n.tr.).

[←7]

Who dares wins – deviza trupelor SAS (n.red.).

[←8]

Comitat în nord-estul Irlandei de Nord (n.red.).